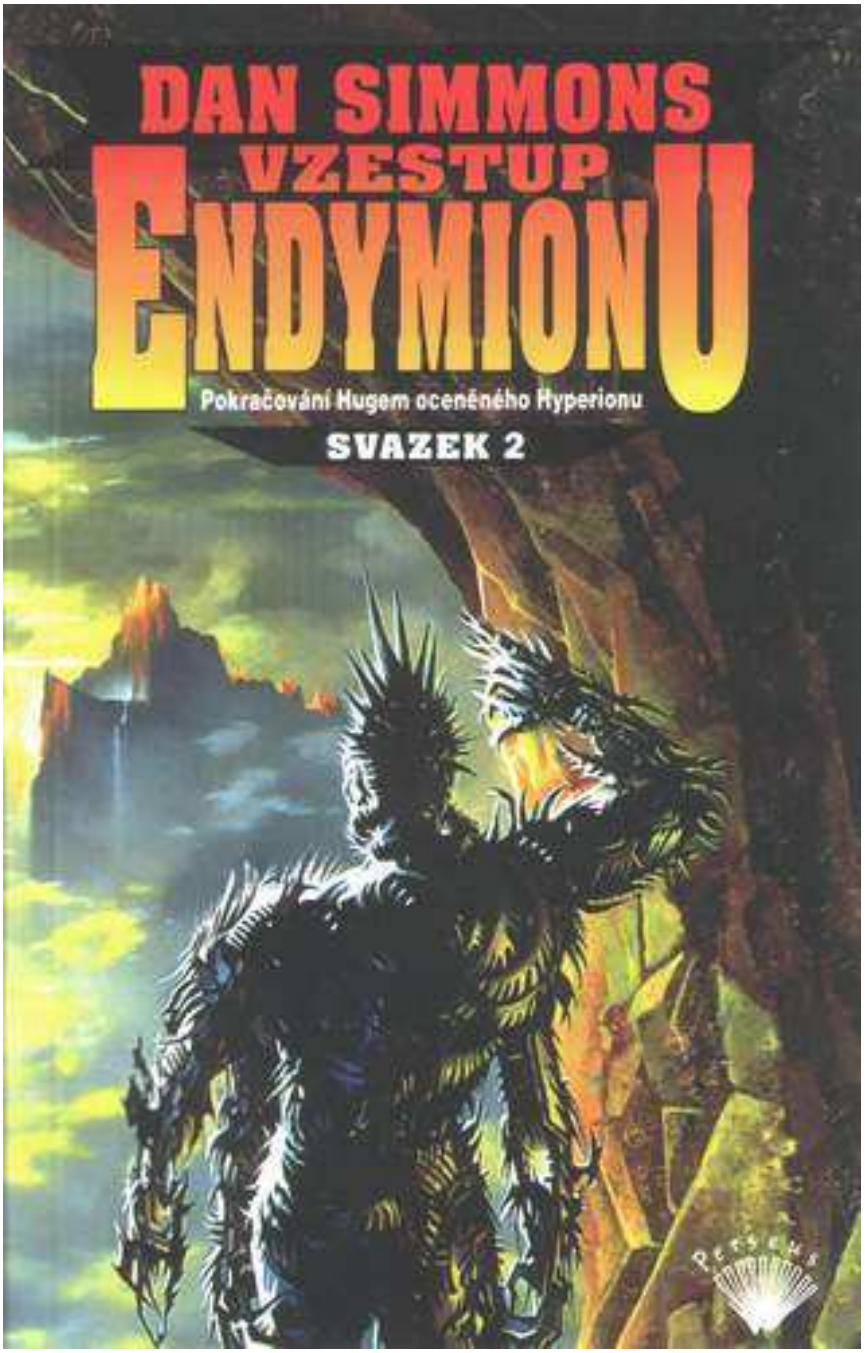

DAN SIMMONS
VZESTUP
ENDYMIONU
Pokračování Hugem oceněného Hyperionu
SVAZEK 2

Dan Simmons

Vzestup Endymionu
svazek 2

Text copyright (c) 1997 by Dan Simmons
Cover copyright (c) 1997 by G. Ruddell
Translation copyright (c) 1999 by I. Reitmayer
All Rights Reserved
Edition (c) 1999 by PERSEUS publishing Ltd.
ISBN 80-86030-73-3

ČÁST TŘETÍ

Kapitola 22

Na Hyperionu, několik set světelných let od ostatních událostí a lidí na T'ien Shanu, blíž ke středu galaxie, se probudil zapomenutý stařík z bezesného spánku dlouhotrvající hibernace a pomalu začal vnímat své okolí. Bezdotykovou postel, směsici podpůrných modulů, které ho obepínaly a živily jako hladoví raptoři, bezpočet trubiček, drátů a pupečních šňůr, které vyživovaly jeho tělo, čistily jeho krev, stimulovaly ledviny, přiváděly antibiotika pro boj s infekcí, monitorovaly životní signály, překračovaly hranice jeho těla a důstojnosti, aby ho krmily a udržely při životě.

"Ach, kurva," zakrákoral stařík. "Probouzení je pro starocha děsná, hrozná, přiblblá, posraná a zkurvená bouřka plná nočních můr. Zaplatil bych milión marek, kdybych dokázal vylézt z tý postele a jít se vychcat."

"Ach, dobré ráno, M. Silenusi," pozdravila androidka monitorující básníkovy životní známky na plujícím bio-monitoru. "Zdá se, že jste dnes v dobré náladě."

"Seru na všechny modrý kurvy," zamumlal Martin Silenus. "Kde mám zuby?"

"Ještě vám nenarosily, M. Silenusi," odvětila androidka. Jmenovala se A. Raddiková a bylo jí něco přes tři století... necelá třetina věku lidské mumie, která se vznášela v posteli.

"To je jedno," vrčel stařík. "Stejně nebudu kurva moc dlouho vzhůru. Jak dlouho jsem tam byl?"

"Dva roky, tři měsíce, osm dnů," odvětila A. Raddiková.

Martin Silenus se podíval na oblohu nad svou věží. Plátěná střecha na nejvyšší kamenné věžičce byla stažená. Tmavě lápisově modrá obloha. Brzo ráno nebo pozdě večer. Oblohu nezdobil třpyt a lesk žhnoucího chmýří.

"Jaký období?" dostal ze sebe Silenus.

"Pozdní jaro," odvětila androidka. Do kruhové místnosti přicházeli další služebníci s modrou kůží, kteří konali podivuhodné úkoly. Poslední stádium básníkova probuzení z hibernace sledovala jen A. Raddiková.

"Jak dlouho, co odjeli?" Nemusel specifikovat, koho tím myslí. A. Raddiková dobře věděla, že nemá na mysli jen Raula Endymiona, posledního návštěvníka jejich opuštěného univerzitního města, ale i dívku Aeneu, kterou Silenus poznal před třemi stoletími a která, jak doufal, se jednoho dne vrátí.

"Devět let, osm měsíců, jeden týden a jeden den," odvětila A. Raddiková. "Samozřejmě pozemský standard."

"Hgrhhh," zavrčel starý básník a pořád se díval na oblohu. Sluneční paprsky filtrovalo plátno, na jižní kamennou zeď dopadalo nepřímé světlo, přesto se do starých očí nahrnuly slzy. "Stala se ze mě věc temnot," zamumlal. "Jako Drákula. Každejch pár let vstanu z toho hroznýho hrobu, abych zkontroloval živej svět."

"Ano, M. Silenusi," souhlasila A. Raddiková a změnila nastavení na ovládacím panelu.

"Drž zobák, děvko!" vykřikl básník.

"Ano, M. Silenusi."

Stařík zasténal. "Jak dlouho bude trvat, než se dostanu do hlídacího pěnovýho křesla, Raddiková?"

Holohlavá androidka našpulila rty. "Ještě dva dny, M. Silenusi. Možná dva a půl."

"Ach, sakra a do prdele," zavrčel Martin Silenus. "Pokaždý je to pomalejší. Jednou se vůbec neprobudím... hibernační stroje mě neoživí."

"Ano, M. Silenusi," souhlasila androidka. "Každý chladný spánek je těžší pro váš systém. Resuscitační a podpůrné stroje jsou už staré. Je pravda, že mnoho probuzení už nepřežijete."

"Ach, drž zobák," zavyl Martin Silenus. "Seš morbidní, černomyšlenkářská stará kráva."

"Ano, M. Silenusi."

"Jak seš u mě dlouho, Raddiková?"

"Dvě stě čtyřicet jedna let, jedenáct měsíců, devatenáct dnů," odvětila androidka. "Standardních."

"A pořád ses nenaučila udělat slušnej hrnek kafe."

"Ne, M. Silenusi."

"Ale vodu jsi postavila, správně?"

"Ano, M. Silenusi. Podle vašich instrukcí."

"Sakra že jo," vydechl básník.

"Ale orálně nedokážete přijmout tekutiny nejméně dalších dvanáct hodin, M. Silenusi," upozornila ho A. Raddiková.

"Arrrgggghhh," zavrčel básník.

"Ano, M. Silenusi."

Po několika minutách, když se zdálo, že stařík znovu upadl do spánku, se Martin Silenus zeptal: "Nějaká zpráva od toho kluka a dítěte?"

"Ne, pane," odvětila A. Raddiková. "Ale samozřejmě máme přístup jen do vnitrosystémové komunikační sítě Paxu. A většina jejích nových kódů je velmi kvalitních."

"Nějaký zvěsti?"

"Nic, o čem bychom věděli, M. Silenusi," odvětila androidka. "Pax má velké problémy... revoluce v mnoha systémech, problémy s Křížovým tažením proti Vyvržencům v Pustinách, neustálý pohyb válečných lodí a křižníků v prostoru Paxu... a hovoří se o virové nákaze, zprávy jsou maximálně kódovány."

"Nákaza," zopakoval Martin Silenus a předvedl bezzubý úsměv. "Asi to dítě."

"Dost možná, M. Silenusi," souhlasila A. Raddiková, "ale je dost možné, že vznikl skutečný virový mor na světech, kde..."

"Ne," přerušil ji básník a zavrtěl hlavou. "To je Aenea. A její učení. Šíří se jako pekingská horečka. Ty pekingskou horečku nepamatuješ, co, Raddiková?"

"Ne, pane," odpověděla žena, přestala kontrolovat výpisy a nastavila modul na automatický program. "To bylo před mým narozením. Před narozením všech. Všech kromě vás, pane."

Básník by normálně začal chrlit sprosté nadávky, ale teď jen přikývl. "Vím. Jsem hříčka přírody. Zaplaťte dvojku a vstupte na naši šou... uvidíte nejstaršího muže galaxie... uvidíte mumii, co chodí a mluví... trochu... uvidíte odpornou věc, která odmítá umřít. Jsem bizarní, že, A. Raddiková?"

"Ano, M. Silenusi."

Básník zavrčel. "No, moc nedoufej, modrá obludo. Nezhebnu, dokud neuslyším o Raulovi a Aenee. Musím dokončit Kantos a

neznám jeho konec, dokud nevznikne. Jak mám vědět, nad čím přemýšlet, dokud neuvidím, co dělají?"

"Přesně tak, M. Silenusi."

"Nepochlebuj, modrá ženo."

"Ano, M. Silenusi."

"Ten kluk... Raul... se mě před deseti lety zeptal na příkazy. Řekl jsem mu... zachraň dítě, Aeneu... svrhni Pax... znič moc Církve... a přivez zpátky Zem, ať už zmizela sakra kamkoliv. Řek, že to udělá. Samozřejmě, úplně mě žral."

"Ano, M. Silenusi."

"No?" pokračoval básník.

"No co, pane?" zeptala se A. Raddiková.

"No, ňáký zprávy, že udělal něco z toho, co slíbil, Raddiková?"

"Za devět let a osm měsíců starých přenosů Paxu víme, že uprchlí Konzulovou lodí z Hyperionu," odvětila androidka. "Můžeme doufat, že dítě Aenea je pořád v bezpečí a má se dobře."

"Jo, jo," zabručel Silenus a mávl rukou, "ale je Pax svržen?"

"Toho jsme se nevšimli, M. Silenusi," odvětila Raddiková. "Došlo k malým problémům, o kterých jsem se už zmínila, a snížil se počet znovuzrozených turistů na Hyperionu, ale..."

"A ta blbá Církev pořád produkuje ty zombíky?" naléhal básník, jeho hlas začal sílit.

"Církev pořád stoupá," odvětila A. Raddiková. "Kruciform přijímá každý rok stále víc a víc lidí z vřesovišť a hor."

"Na všechny seru!" vykřikl básník. "A nepředpokládám, že se Stará Zem vrátila na správný místo."

"O ničem tak nepravděpodobném jsme neslyšeli," potvrdila A. Raddiková. "Ale jak jsem se zmínila, naše elektronické odposlouchávání je omezeno na přenosy uvnitř tohoto systému, a protože Konzulova loď s M. Endymionem a M. Aeneou odletěla téměř před deseti lety, naše kódovací schopnosti nejsou..."

"Dobrá, dobrá," přerušil ji stařík. Jeho hlas zněl znovu velmi unaveně. "Dej mě do lítacího křesla."

"Bojím se, že to nepůjde alespoň dva dny," zopakovala androidka tiše.

"Kašlu na to," vydechla stará postava plující uprostřed senzorových drátů a trubek. "Můžeš mě dovalit k oknu, Raddiková? Prosím? Chci se podívat na jarní chalmu a na zříceniny starýho města."

"Ano, M. Silenusi," přikývla androidka. Cítila upřímnou radost, že může pro stařík udělat něco jiného, než udržovat jeho tělo při životě.

Martin Silenus se díval celou hodinu z okna, bojoval s návaly znovuprobuzené bolesti a s hroznou touhou vrátit se do hibernace. Svítilo ranní světlo. Jeho audioimplantáty přenášely zpěv ptáků. Starý básník vzpomínal na adoptovanou mladou neteř, dítě, které si začalo říkat Aenea... vzpomínal na svou drahou přítelkyni, Brawne Lamii, Aeneinu matku... vzpomínal, jak byli dlouhou dobu nepřáteli, jak se nenáviděli během posledního velkého Štírova putování... vzpomínal na příběhy, které si vyprávěli, a na věci, které viděli... na Štíra v údolí Časových hrobek, na jeho žhnoucí rudé oči... na toho učence... jak se jmenoval?... Sol... Sol a jeho maličký uslintaný spratek, který mládnul... a na vojáka... Kassada... byl to ... plukovník Kassad. Starý básník celý život kašlal na armádu... všichni to byli idioti... ale Kassad mu vyprávěl zajímavý příběh, prožil zajímavý život... ten druhý kněz, Lenar Hoyt, byl pitomec a hlupák, ale ten první... ten se smutnýma očima a koženým deníkem... Paul Duré... to byl muž, o kterém můžete psát...

Martin Silenus usnul, zatímco na něj dopadalo ranní světlo, odhalovalo bezpočet jeho vrásek, průhlednou, pergamenu podobnou kůži. Modré žíly pomalu pulzovaly v bohatých paprscích. Nic se mu nezdálo... jeho mysl už dělala první náčrt nedokončeného Kantosu.

Seržant Gregorius nepřeháněl. Otec kapitán de Soya byl hrozně potlučený a popálený během bitvy v lodi jménem Raphael a jeho smrt se blížila.

Seržant nás odvedl do chrámu. Stavba byla stejně zvláštní jako naše setkání. Venku jsme narazili na mohutnou kamennou desku, hladký monolit, Aenea mi prozradila, že ho přivezli ze Staré Země. Zůstal vně Chrámu Jadeitového imperátora a za tisíce let na něj nikdo nic nenapsal. Uvnitř jsme objevili zapečetěný dvůr plný ozvěn, zábradlí kolem balvanu, který tvořil skutečný vrchol T'ai Shanu,

svatého Velkého vrcholku Prostředního království. V zadní části velkého chrámu jsme objevili malé ložnice a jídelny pro poutníky. V jedné z nich jsme našli Otce kapitána de Soyu a zbývající dva vojáky. Kromě Gregoria a umírajícího de Soyi jsme našli Carla Shana, silně popáleného velitele zbraňových systémů v bezvědomí a Hoagana Lieblera, kterého nám seržant Gregorius představil jako "bývalého" výkonného velitele Raphaela. Liebler utrpěl nejlehčí zranění z celé čtveřice, měl zlomenou levou ruku v šátku, ale žádné popáleniny či zhmožděniny. Přesto jsem na něm spatřil něco tichého, byl stažený sám do sebe, jako by prožíval šok nebo nad něčím přemýšlel.

Aeneina pozornost se okamžitě obrátila ke kapitánovi Frederico de Soyovi.

Kněz-kapitán ležel na jedné z nepohodlných postelí, byl svlečený do půl těla, ale možná přišel o uniformu během výbuchu. Z kalhot zbyly cáry. Měl bosá chodidla. Jediným nepopáleným místem na jeho těle zůstal parazitující kruciform na jeho hrudi - měl zdravou, odporně růžovou barvu. De Soyovi uhořely vlasy, na tváři měl popáleniny od žhavého kovu a záření, ale poznal jsem, jak silná v něm dřímá osobnost. V mém odhadu mi pomohly především jeho vodnaté, smutné hnědé oči, které neotupila ani bolest, která ho musela sužovat. Někdo potřel tělo umírajícího kněze-kapitána mastí a kapalným dezinfekčním prostředkem a připojil standardní lékárničku a kapačku, ale konec byl nevyhnutelný. Stejné popáleniny jsem už spatřil, ale všechny neměly na svědomí vesmírné bitvy. Moji tři přátelé zemřeli při boji na Ledovém břehu během několika hodin, když jsme nesehnali vrtulník, aby je odvezl. Jejich nářek byl přímo nesnesitelný.

Otec kapitán de Soya nekřičel. Poznal jsem, že bojuje s bolestí, ale byl zticha, v jeho očích se odráželo nadlidské soustředění. Aenea k němu poklekla.

Nejprve ji nepoznal. "Bettz?" zamumlal. "VÍRO Argyle? Ne... vy jste zemřela na stanici. I ostatní... Pol Denish... Elijah se snažil uvolnit zadní loď... mladí vojáci, když se propadl pravobok... ale připadáte mi... známá."

Aenea ho chtěla vzít za ruku, pak si všimla, že mu chybí tři prsty, a opřela se dlaní o zakrvácenou pokrývku. "Otče kapitáne," zašeptala tiše.

"Aenea," vydechl de Soya a poprvé ji skutečně spatřil. "Jsi to dítě... tolik měsíců jsem tě pronásledoval... spatřil jsem tě, když jsi opustila Sfingu. Neuvěřitelné dítě. Jsem tak rád, že jsi přežila." Jeho pohled se obrátil ke mně. "Vy jste Raul Endymion. Viděl jsem váš spis z Domácí gardy. Málem vás chytili na Maře Infinitus." Přemohla ho vlna bolesti, zavřel oči a kousl se do spáleného a zakrváceného dolního rtu. Po chvíli oči znovu otevřel a obrátil se ke mně: "Něco pro vás mám. Osobní majetek na Raphaelovi. Svatý úřad mi ho nechal, když ukončil vyšetřování. Seržant Gregorius vám ho dá, až budu mrtvý."

Přikývl jsem, ale vůbec netušil, o čem mluví.

"Otče kapitáne de Soyo," zašeptala Aenea, "Federico... slyšíte a rozumíte mi?"

"Ano," zašeptal kněz-kapitán. "Tišící léky... řekl jsem seržantovi Gregoriovi ne... nechtěl jsem upadnout do věčného spánku. Nechci odejít tak lehko." Bolest se vrátila. Viděl jsem, jak se rány na de Soyově krku a hrudi otevírají jako spálené šupiny. Na pokrývku stékal hnis a tělová tekutina. Muž zavřel oči, dokud vlna utrpení neustoupila. Tentokrát mu to trvalo déle. Vzpomněl jsem si, jak jsem se kroutil v bolestech ledvinového kamenu, a snažil si představit jeho utrpení. Nedokázal jsem to.

"Otče kapitáne," pokračovala Aenea, "existuje způsob, abyste přežil..."

De Soya zavrtěl divoce hlavou, přestože ho to muselo bolet. Všiml jsem si, že z levého ucha zbyl jen uhlík. Kousek se ulomil a dopadl na polštář. "Ne!" vykřikl. "Řekl jsem Gregoriovi... žádné částečné vzkříšení... idiot, bezpohlavní idiot..." Pod ohořelými zuby jsem zaslechl nějaký zvuk, musel to být smích. "Jako kněz jsem toho měl dost. Stejně... únava... unavuje mě..." Zčernalé pahýly jeho prstů na pravé ruce zaťukaly na růžový kříž na mokvající hrudi. Ať ta věc zemře se mnou."

Aenea přikývla. "Nemyslela jsem znovuzrození, Otče kapitáne. Myslela jsem život. Uzdravení."

De Soya chtěl zamrkat, ale měl ohořelá víčka. "Žádný vězeň Paxu..." dostal ze sebe. Dokázal mluvit jen v krátkých větách. "Pax mě... popraví. Zasluhuji... to. Zabil mnoho nevinných... mužů... žen... při obraně... přátel."

Aenea se k němu naklonila, aby se jí mohl podívat do očí. "Otče kapitáne, Pax jde pořád i po nás. Ale máme loď. Ta má autochirurga."

Seržant Gregorius popošel dopředu a opustil místo, kde se unaveně opíral o zeď. Muž jménem Carl Shan byl pořád v bezvědomí. Hoag Liebler zřejmě prožíval vlastní problémy a neodpovídal.

Aenea to musela zopakovat, teprve potom de Soya pochopil.

"Lod?" zopakoval kněz-kapitán. "Stará loď z doby Hegemonie, ve které jste uprchli? Neozbrojená, že?"

"Ano," souhlasila Aenea. "Nikdy nebyla."

De Soya znovu zavrtěl hlavou. "Muselo tam být... padesát archandělů... lodě... vrhly se na nás. Dostali jsme... pár... zbytek... tam čeká. Není šance... dosáhnout... translačního bodu... než..." Znovu zavřel potrhaná víčka a zmocnila se ho bolest. Zdálo se, že tentokrát omdlí. Jako by se vracel z dalekého místa.

"To je v pořádku," zašeptala Aenea. "To je moje starost. Dostanete se do autochirurga. Ale je tady jedna věc, kterou musíte udělat."

Zdálo se, že Otec kapitán de Soya je tak unavený, že nedokáže odpovědět. Jen obrátil hlavu a poslouchal.

"Musíte se vzdát kruciformu," pokračovala Aenea. "Musíte se vzdát tohoto typu nesmrtelnosti."

Kapitánovy zčernalé rty odhalily zuby. "Rád..." zasípal. "Ale lituji... nemohu... jednou přijatý... kruciform... nemůže být... odstraněn."

"Ale ano," zašeptala Aenea, "může. Pokud to přijmete, dostanu ho pryč. Autochirurg je starý. Nedokáže vás vyléčit s kruciformním parazitem v těle. Na palubě nemáme žádný oživovací box..."

De Soya se po ní natáhl, jeho dvouprstá ruka sevřela rukáv její teplé bundy. "Nevadí... nevadí, jestli umřu... dostaň ho pryč. Dostaň

ho pryč. Zemřu doopravdy... katolík... znovu... jestli... mi pomůžeš... dostaň PRYČ!" Poslední slovo málem křičel.

Aenea se obrátila k seržantovi. "Máte hrneček nebo sklenku?"

"V lékárně je hrnek," zaburácel obr a začal ho hledat. "Ale nemáme vodu..."

"Trochu jsem přinesla," přerušila ho moje přítelkyně a vyndala izolovanou láhev z opasku.

Čekal jsem víno, ale byla to jen voda, kterou jsme nabrali, než jsme opustili před nekonečnými hodinami Chrám, který visí ve vzduchu. Aenea neztrácela čas s alkoholem a sterilním skalpelem. Přivolala mě, vytáhla můj lovecký nůž, rychlým pohybem si přejela tři prsty a trochu sebou trhla. Objevila se rudá krev. Na chvíli ponořila prsty do průhledného plastikového hrnku a ve vodě se roztočilo několik červených vírů.

"Vypijte to," vyzvala Otce kapitána de Soyu a pomohla umírajícímu zvednout hlavu.

Kněz-kapitán se napil, zakašlal a napil se ještě jednou. Když ho uložila na potřísněný polštář, měl zavřené oči.

"Kruciform zmizí za čtyřiadvacet hodin," zašeptala moje přítelkyně.

Otec kapitán de Soya se znovu hrubě zasmál. "Jsem mrtvý za hodinu."

"Za patnáct minut jste v autochirurgovi," uklidnila ho Aenea a dotkla se jeho lepší ruky. "Teď spěte... ale neumřete mi, Federico de Soyo... neumírejte mi. Máme si o čem povídat. A prokážete mi jednu velkou službu... mně a všem."

Přiblížil se k nám seržant Gregorius. "M. Aeneo..." začal, zarazil se, zašoupal nohama a zkusil to znovu: "M. Aeneo, mohu si vzít tu... vodu?"

Aenea se na něj podívala. "Ano, seržante... ale jakmile se jednou napijete, už nikdy nemůžete nosit kruciform. Nikdy. Nebude pro vás žádného vzkříšení. A jsou tady ještě další... vedlejší účinky."

Gregorius mávl rukou a ukončil další diskuzi. "Sledoval jsem svého kapitána deset let. Budu ho následovat i teď." Zhluboka se napil růžové vody.

De Soyovy oči se zavřely a já věřil, že spí nebo je v bezvědomí. Ale teď je otevřel a oslovil Gregoria: "Seržante, přinesl byste prosím M. Endymionovi balíček, který jsme vyvlekli ze záchranného člunu?"

"Ano, kapitáne," přikývl obr a začal prohledávat hromadu v rohu pokoje. Předal mi zapečetěnou, něco přes metr vysokou trubku.

Podíval jsem se na kněze-kapitána. Zdálo se, že se vznáší mezi deliriem a šokem. "Otevřu to, až na tom bude líp," oznámil jsem seržantovi.

Gregorius přikývl a odnesl sklenici Carlovi Shanovi, aby mu nalil vodu do otevřených úst. "Carl možná umře, než loď dorazí," prohlásil seržant a vzhlédl. "Nebo má loď dva doktory?"

"Ne," přiznala Aenea, "ale ten jeden má tři komory. Můžeme uzdravit i vaše rány."

Gregorius pokrčil rameny, přešel k muži jménem Liebler a nabídl mu sklenici. Hubený muž se zlomenou paží na ni jen zíral.

"Možná později," podotkla Aenea.

Gregorius přikývl a sklenici jí vrátil. "XO byl vězněm na naší lodi," vysvětlil. "Špión. Nepřítel kapitána. Otec kapitán riskoval svůj život, aby dostal Lieblera z můstku... přitom přišel k těm popáleninám. Nezdá se mi, že by Hoag chápal, co se děje."

Liebler v tu chvíli vzhlédl. "Chápu to," zašeptal tiše, "ale nerozumím tomu."

Aenea se postavila. "Raule, doufám, že jsi neztratil lodní komunikátor."

Chvíli jsem hledal po kapsách, pak jsem vylovil komunikační jednotku/deník. "Půjdu ven a použiju úzký paprsek," řekl jsem. "Připojím se přes tělový oblek. Nějaké instrukce pro lod?"

"Řekni jí, ať spěchá," odvětila Aenea.

Dostat bezvědomého Carla Shana a napůl bezvědomého de Soyu do lodi byl problém. Neměli skafandry a venku bylo téměř stoprocentní vakuum. Seržant Gregorius nám vysvětlil, že je do Chrámu Jadeitového imperátora přitáhl v nafukovacím balónu, ale balón byl poničený. Měl jsem nějakých patnáct minut na rozmyšlenou, pak se loď objevila, klesala na svých EM tryskách a modrém fúzním ocasu. Když dorazila, vyzval jsem ji, aby přistála

přímo před přechodovou komorou, aby zmorfovala eskalační rampu přímo do dveří a roztáhla silové pole kolem schodiště a samotného vchodu. Teď už zbývalo jen sebrat z úkrytu létající nosítka a přinést muže, aby se jim nic nestalo. Shan zůstal v bezvědomí, ale když jsme ukládali de Soyu na nosítka, odřela se mu kůže. Kněz-kapitán se pohnul, otevřel oči, ale nevykřikl.

Přestože jsem strávil celé měsíce na T'ien Shanu, vnitřní část Konzulovy lodi mi připadala důvěrně známá jako stále se opakující sen o domu, kde jste kdysi žili. Jakmile jsme uložili de Soyu a druhého velitele do autochirurga, shromáždili jsme se na kobercem kryté palubě s holokomorou a starodávným pianem značky Steinway. Bylo zvláštní, že se tady neobjevila jen Aenea s A. Bettikem, ale ještě popálený obr s útočnou puškou a někdejší XO, který tiše seděl a přemýšlel na schodech holokomory.

"Autochirurg dokončil diagnózu," oznámila nám loď.

"Přítomnost parazita ve tvaru kříže znemožňuje v současné době léčbu. Mám léčbu ukončit nebo spustit hibernační spánek?"

"Hibernační spánek," vybrala Aenea. "Autochirurg je může operovat během čtyřiadvaceti hodin. Snaž se je stabilizovat a udržet naživu, prosím."

"Potvrzuji," odvětila loď. A potom: "M. Aeneo? M. Endymione?"

"Ano," odpověděl jsem.

"Víte, že mě sledovaly dalekonosné senzory od chvíle, kdy jsem opustil třetí měsíc? Jak spolu hovoříme, míří sem nejméně třicet sedm válečných lodí Paxu. Jedna už parkuje na orbitu kolem této planety a další právě zahájily velmi nezvyklou taktiku skoku Hawkingovým pohonem uvnitř gravitační studny systému."

"Dobrá," přikývla Aenea, "s tím si nedělej starosti."

"Věřím, že nás chtějí chytit a zničit," pokračovala loď. "A mohou to udělat, než opustíme atmosféra."

"Víme," vzdychla Aenea, "opakuji, s tím si nedělej starosti."

"Potvrzuji," souhlasila loď věcným tónem, jaký jsem ještě nikdy neslyšel. "Místo určení?"

"Bonsajemi zarostlá puklina šest kilometrů východně od Hsuan-k'ung Ssu," odpověděla Aenea. "Na východ od Chrámu, který

visí ve vzduchu. Rychle." Zkontrolovala náramkové hodinky. "Ale, lodi, drž se nízko. Mezi mraky."

„Fosgenové mraky nebo vodní?" žádala loď vysvětlení.

"Co nejníž," odpověděla Aenea. "Jestli nejsou fosgenové mraky problémem."

"Samozřejmě ne," odvětila loď. "Chcete vypočítat kurs, který nás provede kyselým mořem? Pro hluboký radar Paxu v tom nebude žádný rozdíl, ale můžeme toho dosáhnout jediným malým přidáním..."

"Ne," přerušila ho Aenea, "prostě mraky."

V kulovém obrazu holokomory jsme sledovali, jak loď klesá pod Sebevražedný útes a propadá se o deset kilometrů mezi šedé mraky, aby pronikla do zelených oblak. K puklině se dostaneme za několik minut.

Posadili jsme se na schody holokomory. Uvědomil jsem si, že jsem ještě nerozbalil zapečetěnou trubku, kterou mi de Soya věnoval. Obrátil jsem ji.

"Jen do toho, otevřete ji," vyzval mě seržant Gregorius. Velký muž si pomalu svlékal horní vrstvy zjizveného bojového brnění. Popáleniny od kopí roztavily dvě vrstvy. Bál jsem se podívat na jeho hruď a levou paži.

Zaváhal jsem. Řekl jsem, že počkám, dokud se kněz-kapitán neuzdraví.

"Do toho," zopakoval Gregorius. "Kapitán čekal, až vám to vrátí, celých devět let."

Netušil jsem, co to je. Jak mohl ten muž vědět, že mě jednoho dne znovu potká? Nic jsem neměl... jak mi mohl něco vracet?

Zlomil jsem pečeť a podíval se dovnitř. Nějaká pečlivě srolovaná látka. Pomalu mi to došlo, vytáhl jsem ji ven a rozbalil.

Aenea se potěšené usmála. "Můj ty bože," vydechla. "To jsem nikdy v těch snech z budoucnosti neviděla. Jak krásné."

Byl to hawkingův koberečekk... létající koberec, který nás s Aeneou odnesl z Údolí Časových hrobek před deseti lety. Ztratil jsem ho... chvíli jsem musel vzpomínat. Ztratil jsem ho na Maře Infinitus před devíti lety, když na mě velitel Paxu vytáhl v boji nůž, řízl mě a shodil z koberečku do moře. Co se stalo potom? Velitelovi

vlastní muži na mořské plošině si ho omylem spletli a zasypali ho šipkami. Mrtvý muž spadl do rozbouřeného moře a hawkingův kobereček letěl dál... ne, vzpomínám, že ho někdo na plošině chytil.

"Jak k němu Otec-kapitán přišel?" zeptal jsem se, ale odpověď mi byla jasná už ve chvíli, kdy jsem tu otázku vyslovil. De Soya byl tehdy neúnavným pronásledovatelem.

Gregorius přikývl. "Otec-kapitán z něj vzal vaše vzorky krve a DNA. Tak jsme dostali vaše služební záznamy z Hyperionu. Kdybysme měli skafandry, vzal bych tu prokletou věc, aby nás odvezla z tý vakuový hory."

"Chcete říct, že funguje?" zaťukal jsem na letová vlákna. Hawkingův kobereček byl víc potrhaný, než dřív, ale zvedl se deset centimetrů nad podlahu. "Ať se propadnu," vydechl jsem.

"Stoupáme k puklině se zadanými souřadnicemi," oznámil nám lodní hlas.

Obraz v holokomoře se projasnil a ukázal nám hřeben Jo-kung. Zpomalili jsme a zůstali viset ve vzdálenosti několika set metrů. Vrátili jsme se do stejného zalesněného údolí ukrytého v puklině, kde mě loď vyložila před třemi měsíci. Ale teď bylo zelené údolí plné lidí. Spatřil jsem Theo, Lhoma a mnoho jiných z Chrámu, který visí ve vzduchu. Loď ještě trochu klesla, zůstala viset a čekala na příkazy.

"Spusť schody," přikázala jí Aenea. "Pusť je všechny na palubu."

"Mohu vám připomenout," namítla loď, "že mám hibernační lehátka a život podporující přístroje maximálně pro šest lidí? Venku je jich nejméně padesát..."

"Spusť schody a nech je všechny vstoupit na palubu," přikázala Aenea. "Okamžitě."

Loď uposlechla bez jediného slova. Theo vedla uprchlíky po rampě a po točitých schodech k místům, kde jsme čekali.

Většinou to byli lidé, kteří zůstali v Chrámu, který visí ve vzduchu: mnoho místních mnichů, Tromo Trochi z Dhomu, bývalý voják Gyalo Thondup, Lhomo Dondrub - s potěšením jsme zjistili, že se dostal s kluzákem do bezpečí a podle úsměvů a objímání pochopili, že má stejnou radost - opat Kempo Ngha Wang Tashi,

Chim Din, Jigme Paring, Kuku a Kay, George a Jigme, dalajlámův bratr Labsang, zedníci Viki a Kim, vedoucí Tsipon Shakabpa, Rimsi Kyipup, který už se netvářil tak kysele, a dělníci Haruyuki a Kenshiro. Stejně tak jsem spatřil bambusové odborníky Voyteka a Janusze, dostavil se i starosta Jo-kungu, Charles Chi-kyap Kempo: Ale nepřišel dalajláma. A chyběla i Dorje Phamo.

"Ráchel se vrátila, aby je přivedla," oznámila nám Theo. "Dalajláma trval na tom, že odejde jako poslední a Prasnice mu dělala společnost, dokud nepřijde čas. Ale už by měli být zpátky. Právě jsem se chystala vyrazit po hřebenu a podívat se..."

Aenea zavrtěla hlavou. "Vyrazíme."

Neměli jsme čas všechny usadit. Lidé procházeli po schodech, stáli na palubě s knihovnou, procházeli po ložnici ve vrcholku lodě a dívali se ven, ostatní se uchýlili na hibernační palubu a do strojovny.

"Jedeme," promluvila Aenea k lodi. "Chrám, který visí ve vzduchu. Přímé spojení." Pro loď přímé spojení znamenalo výbuch trysek, poskočení o patnáct klicků do atmosféry a pád, který zastavil až zážeh hlavního motoru v poslední vteřině. Celý proces trval třicet vteřin, ale přestože nás drželo silové pole, abychom se neproměnili na kaši, výhled z vrcholku lodě musel přihlížející hodně dezorientovat. Aenea, A. Bettik, Theo a já jsme sledovali holokomoru, a přestože byl záběr malý, držel jsem se a pevně se tiskl ke koberci. Klesli jsme a vznášeli se pět metrů nad chrámovým komplexem.

"A sakra," vydechla Theo.

Spatřili jsme muže, který padal do mraků pod námi. Bylo nemožné zamířit dolů a chytit ho. Chvíli letěl, pak ho pohltily mraky.

"Kdo to byl?" zeptala se Theo.

"Lodi," promluvila Aenea, "přehraj to znovu se zvětšením."

Carl Linga William Eiheji, dalajlámův osobní strážce.

Několik vteřin nato vyběhlo z pavilónu Pravé meditace několik postav a zamířily na nejvyšší plošinu, kterou jsem pomáhal stavět podle Aeneiných plánů před necelým měsícem.

"Kurva," zaklel jsem nahlas. Nemes nesla v jedné ruce dalajlámu, pak ho přidržela nad okrajem plošiny. Za ní... za tou

stvůrou... postupovali její sourozenci. Dorje Phamo opustila stíny a vykročila za nimi.

Aenea mě vzala za ruku. "Raule, chceš jít se mnou ven?"

Aktivovala balkón za klavírem Steinway, ale já věděl, že má na mysli ještě něco. "Samozřejmě," souhlasil jsem a napadlo mě: Je toto její smrt? Je to chvíle, kterou spatřila před vlastním narozením? Je to moje smrt? "Samozřejmě jdu," přikývl jsem.

A. Bettik a Theo vyrazili za námi na balkón. "Ne," zastavila je Aenea. "Prosím," vzala androida na chvíli za ruku, "všechno uvidíš uvnitř, můj příteli."

"Raději bych byl s vámi, M. Aeneo," ohradil se A. Bettik.

Aenea přikývla. "Ale toto je práce jen pro mě a pro Raula."

A. Bettik sklonil hlavu a vrátil se k obrazu v holokomoře. Nikdo z dvaceti lidí v knihovně a na točitých schodech nepromluvil. Loďbyla němá. Vkročili jsme na balkón.

Nemes držela chlapce nad propastí. Ocitli jsme se dvacet metrů nad ní a jejími sourozenci. Zauvažoval jsem, jak vysoko mohou vyskočit.

"Hej!" vykřikla Aenea.

Nemes vzhlédla. Znovu jsem si připomněl, že její pohled vyvolává dojem, že se díváte do prázdných očních důlků. Nebylo v nich nic lidského.

"Pusť ho," pokračovala Aenea.

Nemes se usmála a pustila dalajlámu. V poslední chvíli ho chytila levou rukou. "Dávej pozor, co po mně žádáš, dítě," prohlásila bledá žena.

"Nech ho a ty dvě jít a slezu dolů," vyjednávala Aenea.

Nemes pokrčila rameny. "Stejně se odtud nedostaneš," prohlásila. Nepozvedla hlas, přesto se dobře nesl nad propastí.

"Nech je a slezu dolů," zopakovala Aenea.

Nemes pokrčila rameny, ale odhodila dalajlámu přes celou plošinu jako zbytečný kus papíru.

Ráchel se rozběhla za chlapcem, zjistila, že je raněný a krvácí, ale žije. Zvedla ho, vztekle se obrátila k Nemes a jejím sourozencům.

"Ne!" zařvala Aenea. Ten tón už jsem slyšel. Ráchel i já jsme přimrzli na místě.

"Ráchel," pokračovala Aenea vyrovnaným tónem, "prosím přiveď Jeho Svatost a Dorje Phamo k lodi." Bylo to zdvořilé, přesto jsem zaslechl příkaz, jaký nemůžete odmítnout. Ráchel neodmítla.

Aenea vydala příkaz a loď ještě víc klesla, zmorfovala se a natáhla schodiště z balkónu. Aenea zamířila dolů. Spěchal jsem za ní. Vkročili jsme na bonsaj-cedrovou plošinu... pomáhal jsem pokládat prkna... Ráchel s dítětem a starou ženou nás minuly a zamířily nahoru. Aenea se dotkla její hlavy a žena pokračovala dál. Schody se zvedly a znovu se objevil balkón. Theo a A. Bettik přivítali Ráchel a Dorje Phamo. Někdo odnesl krvácející dítě do lodi.

Stáli jsme dva metry od Rhadamanth Nemes. Její sourozenci čekali po stranách. "Ještě nejsme kompletní," namítla Nemes, "kde je tvůj... ach, tam."

Štír vyplul ze stínů pavilónů. Říkám "vyplul", neboť se pohyboval, ale neviděl jsem ho kráčet.

Sevřel jsem ruce v pěst, pak je znovu povolil. Všechno bylo špatně. V lodi jsem si sundal teplou bundu, ale nechal si ten hloupý tělový oblek a postroj - větší část vybavení jsem nechal uvnitř. Postroj a několik vrstev mě zpomalí.

Zpomalí mě před čím? Napadlo mě. Viděl jsem Nemes bojovat. Nebo bych měl říct, že jsem ji bojovat neviděl. Když zápasila se Štírem na Božím sadu, obraz se rozmazal, následovaly exploze, pak nic. Mohla uříznout Aenee hlavu a z mých střev si udělat podvazky, ještě než sevřu ruce v pěst.

Pěsti. Loď byla neozbrojená, ale v knihovně stála opřená útočná puška, která patřila Švýcarské gardě seržanta Gregoria. První věc, co mě naučili u Domácí gardy, bylo, že nemám bojovat pěstmi, jestli mohu sehnat zbraň.

Rozhlédl jsem se. Plošina byla holá, nezdobilo ji ani zábradlí, které bych mohl utrhnout a použít jako kyj. Stavba byla tak precizní, že nebylo možné nic uvolnit.

Podíval jsem se na skalní stěnu na levé straně. Žádné volné kamení. V puklinách se ukrývalo několik skob. To jsem věděl, neboť jsme je zatloukli při stavbě tohoto patra a už jsme se pro ně nevrátili. Ale byly moc hluboko, takže bych je nedokázal vytáhnout a použít

jako zbraň, přestože by to Nemes nejspíš zvládla jedním prstem. A k čemu je dobrá skoba proti této zrůdě?

Nenašel jsem tady žádné zbraně. Zemřu s holýma rukama. Doufal jsem, že stačím udeřit, než mě zabije... alespoň jednu ránu.

Aenea a Nemes pozorovaly jedna druhou. Nemes se godívala jen jednou na deset kroků vzdáleného Štíra. Žena-zrůda řekla: "Víš, že tě neodvezu zpět k Paxu, že, ty malá čubko?"

"Ano," přikývla Aenea. Pozorovala ji svým intenzivním pohledem.

Nemes se usmála. "Ale věříš, že tě tvá bodlinatá obluda znovu zachrání."

"Ne," odpověděla Aenea.

"To je dobře," zašeptala Nemes, "protože to neudělá." Pokynula svým sourozencům.

Teď už znám jejich jména - Scylla a Briareus. Vím, co jsem v tu chvíli spatřil.

Neměl bych to vidět, neboť celá trojice okamžitě přešla do rychlého módu. Měl bych spatřit jen záblesk chrómu, chaos, pak už nic... ale Aenea se natáhla a dotkla se zezadu mého krku. Jako vždy jsem ucítil zašimrání elektřiny. Pak se změnilo světlo kolem mě - bylo tmavší, těžší - okolní vzduch zhoustl, takže připomínal vodu. Uvědomil jsem si,

že mi netluče srdce, nemrkám a nedýchám. Přestože to zní děsivě, v tu chvíli mi to pňpadalo normální.

Ve srolované kukle tělového obleku zašeptal Aenein hlas... možná ke mně promluvil prsty na mém krku. Nevím. Nemůžeme přejít do rychlého módu s nimi, abychom bojovali, řekla. Je to zneužívání energie Prázdnoty, Jež Spojuje. Ale mohu zařídit, že se budeme dívat.

A to, co jsme sledovali, bylo neuvěřitelné. Scylla a Briareus se na Nemesin příkaz vrhli na Štíra, zatímco hyperionský démon zvedl čtyři ruce a rozběhl se přímo k Nemes. Dvojčata ho zadržela. Přestože jsem měl nové oči - loď visela v zamrzlém vzduchu, naši přátelé připomínali sochy, jejich oči nemrkaly, pták nad skalním útesem visel v hustém vzduchu jako hmyz zalitý v jantaru - náhlý

Štírův pohyb a reakce dvou klonovaných zrůd byly rychlejší, než jsem stačil sledovat.

Sledoval jsem neuvěřitelný náraz metr od Nemes, která se sama změnila ve stříbrnou sochu. Nemes se ani nepohnula. Briareus zasadil ránu, která - jak jsem věřil - by dokázala rozpůlit naši loď. Rána rozvibrovala Štírův trnitý krk. Následující zvuk mi připadal jako záznam podvodního zemětřesení přehraný na nižší rychlost. Pak Scylla podkopla Štírovi nohy. Štír upadl, ale ještě ji stačil sevřít rukama a druhý pár pařátů vnikl do Briareova těla.

Zdálo se, že Nemesini sourozenci přivítali jeho objetí. Vrhli se na padajícího Štíra, jejich zuby cvakaly a nehty škrábaly. Rozeznal jsem hrany tvrdých dlaní a předloktí, byly ostré jako břitva gilotiny, ostřejší než Štírovy bodliny a trny.

Trojice do sebe bušila, divoce se kousala, válela se na plošině, třísky cedrového dřeva létaly tři metry do vzduchu, bojovníci naráželi do skalní stěny. Během vteřiny se ocitli na nohou, Štírovy čelisti zpracovávaly Briareův krk a Scylla skončila nabodnutá na jedné z jeho čtyř paží. Měla zakloněnou hlavu, jako by si zlomila páteř. Štír držel Briarea v čelistech, mohutné zuby žvýkaly a odíraly stříbrnou hlavu. Obrátil se ke Scylle, ale oba sourozenci sevřeli rukama ostří a trny na Štírově hlavě a obrátili ji, až jsem čekal zvuk lámané páteře. Věřil jsem, že hlava upadne.

Místo toho je oslovila Nemes: Teď! Do toho! Oba sourozenci se bez jediného zaváhání odrazili od skály a zamířili k zábradlí, kde se otevírala propast. Okamžitě jsem pochopil, co chtějí udělat - hodit Štíra dolů stejně jako dalajlámova ochránce.

Ale zdálo se, že to Štír pochopil. Vysoké stvoření objalo chromová těla a přitáhlo je k sobě. Hroty na hrudi a na zápěstích pronikly hluboko do těl bránících se dvojčat. Trio se obrátilo, upadlo a zvedlo se jako tři hloupé hračky na klíček, které se proměnily v super rychlé berserky. Štír kopal, kousal, ale nakonec narazil do tvrdého dřevěného zábradlí, rozbil ho jako mokrou lepenku a za neustálého boje se zřítil i se sourozenci do propasti. Sledovali jsme, jak vysoká stříbrná postava se třpytivými hroty mizí, je menší a menší, řítí se do mraků a je pohlcena párou. Věděl jsem, že přihlížející z lodi neviděli vůbec nic. Jen okamžité zmizení tří postav

na plošině, pak rozbité zábradlí a plošinu, kde zůstala stát jen Nemes, Aenea a já. Stříbrná zrůda jménem Rhadamanth Nemes obrátila svůj rysů zbavený chromový obličej k nám.

Světlo se změnilo. Znovu zafoukal vítr. Vzduch zřídl. Cítil jsem, že mi znovu buší srdce... Bušilo hlasitě... rychle jsem zamrkal.

Nemes se proměnila v člověka. "No," obrátila se k Aenee, "dokončíme tuto malou frašku?"

"Ano," přikývla Aenea.

Nemes se usmála a chtěla přejít do rychlého módu.

Nic se nestalo. Stvoření se zamračilo, zdálo se, že se soustředí. Pořád se nic nedělo.

"Nemohu zastavit tvůj přechod," vysvětlila jí Aenea, "ale jiní to dokážou... a udělali to."

Nemes se zatvářila rozčíleně, ale pak se zasmála. "Ti,

kteří mě stvořili, to dají okamžitě dohromady. Ale já nechci čekat tak dlouho. Nemusím se přeměnit, abych tě zabila, ty malá svině."

"To je pravda," souhlasila Aenea. Odhodlaně čelila všemu násilí a zmatku, nohy od sebe, ruce volně podél těla.

Nemes odhalila malé zuby, ale v tu chvíli jsem spatřil, že se prodlužují a zaostřují, jako by lezly z dásní a kostí. Spatřil jsem nejméně tři řady zubů.

Nemes zvedla ruce a její bledé a dlouhé nehty vyrostly o deset centimetrů, proměnily se ve třpytivé hroty.

Sklonila ostré nehty a prořízla kůži a maso na pravém předloktí. Odhalila kovový endoskeleton. Vypadal jako ocel, ale musel být mnohem ostřejší.

"Tak," vydechla Nemes a postoupila k Aenee.

Postavil jsem se mezi ně.

"Ne," vykřikl jsem a zvedl pěsti jako boxer při nástupu do ringu.

Nemes mi ukázala všechny řady svých zubů.

Kapitola 23

Čas a pohyb se znovu zpomalí, jako bych opět přešel do rychlého módu. Ale tentokrát za to může adrenalin a úplné soustředění. Moje mysl zrychluje. Mé smysly jsou nadpřirozeně ostré. Každou mikrosekundu dostanu neuvěřitelně čisté zrakové a sluchové informace, dokážu rychleji přemýšlet.

Nemes udělá krok... nemíří ke mně, ale k Aenee po mé levici.

Není to boj, ale šachová partie. Zvítězím, pokud zabiju tu zrůdu nebo ji shodím z plošiny, abychom mohli uniknout. Ona mě nemusí zabít... stačí, když mě neutralizuje na dobu potřebnou, aby zabila Aeneu. Ta je jejím terčem. Vždycky jím byla. Tu zrůdu stvořili, aby zabila Aeneu.

Šachová partie. Nemes právě obětovala své dvě nejsilnější figurky - svá obludná dvojčata - aby neutralizovala našeho jezdce, Štíra. Teď zmizely všechny tři figurky z hrací desky. Zůstala jen Nemes - temná královna - Aenea, lidská královna, a její bezvýznamný pěšák... já.

Pěšák se může obětovat, ale musí přitom odstranit temnou královnu. Tím si je jistý.

Nemes se usmívá. Má ostré a nepříjemné zuby. Paže podél těla, dlouhé nehty se třpytí, pravé předloktí jako obscénní chirurgická pomůcka... není lidské... ne, v žádném případě není lidské. Ostrý endoskeleton na předloktí odráží odpolední světlo.

"Aeneo," říkám tiše, "ustup, prosím." Nejvyšší z plošin lemuje kamenná cesta a schodiště, které jsme vysekali, abychom se dostali na skalní převis. Chci, aby moje přítelkyně odešla z plošiny.

"Raule, já..."

"Okamžitě poslechni," řeknu, nezvýším hlas, ale ta slova nesou veškeré rozkazy, jaké jsem slyšel za dvaatřicet standardních let mého života.

Aenea ustoupí o čtyři kroky a vkročí na kamennou římsu. Loď se vznáší padesát metrů od nás. Mnoho obličejů nás sleduje z balkónu. Doufám, že se objeví seržant Gregorius s útočnou puškou a zastřelí odpornou Nemes, ale nevidím jeho tmavý obličej mezi

přihlížejícími. Možná ho oslabila jeho zranění. Možná věří, že to mám vyřídit čestným bojem.

Kašlu na to, napadne mě. Nechci žádný čestný souboj. Chci zabít Nemes a je mi jedno jak. Teď bych klidně přijal pomoc odkudkoliv. Je Štír doopravdy mrtvý? Je to možné? Kantos Martina Silenuse říká, že Štír byl poražen v daleké budoucnosti v bitvě s plukovníkem Fedmahnem Kassadem. Ale jak to Silenus věděl? A co znamená budoucnost pro obludu schopnou putovat časem? Jestli nebyl Štír mrtvý, pak bych ocenil jeho okamžitý návrat.

Nemes udělá krok doprava, na mou levou stranu. Popojdu, abych jí zablokoval cestu k Aenee.

Pokud přejde do rychlého módu, má nadlidskou sílu a může se pohybovat tak rychle, že je skutečně neviditelná. Teď do rychlého módu přejít nemůže. Upřímně tomu věřím. Ale pořád je rychlejší a silnější než já... než jakýkoliv člověk. Tomu musím věřit. A má zuby, paráty a předloktí ostré jako břitva.

"Připraven umřít, Raule Endymione?" zeptá se Nemes a rty odhalí řady zubů.

Její přednosti - zřejmá rychlost, síla a nelidská stavba těla. Víc než člověk je to robot či android. Určitě necítí bolest. Může mít další zabudované zbraně, které dosud neodhalila. Nemám ani tušení, jak ji zabít či vyřadit z provozu... její kostru netvoří kosti, ale kov... svaly viditelné na předloktí působí skutečně, ale mohou to být plastiková vlákna nebo růžová ocelová síť. Běžné techniky boje ji s největší pravděpodobností nezastaví.

Její slabiny - žádnou neznám. Snad přílišná sebejistota. Možná si zvykla na přechod do rychlého módu, zvykla si zabíjet své nepřátele, kteří se nemohou bránit. Ale před devíti a půl lety se pustila do Štíra a dosáhla remízy - vlastně ho porazila, neboť se ho zbavila a otevřela si cestu k Aenee. Pouze intervence de Soyovy lodi, která na ni zaútočila posledními giga volty na palubě, jí zabránila, aby nás nezabila.

Nemes zvedne ruce a přikrčí se, ostré nehty probodnou vzduch. Jak daleko dokáže skočit? Dokáže mě přeskočit a dostat Aeneu?

Moje výhody - dva roky boxu za regiment během služby u Domácí gardy. Nesnášel jsem box a prohrál téměř celou třetinu

zápasů. Ostatní z mého regimentu na mě pořád sázeli. Bolest mě nikdy nezastavila. Určitě jsem ji cítil, ale nikdy mě nezastavila. Rány do obličeje mě pokaždé rozzuřily. Když jsem začínal a někdo mě uhodil do tváře, zapomněl jsem na trénink a začal vidět rudě. Pokud jsem ve chvíli, kdy rudá mlha ustoupila, pořád stál, byl jsem vítěz. Ale vím, že teď mi vztek nepomůže. Jestli se přestanu na chvíli kontrolovat, toto stvoření mě zabije.

Když jsem boxoval, byl jsem rychlý... ale to bylo víc než před deseti lety. Byl jsem silný, ale celé ty roky jsem netrénoval a skutečně neposiloval. V ringu jsem dokázal vydržet tvrdé údery... nikdy jsem nebyl vyřazen na KO, ani ve chvílích, kdy mě lepší boxer poslal desetkrát na zem.

Kromě boxování jsem dělal vyhazovače v jednom z větších kasin Devíti ocasů na Felixů. Ale to byla především otázka psychologie. Úkol, jak se vyhnout boji a přitom vystrčit hnusného opilce ze dveří. Těch pár skutečných soubojů skončilo během několika vteřin.

U Domácí gardy mě naučili boj z blízka, ale k takovým soubojům docházelo stejně často, jako jsme nasazovali bajonety.

Nejvážnější bitky jsem prodělal jako námořník - jednou jsem narazil na muže, který mě chtěl vykuchat dlouhým nožem. Přežil jsem. Ale vyrazil ze mě duši. Jako průvodce na lovu jsem přežil útok jednoho cizince, který si přinesl šipkovou pistoli. Ale náhodou jsem ho zabil, a když ho znovu vzkřísili, vypovídal proti mně. Když na to přijde, byla to chvíle, kdy vše začalo.

Ze všech mých slabin je jedna skutečně vážná - nechci nikomu ublížit. Ve všech předešlých bitkách - výjimkou byla snad rvačka s nožem ozbrojeným námořníkem a s křesťanským lovcem, který se oháněl šipkovou pistolí - jsem se držel, nechtěl jsem udeřit ze všech sil, nechtěl jsem nikomu vážně ublížit.

Tento přístup musím okamžitě změnit. Není to žádný člověk... je to vražedný stroj. Jestli ho rychle nevyřadím z provozu nebo nezničím, ještě rychleji mě zabije.

Nemes na mě skočí, paráty zaútočí, pravá ruka se stáhne a opíše oblouk jako kosa.

Uskočím, vyhnu se jí, vyhnu se téměř všem drápům, spatřím roztržený levý rukáv, krev ve vzduchu, pak rychle popojdu dopředu a udeřím ji - rychle - tvrdě - třikrát do obličeje.

Nemes uskočí stejně rychle, jako zaútočila. Na dlouhých nehtech levé ruky má krev. Moji krev. Rozbil jsem jí nos, je placatý, trochu na stranu. Na levém obočí jsem něco zlomil - kost, chrupavku, kovové vlákno. Nemá na obličeji žádnou krev. Zdá se, že si újmy vůbec nevšimla. Pořád se šklebí.

Podívám se na levou ruku. Úplně hoří. Jed? Možná - dává to smysl - ale jestli používá jed, pak bych měl být okamžitě mrtvý. Proč by používala jed s dlouhodobým účinkem.

Jsem tady. Na paži hoří rány. Asi čtyři... hluboké, ale nezasáhly svaly. Nevšímám si jich. Soustředím se na její oči. Hádám, co teď udělá.

Nikdy nepoužívej holé ruce. To nás učili u Domácí gardy. Při boji zblízka vždycky najdi nějakou zbraň. Jestli máš osobní zbraň zničenou, nebo se ztratila, najdi něco jiného, improvizuj. Kámen, těžkou větev, kus kovu, holé ruce předčí i kámen v dlani nebo klíče mezi prsty. Klouby prasknou rychleji než čelist, opakoval náš instruktor. Pokud musíš použít holé ruce, použij jejich hrany k sekání. Natažené prsty k bodáni. Použij nehty na oči a ohryzek.

Žádné kamení, žádné větve, žádné klíče... vůbec žádné zbraně. To stvoření nemá žádný ohryzek. Věřím, že její oči jsou chladné a tvrdé jako mramor.

Nemes opět zamíří doleva a podívá se na Aeneu. "Už jdu, drahoušku," zašeptá ta obluda.

Spatřím Aeneu koutkem oka. Stojí na římse kousek od plošiny. Nehýbá se. Na tváři lhostejný výraz. To se jí nepodobá... normálně by házela kamení, skočila by nepříteli na záda... udělala by cokoliv, jen abych nemusel bojovat sám.

Toto je tvoje chvíle, Raule, můj drahý. Její hlas je jasný jako šepot v mozku.

Je to skutečný šepot. Přichází z mikrovlákna ve stažené kukle tělového obleku. Pořád ho mám na sobě a stejně tak ten zbytečný postroj. Chci subvokalizovat odpověď, ale pak si vzpomenu, že jsem

se připojil na lodní komunikátor v kapse, když jsem volal loď z vrcholku T'ai Shan, takže budu hovořit s Aeneou ale i s celou lodí.

Zamířím vlevo a znovu odříznu Nemes cestu. Méně místa.

Nemes se pohybuje rychleji. Předstírá uskok vlevo, ale zamíří doprava a pravou paži nasměruje na má žebra.

Uskočím, ale ostří mi prořízne maso pod posledním žebrem. Skloním se, ale její paráty se blýskají. Levé drápy útočí na mé oči. Znovu se skloním, ale její prsty mi odříznou kousek kůže na hlavě. Ve vzduchu se znovu objeví krev.

Udělám krok a švihnu pravou rukou. Sekám, jako bych používal kladivo. Pěst dopadne na její krk kousek pod pravou čelistí. Syntetické maso praská a trhá se. Kov a trubky se ani nehnou. Nemes opíše pravou rukou další kruh a zaútočí levicí. Uskočím. Mine mě.

Rychle popojdu a zezadu ji nakopnu do kolen. Doufám, že se zhroutí. Stojíme osm metrů od rozbitého zábradlí. Kdybych ji porazil... i kdybychom spadli oba...

Jako bych kopl do ocelového sloupu. V noze mi zabrní, ale Nemes se ani nepohne. Zhroutí se maso na jejím endoskeletonu, ale Nemes pořád stojí. Musí vážit dvakrát tolik co já.

Oplatí mi kopnutí a láme mi jedno nebo dvě levá žebra. Slyším, jak praskají. Vyrazí mi dech, uniká jako exploze.

Obracím se a čekám provazy ringu, ale najdu jen skalní stěnu. Stěnu tvrdé, slizké a kolmé skály. Do zad mi udeří nárazník a na chvíli mě ochromí.

Náhle vím, co udělám.

Jako bych dýchal oheň. Rychle a bolestivě nasaju vzduch a utvrdím se v tom, že mohu dýchat. Mám štěstí. Zlomená žebra zřejmě nepronikla levou plící.

Nemes roztáhne ruce, abych nemohl uniknout, a přiblíží se ke mně.

Zamířím do jejího odporného objetí, vkročím do dosahu vražedného ostří a udeřím ji pěstmi z obou stran do hlavy. Její uši praskají, ve vzduchu se objeví žlutá tekutina, přesto ucítím ocelově pevnou lebku pod zhmožděnou kůží. Ruce mi odskočí. Odpotácím se, ruce, paže a pěsti na chvíli vyřazené z provozu.

Nemes skočí.

Opřu se o skálu, zvednu obě nohy a nakopnu ji za letu do hradního koše. Zapojím veškeré své síly.

Odhodím ji dozadu. Máchne rukou a rozřízne mi postroj, bundu a tělový oblek, svaly na hrudi. Pravá strana. Naštěstí neprořízla komunikační vlákno. To je dobré.

Obrátí se a vyskočí na nohy, k okraji chybí pět metrů. Neexistuje způsob, jak ji dostat na okraj a dolů. Nebude hrát podle mých pravidel.

Rozběhnu se k ní a zvednu pěsti.

Nemes zvedne levou ruku s ostrými nehty a raka opíše široký vražedný oblouk. Zastavím se několik milimetrů před smrtící ránou, a jak napřáhne pravou paži, aby mě přesekla na dvě poloviny, otočím se na jedné noze a nakopnu ji do hrudníku. Znovu zapojím veškeré síly.

Nemes zavrčí a zaútočí na mou nohu. Její čelisti cvakají jako zuby velkého psa. Ukousne mi podrážku, ale míjí samotnou nohu.

Naberu rovnováhu a znovu skočím kupředu. Levou rukou zadržím její pravé zápěstí, abych odrazil jako kosu ostrou raku, která mi chce přeříznout páteř. Přiblížím se k ní a vyrvu jí chomáč vlasů. Zuby mi útočí na obličej, celé řady zubů před mýma očima. Vzduch mezi námi postříkají žluté sliny nebo její umělá krev. Obracíme se jako šílení tanečníci a já ji táhnu za vlasy. Ale jsou krátké a kluzké, teče po nich moje krev, prsty mi ujíždějí.

Znovu na ni útočím a vyvedu ji z rovnováhy. Zaháknu jí prsty do očních důlků a ze všech sil táhnu.

Její hlava se zaklání, třicet stupňů - padesát - šedesát - měla by jí prasknout páteř - osmdesát stupňů - devadesát. Krk se ohýbá do devadesátistupňového úhlu, na prstech cítím její mramorové chladné oči, její rty se roztahují a zuby útočí na mé předloktí.

Pouštím ji.

Vyskočí, jako by ji vystřelila obrovská pružina. Paťáty se mi boří do zad, odírají kost pravého ramena a levou lopatku.

Přikrčím se a zasypu její žebra a břicho krátkými těžkými údery. Dva - čtyři - šest rychlých ran, obrátím se, moje hlava se opírá o její potrhanou hraď, stéká po nás krev z otevřené rány na mé hlavě.

V jejím hrudníku něco praská, kovové cvaknutí, a Nemes zvrací. Žlutá tekutina mi stéká na krk a ramena.

Odpotácím se a Nemes se usmívá. Ostré zuby se třpytí v bublající žluči, která jí kape z brady na kluzká prkna plošiny.

Křičí - pára, která se sykotem uniká z umírajícího bojleru. A znovu útočí. Ostrá paže prořezává vzduch v neviditelném oblouku.

Uskočím. Tři metry od skály a římsy, kde stojí Aenea.

Nemes máchá rukou, ve vzduchu sviští ocel jako velké kyvadlo. Může mě zahnat, kam potřebuje.

Chce, abych umřel, abych jí uhnul z cesty. Chce Aeneu.

Znovu uskočím, tentokrát mi ostří prořízne látku těsně nad opaskem. Zamířil jsem doleva, pryč od římsy.

Aenea je chvíli bez ochrany. Už nestojím mezi nimi.

Nemesina slabost. Vsadím na ni vše... vsadím Aeneu. Je rozeným lovcem. Už mě málem má a nedokáže přestat.

Švihne rukou doprava, otevře si cestu k Aenee, ale pořád mě pronásleduje ke skále. Kosa útočí na mou hlavu, chce ji utnout.

Klesám k zemi a kutálím se doleva, pryč od Aeney. Jsem znovu na prknech.

Nemes se rozkročí nade mnou, tvář a hruď mi postříká žlutá tekutina. Zvedne kosu připomínající ruku, vykřikne a sekne.

"Lodi! přistán na této plošině. Okamžitě. Bez diskusí!"

Vydechnu příkaz do komunikačního vlákna a převalím se, zaútočím na její nohy. Ostré předloktí se zasekne do tvrdého bonsaj-cedru v místech, kde jsem měl před chvílí hlavu.

Jsem pod ní. Ostří její ruky vězí hluboko ve tvrdém dřevě. Několik vteřin tam stojí skloněná a soustředí se na to, aby ostří vypáčila z podlahy. Dopadá na nás stín.

Nehty levé paže útočí na pravou stranu mé hlavy - málem mi uříznou ucho, projedou kolem čelisti a jen tak tak minou krční tepnu. Zvednu dlaň pravé ruky a snažím se zadržet její čelist a ty ostré zuby, které mi útočí na krk a tvář. Je silnější než já.

Můj život závisí na tom, abych se uvolnil.

Předloktí má pořád uvězněné v podlaze plošiny, přesto slouží svému účelu - drží Nemes těsně nade mnou.

Stín tmavne. Deset vteřin. Určitě ne víc.

Nemes drží mé ruce, vypáčí ostří ze dřeva a postaví se na nohy. Oči mi zabloudí k místům, kde stojí bezbranná Aenea.

Odvalím se stranou... pryč od Nemes, pryč od Aeney... nechám ji bez ochrany. Opírám se o chladnou skálu a snažím se vyškrábat na nohy. Pravá ruka není k ničemu - během posledních vteřin mi přeťala nějakou důležitou šlachu - takže zvednu levici a vytáhnu bezpečností lanko z postroje. Musím doufat, zeje netknuté. Připevním karabinu, zvuk zacvaknutých želízek.

Nemes se obrátí doleva a nechá mě být. Černé mramorové oči pozorují Aeneu. Moje přítelkyně zůstává na místě.

Loď přistává na plošině, vypíná EM trysky a opře svou plnou váhu o dřevo. Rozmačká pavilón Pravé meditace, starobylé ploutve zabírají veškerý prostor, minou Nemes a mě jen o vlásek.

Stvoření se podívá přes rameno na velkou černou loď, která se jí tyčí nad hlavou, přestane na ni myslet a přikrčí se, aby skočila na Aeneu.

Chvíli se mi zdá, že bonsaj-cedr vydrží... zeje plošina silnější než Aeneiny výpočty a můj odhad... ale pak se ozve hrozný, děsivý zvuk praskání a celý vrchol plošiny Pravé meditace a větší část schodiště klesajícího k pavilónu Pravé mysli opouští horu.

Vidím přihlížející na lodním balkónu, kteří mizí v lodi, která padá.

"Lodi!" vydechnu do komunikačního vlákna. "Leť!" Pak se obrátím k Nemes.

Plošina povolila a Nemes skáče k Aenee. Moje přítelkyně neustoupí.

Nemes zastaví jen pád plošiny. Nedoskočí, ale její paráty zasáhnou kamennou římsu, zajiskří se a Nemes se chytí.

Plošina se trhá, rozpadává se a mizí v propasti. Některé části dopadají na hlavní plošinu dole, berou s sebou její kusy, jinde se kupí trosky.

Nemes visí na skále, natahuje ruce a nohy, je pouhý metr pod Aeneou. Mám osmimetrové pojistné lanko. Použiju funkční levou ruku, krví potřísněný provaz klouže, popustím několik metrů a odstrčím se od místa, kde visím.

Nemes se vytáhne a chytí se paťáty za okraj římsy. Najde puklinu a zvedne se jako zdatný horolezec, který překonává převis. Tělo napne jako luk, její nohy odírají kámen, zvedá se a připravuje se vyšvihnout tělo na římsu, na Aeneu, která se nehýbá.

Odrazím se na druhou stranu, odřu se o skálu - cítím kluzký kámen na odřeném chodidle v místech, kde mi Nemes utrhla botu - a podívám se na provaz, na kterém visí můj život. Je roztřepený, takže nevím, zda mě ještě několik vteřin udrží.

Napnu ho, zhoupnu se daleko od Nemes.

Nemes se zvedne na Aeneinu římsu, vyškrábe se na kolena a postaví se metr od mé milované.

Houpu se vysoko, odřu si pravé rameno, nepříjemnou chvíli věřím, že nemám dostatečnou rychlost a dost dlouhé lano, pak cítím, že to stačí - jen tak tak, ale stačí.

Nemes se obrátí přesně ve chvíli, kdy se objevím za jejími zády. Roztáhnu nohy, obejmu ji a zkřížím kotníky.

Ječí a zvedá ostrou paži. Můj rozkrok a břicho jsou naprosto nechráněné.

Kašlu na to. Kašlu na nejistý provaz a na bolest v celém těle, pevněji tisknu a čekám, až mě síla zhoupne zpět. Je těžší než já. Hrozivý okamžik tady visím a Nemes se nebrání. Ale ještě nenašla rovnováhu. Vrávorá na římse. Houpu se zpět a snažím přesunout gravitační centrum na krvácející ramena. Nemes padá z římsy.

Okamžitě roztáhnu nohy a pustím ji.

Švihne ostrou paží, a jak se houpu, mine moje břicho o pouhé milimetry. Ale ten rychlý pohyb ji posune kupředu, dál od římsy a kamenné stěny, do propasti, kde stála plošina.

Odírám se o kamennou stěnu a snažím se zastavit kývání. Bezpečnostní lano praská.

Rozplácnu se na skálu a začínám klouzat dolů. Pravá ruka není k ničemu. Prsty levé ruky najdou úzkou podpěru... ztratí ji... kloužu rychleji... levou nohou zachytím centimetr širokou římsu. Římsa a tření o skálu mi poskytnou chvilku, abych se podíval přes levé rameno.

Nemes padá, kroutí se, snaží se změnit dráhu a ponořit drápy do zbytku nejnižší plošiny.

Mine o čtyři, pět centimetrů. O sto metrů níž narazí do skalnatého výběžku a odrazí se daleko do mraků. Kilometr pod ní se řítí schody, vzpěry, trámy a sloupy plošiny.

Nemes ječí. Ozvěnou posílená směsice čistého vzteku a frustrace se odráží od okolních skal.

Už se neudržím. Ztratil jsem moc krve a mám potrhané svaly. Cítím, jak mi klouže skála pod hrudí, tváří, dlaněmi a namáhanou levou nohou.

Podívám se doleva, abych se rozloučil s Aeneou, abych ji alespoň spatřil.

Jak začínám klouzat, chytí mě její ruka. Zatímco jsem sledoval Nemesin pád, slezla po holé skále.

Srdce mi buší hrůzou, že nás moje váha strhne dolů. Cítím, jak kloužu... cítím Aeneiny silné ruce... jsem pokrytý krví. Nepustí mě.

"Raule," řekne a její hlas se třese. Jsou to emoce, žádná únava či hrůza.

Jednou nohou na římse zadrží náš pád, zvedne levou ruku a připevní vlastní bezpečnostní lanko k mé karabině. Oba kloužeme dolů a odíráme si kůži. Aenea mě okamžitě obejme rukama i nohama. Opakuje se situace, kdy jsem objímal Nemes, ale tentokrát za ní stojí láska a vášeň, snaha přežít. Žádná nenávist a touha ničit.

Padáme osm metrů na konec bezpečnostního lanka. Věřím, že moje váha uvolní skobu nebo přetrhne lano.

Třikrát se odrazíme a zůstaneme viset nad propastí. Skoba drží. Bezpečnostní lano drží. Aenea se mě drží.

"Raule," řekne. "Můj bože, můj bože." Myslím, že mě hladí po hlavě, ale pak pochopím, že se snaží vrátit odříznutou kůži na místo a přidržet natržené ucho.

"To je v pořádku," snažím se vydechnout, ale zjistím, že mám opuchlé rty, celé od krve. Nedokážu vyslovit rozkaz pro loď.

Aenea to chápe. Nakloní se a zašeptá do komunikačního vlákna v mé kukle. "Lodi - leť a seber nás. Rychle."

Stín klesá a blíží se, jako by nás chtěl rozmačkat. Na balkóně se znovu objevil dav s vyvalenýma očima. Obrovská loď klesá do vzdálenosti tří metrů - všude kolem nás šedé útesy - a natahuje můstek z balkónu. Přátelské ruce nás táhnou do bezpečí.

Aenea se mě drží rukama a nohama, dokud nás neodnesou z balkónu na vnitřní koberec, pryč od propasti.

Vzdáleně slyším lodní hlas. "Blíží se k nám válečné lodi. Jedna je těsně nad atmosférou, deset tisíc kilometrů na západ a blíží se..."

"Dostaň nás pryč," přikazuje Aenea. "Rovnou nahoru. Za chvíli ti dám vnitrosystémové souřadnice. Leť!"

Točí se mi hlava. Slyším zvuk fúzních motorů a zavírám oči. Mlhavě cítím, že mě Aenea líbá, objímá, líbá mi oční víčka, zakrvácené čelo a tváře. Pláče.

"Ráchel," promluví Aenein hlas z velké vzdálenosti, "můžeš udělat diagnózu?"

Krátce se mě dotknou cizí prsty. Ucítím bolest, ale přichází z veliké dálky. Blíží se chlad. Snažím se otevřít oči, ale zalepila je krev nebo otekly. Možná obojí. "Co vypadá nejhůř, není tak hrozné," slyším Rachelin tichý hlas. "Zranění hlavy, ucha, zlomená noha a tak dál. Ale věřím, že utrpěl vnitřní zranění... nejen ta žebra, ale vnitřní krvácení. A rány od pařátů na zádech jdou až k páteři."

Aenea pořád pláče, přesto zaslechnu rozkaz v jejím tónu. "Někdo z vás... Lhomo... A. Bettik... pomozte mi ho dostat do autochirurga."

"Je mi líto," namítne lodní hlas na okraji mého vědomí. "Ale tři lůžka autochirurga jsou obsazená. Seržant Gregorius omdlel v důsledku vnitřních zranění a odnesli ho do vnitřního boxu. Všichni tři pacienti jsou napojení na přístroje."

"Sakra," vydechne Aenea. "Raule? Můj drahý, slyšíš mě?"

Chci říct, že jsem na tom dobře, ať si nedělá starosti, ale oteklé rty a vypadlá čelist jen něco zachrčí.

"Raule," pokračuje Aenea, "musíme se dostat pryč od těch lodí Paxu. Odneseme tě do jednoho z hibernačních boxů, necháme tě spát, dokud se neuvolní místo v auto-chirurgovi. Slyšíš mě, Raule?"

Rozhodnu se, že přestanu mluvit, a jen přikývnu. Cítím, jak mi něco visí na čele. Jako mokrá stažená čapka. Můj skalp.

"Dobrá," pokračuje Aenea. Nakloní se a šeptá mi do druhého ucha. "Miluji tě, můj drahý příteli. Budeš v pořádku. Vím to."

Zvedají mě ruce, nesou pryč a nakonec mě pokládají na něco tvrdého a chladného. Bolest zuří, ale přichází z velké dálky, netýká se mě.

Ještě než zavřou víko hibernačního boxu, zaslechnu nápadný lodní hlas, který tiše oznamuje: "Vysílání čtyř válečných plavidel Paxu. Říkají, že jestli nevypneme během deseti minut motory, zničí nás. Mohu vám prozradit, že jsme nejméně jedenáct hodin od jakéhokoliv translačního bodu. A všechna čtyři plavidla Paxu jsou na dostřel."

Zaslechnu Aenein unavený hlas. "Pokračuj k souřadnicím, které jsem ti dala, lodi. Neodpovídej válečným plavidlům Paxu."

Chci se usmát. To už tady bylo. Snažili jsme se uniknout lodím Paxu, přestože jsme neměli šanci. Ale je tady jedna věc, kterou bych s radostí Aenee vysvětlil, kdybych měl v pořádku ústa a hlava mi fungovala. Ať je pravděpodobnost jakákoliv, nakonec vás dostanou. Připadá mi to jako malé osvícení, skutečné satori.

Ale cítím chlad v celém těle, úplně všude - mrazí mi srdce, mozek, kosti i břicho. Mohu jen doufat, že hibernační spánek přijde rychleji než při poslední cestě. Jestli je to smrt, pak... no, je to smrt. Ale chci ještě vidět Aeneu.

To je má poslední myšlenka.

Kapitola 24

Padám! Srdce mi divoce bušilo, probudil jsem se v úplně jiném vesmíru.

Nepadal jsem, ale plul. Nejprve jsem to považoval za oceán, slaný oceán s velkou hustotou, vznášel jsem se jako zárodek v moři sépiové barvy. Pak jsem pochopil, že na mě nepůsobí žádná přitažlivost, že mnou nesmýkají vlny či proudy a nevznáším se ve vodě, ale v hustém sépiovém světle.

Loď? Ne, dostal jsem se do rozlehlého, prázdného a mírně nasvíceného prostoru - prázdný ovoid nějakých patnáct metrů v průměru, pergamenu podobné zdi mi nabídly pohled na přefiltrované světlo hořícího slunce a mnohem komplikovanější, zřejmě organickou strukturu, která se táhla všemi směry. Unaveně jsem posunul ruce, abych se dotkl tváře, hlavy, těla a paží...

Vznášel jsem se, držely mě jen popruhy lehkého postroje připevněné k zaoblené vnitřní zdi. Byl jsem bos, na sobě jen lehkou vlněnou tuniku, která mi nepatřila. Pyžamo? Nemocniční kabátek?

Měl jsem citlivou pokožku na obličeji, našel jsem zářezy nových jizev. Vlasy mi zmizely, na hlavě mi chyběla kůže, všude jizvy, ucho bylo v pořádku, ale bylo velmi citlivé. V nejasném světle jsem rozeznal několik bledých jizev na pažích. Vytáhl jsem si nohavici od kalhot a podíval se na kdysi zlomenou nohu. Byla zdravá a pevná. Nahmatal jsem žebra - citlivá, ale celá. Nakonec mě přece jen dostali do autochirurga.

Musel jsem mluvit nahlas, protože mi odpověděla tmavá postava, která se vznášela vedle mě:

"Konečně, Raule Endymione. Ale některé zákroky byly provedeny staromódně... já osobně."

Lekl jsem se a popruhy se napjaly. Nebyl to Aenein hlas.

Tmavá postava se ke mně přiblížila a já rozeznal tvar, vlasy... a nakonec i hlas. "Ráchel," vydechl jsem. V puse jsem měl sucho, rozpraskané rty. Nemluvil jsem, ale krákal.

Ráchel se ke mně přiblížila a podala mi dětskou láhev. První kapky se proměnily v plující kuličky - většinou se mi rozplácly o

obličej - ale po chvíli jsem se to naučil a napil se. Chladná, velmi chutná voda.

"Dva týdny jsi dostával tekutiny a výživu kapačkou,"

prozradila mi Ráchel, "ale je mnohem lepší, když můžeš pít rovnou."

"Dva týdny!" vykřikl jsem a rozhlédl se kolem. "Aenea? Je... jsou..."

"Všichni jsou v pořádku," uklidnila mě Ráchel. "Aenea má práci. Strávila tady s tebou téměř celé dva týdny... hlídala tě... ale když musela jít s Minmunem a ostatními, řekla, abych u tebe zůstala."

"Minmun?" zopakoval jsem a podíval se přes průhlednou zeď. Jedna jasná hvězda - menší než hyperionské slunce. Neuvěřitelná geometrie struktury se táhla do dálky. "Kde to jsem?" zeptal jsem se. "Jak jsme se sem dostali?"

Ráchel se zasmála. "Nejprve odpovím na druhou otázku. Tu první uvidíš za pár minut a odpovíš si sám. Aenea přiměla loď, aby skočila na toto místo. Otec kapitán de Soya, seržant Gregorius a voják jménem Carel Shan znali souřadnice tohoto hvězdného systému. Všichni byli v bezvědomí, ale ten poslední - jejich bývalý vězeň Hoag Liebler - věděl, kde se místo ukrývá."

Znovu jsem se podíval skrz zeď. Stavba působila obrovsky - světlo a stíny se táhly ve všech směrech. Jak mohly ukrýt něco tak velkého? A kdo to schoval?

"Jak jsme se dostali do translačního bodu?" zaskřehotal jsem a spolkl několik dalších kapek vody. "Myslel jsem, že se k nám blíží válečné lodě Paxu."

"Také ano," souhlasila Ráchel, "blížily se. Nikdy bychom se nedostali do translačního bodu, aniž by nás zničily. Tady - už nemusíš být připoutaný ke zdi." Uvolnila popruhy a já se začal vznášet. Přestože jsem plul v nulové gravitaci, připadal jsem si nesmírně slabý.

Zorientoval jsem se a obrátil, abych se díval na její obličej v sépiovém světle a pokračoval jsem: "A jak jsme to tedy zvládli?"

"Neskočili jsme," odvětila mladá žena. "Aenea navedla loď do místa, odkud jsme se přenesli přímo do tohoto systému."

"Přenesli? Byla tam aktivní brána přenašeče? Jako ty, co používaly vojenské lodě Hegemonie k cestování? Nevěděl jsem, že některá z nich přežila Pád."

Ráchel vrtěla hlavou. "Nebyla tam žádná brána přenašeče. Nic. Jen náhodný bod několik set tisíc klicků od druhého měsíce. Byla to pěkná honička... lodě Paxu pořád vysílaly a hrozily, že zahájí palbu. Nakonec to udělaly. Paprsky kopí vyrazily z tuctu míst - nezbyly by z nás ani trosky, jen plyn s vlastní dráhou - ale v tu chvíli jsme se dostali do místa, které nám Aenea ukázala, a náhle jsme se ocitli... tady."

Nezeptal jsem se. Kde je tady?, ale připlul jsem k zaoblené zdi a pokusil se podívat na druhou stranu. Zeď byla teplá, houbovitá, organická, filtrovala většinu slunečních paprsků. Výsledkem bylo slabé a krásné vnitřní osvětlení. Ale pohled ven byl omezený - viděl jsem jen jednu žhnoucí hvězdu a náznaky neuvěřitelné geometrické stavby za hranicemi naší nádrže.

"Jsi připraven podívat se, kde jsme?" zeptala se Ráchel.

"Jo."

"Kapsle," promluvila Ráchel, "průhledný povrch, prosím."

Náhle nás nic neoddělovalo od vnějšího světa. Málem jsem vykřikl hrůzou. Místo toho jsem začal máchat rukama a nohama a snažil se najít pevný povrch, kterého bych se chytil. Ráchel se ke mně natáhla a uklidnila mě pevným sevřením ruky.

Byli jsme ve vesmíru. Okolí jednoduše zmizelo. Pluli jsme prostorem - zdálo se, že se vznášíme ve vesmíru, ale mohli jsme dýchat vzduch - byli jsme daleko na větvi nějakého... strom není vhodné slovo. Stromy jsem znal. Toto nebyl žádný strom.

Slyšel jsem mnoho o starých templářských stromech, spatřil jsem pařez Světového stromu na Božím sadu a slyšel vyprávět o kilometry dlouhých stromolodích, které cestovaly mezi hvězdnými systémy v dobách putování Martina Silenuse.

Toto nebyl žádný světový strom, ani stromoloď.

Slyšel jsem divoké legendy - vlastně mi je vyprávěla Aenea, takže to zřejmě žádné legendy nebyly - o stromovém kruhu okolo hvězdy, o fantastickém kruhu živého materiálu, který obepínal slunce, jaké měla Stará Zem. Jednou jsem zkoušel vypočítat, kolik by

si to vyžádalo živého materiálu, a zahodil jsem to za hlavu jako nesmysl.

Toto nebyl žádný stromový kruh.

Na všechny strany se táhla propletená koule živého materiálu, jejíž rozměry nedokázaly pochopit mé planetárně omezené smysly. Desítky a stovky kilometrů tlusté kmeny, větve celé kličky široké, listy stovky metrů dlouhé, kořenové systémy se natahovaly jako boží synapse celé stovky, ne... tisíce kilometrů do vesmíru. Pokroucené větve mířily do všech směrů, kmeny dlouhé jako řeka Mississippi na Staré Zemi, stromy velikosti mého rodného kontinentu Orel na Hyperionu se nořily do zeleného porostu, všechny tvary byly pokroucené, táhly se na všechny strany, všude kolem... objevil jsem mnoho černých děr, děr do vesmíru, některé byly větší než kmeny a zeleň, které je zdobily jako krajka... ale nikde nebyly otevřené. Kmeny, větve a kořeny se proplétaly, stromy natahovaly bezpočet miliard zelených listů ke hvězdě, jež žhnula ve vakuu, ve středu...

Zavřel jsem oči.

"To není možné," vydechl jsem.

"Ale je," opravila mě Ráchel.

"Vyvrženci?" navrhl jsem.

"Ano," souhlasila Aeneina přítelkyně, dítě z Kantosu. "A Templáři. A ergové. A... další. Místo žije, ale je umělé... myslící bytost."

"Nemožné," bránil jsem se, "vypěstovat takovou... kouli, by trvalo milióny let."

"Biosféru," opravila mě Ráchel s úsměvem.

Znovu jsem zavrtěl hlavou. "Biosféra je starý výraz. Je to pouze uzavřený vivisystém na planetě a v jejím okolí."

"Toto je biosféra," trvala Ráchel na svém. "Ale nejsou tady žádné planety. Komety, ty ano, ale žádné planety." Ukázala prstem.

V dálce, možná sto tisíc kilometrů daleko, v místech, kde se živá koule začínala ztrácet v průzračném vakuu, jsem spatřil dlouhý bílý pruh, který se pomalu pohyboval mezerou mezi kmeny.

"Kometa," zopakoval jsem hloupě.

"Zavlažovací," doplnila Ráchel. "Musejí jich používat celé milióny. Naštěstí jsou jich miliardy v Órtově oblaku. Další miliardy v Kuiperově pásu."

Zíral jsem. Rozeznal jsem další bílé tečky, každá měla dlouhý žhnoucí ocas. Některé přeskakovaly mezi kmeny a větvemi, takže jsem začal pomalu chápat měřítko okolní biosféry. Jejich dráhy vedly škvírami mezi materiálem. Jestli je to skutečně koule, komety se musí vrátit živým glóbem na zpáteční cestě ze systému. Jaké plány jsou třeba k dosažení takového cíle?

"Co je to za věc, kde se schováváme?"

"Inteligentní kapsle," odvětila Ráchel. "Živý plod. Upravili ji pro lékařské služby. Nemonitorovala jen tvou kapačku, životní funkce a regeneraci tkáně, ale vypěstovala a zpracovala mnoho léků a dalších chemikálií."

Natáhl jsem ruku a dotkl se téměř průhledného materiálu. "Jak je tlustý?"

"Asi milimetr," odvětila Ráchel. "Ale velmi silný. Dokáže nás zaštítit i v případě dopadu meteoru."

"Kde Vyvrženci sehnali takový materiál?"

"Biologicky upravili geny a materiál vyrostl sám," odvětila Ráchel. "Cítíš se na vycházku za Aeneou a na setkání s pár lidmi? Všichni čekají, až se vzbudíš."

"Ano," vydechl jsem, pak rychle: "Ne! Ráchel?"

Vznášela se přede mnou a čekala. V tom zvláštním světle sejí třpytily tmavé oči. Jako oči mé milované.

"Ráchel..." začal jsem hloupě.

Čekala, vznášela se, pak natáhla ruku a opřela se o průhlednou zeď, aby se postavila přede mě.

"Ráchel, moc jsme toho nenamluvili..."

"Neměl jsi mě rád," odvětila mladá žena s mírným úsměvem.

"To není pravda... chci říct, do jisté míry... ale protože jsem zpočátku nic nechápal. Aenea byla pryč pět let, jejích pět let... bylo to obtížné... asi jsem žárlil."

Pozvedla tmavé obočí. "Žárlil? Jak, Raule? Myslel sis, že Aenea byla mou milenkou, zatímco jsi byl celé roky pryč?"

"No, ne... tedy nevím..."

Ráchel zvedla ruku a ušetřila mě dalšího koktání. "Není," odvětila, "nikdy nebyla. Aeneu by to nikdy ani nenapadlo. Theo by taková možnost možná pobavila, ale dobře věděla, že Aenea a já máme svůj osud a budeme milovat určité muže."

Jen jsem zíral. Osud?

Ráchel se znovu usmála. Dokázal jsem si představit její úsměv na tváři malé holčičky, o které vyprávěl Sol Weintraub v hyperionském Kantosu. "Nedělej si starosti, Raule. Náhodou vím, že Aenea nikdy nemilovala nikoho jiného. Jen tebe. Už když byla malá. Ještě předtím, než tě potkala. Vždycky jsi byl vyvolený." Její úsměv posmutněl. "Všichni bychom měli mít takové štěstí."

Chtěl jsem něco říct, pak jsem zaváhal.

Rachelin úsměv povadl. "Ach. Vyprávěla ti o mezidobí, jeden rok, jedenáct měsíců, jeden týden a šest hodin?"

"Ano," souhlasil jsem, "a o tom, že měla..." zarazil jsem se. Bylo bláhové prozradit city před touto ženou. Nikdy by mě už neviděla stejnýma očima.

"Dítě?" dokončila Ráchel spěšně.

Podíval jsem se na ni, jako bych chtěl najít odpověď v jejích hezkých rysech. "Vyprávěla ti o tom?" zeptal jsem se. Napadlo mě, že jsem zradil mou přítelkyni, když jsem se snažil dostat informace z někoho jiného. Ale nedokázal jsem přestat. "Věděla jsi, co..."

"Kde bylo?" zeptala se Ráchel a oplatila mi naléhavý pohled. "Co se s ní dělo? Že se vdala?"

Dokázal jsem jen přikývnout.

"Ano," přikývla Ráchel, "věděli jsme to."

"Byla jsi tams ní?"

Zdálo se, že zaváhala, jako by zvažovala svou odpověď. "Ne," odmítla nakonec. "A. Bettik, Theo a já jsme čekali téměř dva roky na její návrat. Pokračovali jsme v jejím... učení? V její misi?., ať tak nebo tak, pokračovali jsme, zatímco byla pryč... předávali její učení, hledali lidi, kteří se chtěli zúčastnit přijímání, říkali jim, kdy se vrátí."

"Takže jste věděli, kdy se vrátí?"

"Ano," přikývla Ráchel, "na den přesně."

"Jak?"

"Tehdy se vrátit musela," odvětila tmavovlasá žena. "Vybrala každou minutu, aniž by ohrozila svou misi. Příští den na nás zaútočil Pax... kdyby se nevrátila a nepřenesla nás jinam, chytili by nás."

Přikývl jsem, ale nepřemýšlel nad útěkem před Paxem. "Setkala ses... s ním?" zeptal jsem se a neúspěšně se snažil udržet neutrální tón.

Ráchel zachovala vážný výraz. "Myslíš otce jejich dítěte? Jejího manžela?"

Cítil jsem, že není krutá, přesto mě ta slova zranila víc než Nemesiny pařáty. "Ano," souhlasil jsem, "toho."

Ráchel zavrtěla hlavou. "Nikdo z nás se s ním nesetkal."

"Ale víš, proč si ho vybrala za otce svého dítěte, že?" naléhal jsem a připadal si jako Velký inkvizitor, kterého jsme nechali na T'ien Shanu.

"Ano," přiznala Ráchel a podívala se mi do očí.

"Mělo to něco společného s její... její misí?" pokračoval jsem. Mé hrdlo se stáhlo, hlas ztěžkl. "Je to něco, co musela udělat... nějaký důvod, proč se jim muselo narodit dítě? Můžeš mi něco prozradit, Ráchel?"

V tu chvíli mě uchopila za zápěstí a pevně ho sevřela. "Raule, víš, že ti to Aenea vysvětlí, až přijde vhodná doba."

Odtáhl jsem se a vyrazil nezdvořilý zvuk. "Až přijde doba," zavrčel jsem. "Ježíši Kriste, z té fráze je mi nanic. Dělá se mi z toho čekání zle."

Ráchel pokrčila rameny. "Tak se jí zeptej. Pohroz, že ji zbiješ, jestli ti to neřekne. Utloukl jsi tu zrůdu Nemes... Aenea by neměla být problémem..."

Propichoval jsem ji očima.

"Vážně, Raule, je to mezi tebou a Aeneou. Já ti mohu říct jen to, že jsi jediný muž, o kterém kdy mluvila, a - pokud vím - jediný muž, kterého kdy milovala."

"Jak to sakra můžeš..." začal jsem vztekle, pak jsem se přinutil zmlknout. Nešikovně jsem ji pohladil po ruce a začal se otáčet kolem vlastní osy. Udržet se vedle nějakého člověka v nulové gravitaci, aniž se ho dotýkáte, je velký problém. "Děkuji ti Ráchel," dodal jsem.

"Připraven poznat ostatní?"

Nadechl jsem se. "Téměř," podotkl jsem, "může se povrch proměnit v zrcadlo?"

"Kapsle," promluvila Ráchel, "devadesátiprocentní průhlednost. Vysoký vnitřní odraz." Obrátila se ke mně. "Chceš se před tou velkou schůzkou podívat do zrcadla?"

Povrch připomínal nehybnou kaluž. Nebylo to dokonalé zrcadlo, ale obraz byl dost jasný, abych rozeznal Raula Endymiona s jizvami na tváři, s holou hlavou, dětsky růžovou pokožkou na lebce, podlitinami pod očima. Byl hubený... velmi hubený. Kosti a svaly na tváři a horní polovině těla jakoby načrtly odvážné tahy tužky. Moje oči byly jiné.

"Ježíši Kriste," zopakoval jsem.

Ráchel mávla rukou. "Autochirurg tě chtěl ještě na týden, ale Aenea nemohla čekat. Jizvy nejsou trvalé... alespoň většina. Lék v kapačce se postará o regeneraci. Za dva, tři standardní týdny ti začnou zase růst vlasy."

Dotkl jsem se lebky. Jako bych přejel po zjizveném a zvláště citlivém zadečku ošklivého novorozeněte. "Dva nebo tři týdny," řekl jsem. "Skvělý. Kurva, vážně skvělý."

"Nenadávej," napomenula mě Ráchel. "Mně to náhodou připadá skvělé. Na tvém místě bych si tuto podobu zachovala, Raule. A kromě toho jsem slyšela, že Aenea zbožňuje starší muže. No, teď určitě starší vypadáš."

"Díky," poznamenal jsem suše.

"Není za co," odvětila Ráchel. "Kapsle. Otevři otvor. Přístup do hlavního stonku."

Vedla mě, kopala nohama a proplula otevírající se zdí.

Když jsem vstoupil do místnosti... do kapsle... Aenea mě objala tak silně, až mě napadlo, že mi možná znovu povolí zlomená žebra. Odpověděl jsem stejně.

Cesta stonkem byla normální... tedy pokud považujete za normální být vystřeleni průhlednou, dva metry širokou a ohebnou trubkou rychlostí nějakých šedesát klicků za hodinu. Využívali proudy kyslíku v opačných směrech, které zrychlily vaše plavání ve vzduchu. Míjeli mě další lidé. Většinou byli nápadně hubení, bez

vlasů a výjimečně vysocí. Tiše se řítili rychlostí přesahující sto dvacet klicků za hodinu, vyhýbali se nám o pouhé centimetry. Pak se před námi objevily centrální kapsle, kam jsme s Ráchel vletěli jako krvinky vháněné do obrovského srdce. Řítili jsme se, kopali a vyhýbali se dalším svištícím cestovatelům, nakonec jsme vyletěli jedním z tuctů otvorů a pokračovali jsme dalším stonkem. Během chvilky jsem se ztratil, ale zdálo se, že Ráchel dobře ví, kde jsme. Ukazovala na tlumené barevné odstíny nad každým otvorem a za chvíli jsme se objevili v kapsli, kde bylo mnoho přepážek, sedacích koutů s popruhy, mnoho lidí. Některé z nich jsem znal moc dobře. Aeneu, A. Bettika, Theo, Dorje Phamo a Lhomo Dondruba. Ale byli tady i další - Otec kapitán de Soya, který se zotavil z hrozného zranění a natáhl si černé kalhoty, tuniku a římský límec, seržant Gregorius v bojové uniformě Švýcarské gardy. Tyto lidi jsem nedávno potkal a poznal jsem je na první pohled. Ale byli tady další. Hubení a dlouzí Vyvrženci a v kápích ukrytí Templáři působili zajímavě a krásně, přesto jsem chápal jejich existenci. U těch dalších to bylo těžší. Aenea mi je rychle představila jako templářský Pravý hlas stromu Heta Masteena a někdejšího plukovníka armády Hegemonie Fedmahna Kassada. Ty jsem znal, přestože jsem nemohl uvěřit, že je potkávám. Byli víc než Ráchel a Aeneina matka Brawne Lamia. Nebyly to jen postavičky z Kantosu starého básníka, ale zástupci starého mýtu, kteří určitě umřeli a možná vůbec neexistovali.

A to jsem objevil v nulové gravitaci vyvrženecké kapsle ještě další jedince, kteří se vůbec lidem nepodobali, alespoň podle mých představ. Ohnuté zelené bytosti Aenea představila jako Lleeoonna a Ooeeaalla, dva z mála posledních Seneschai empatů z Hebronu - cizí inteligentní bytosti. Pozoroval jsem ta stvoření - bledá, cypřišově zelená pokožka a oči, těla tak hubená, že bych dokázal sevřít jejich torzo mezi prsty, jejich podobnost s lidmi končila symetrickými tvary dvou rukou, nohou a hlavy. Končetiny se pohybovaly jako kapalina, jistě se v nich neukrývaly kosti a chrupavky. Roztažené prsty připomínaly nohy ropuchy. Neměli lidské hlavy, spíš hlavy lidských zárodků. Oči pouhé stíny na zelené kůži jejich tváří.

Seneschai údajně vymřeli během prvních dnů Hidžry... byli pouhou legendou, stejně skuteční jako pověst o vojákovi jménem Kassad a Templáři Het Masteenovi.

Představili nás a jedna ze zelených legend si opřela tříprstou ruku o mou dlaň.

Spatřil jsem ještě další bytosti, které nepatřily k lidem, Vy vržencům a androidům.

Poblíž průhledné zdi kapsle se vznášely velké zelenobílé talíře - měkké, roztřesené kruhy z měkkého materiálu, dva metry široké. Už jsem je viděl... v mračném světě, kde mě pozřela nebeská oliheň.

Nepozřela, M. Endymione, odpověděly hlasy v mé hlavě, jen transportovala.

Telepatie? Napadlo mě a zamíňl jsem otázku k talířům. Vzpomněl jsem si na příval jazyka/myšlenek v mračném světě... vzpomněl jsem si, jak jsem přemýšlel, odkud přichází.

Odpověděla Aenea: "Vypadá to jako telepatie," vysvětlila tiše, "ale není na tom nic tajemného. Akearataeliové se neučili náš původní jazyk - jejich zeplinoví symbionti zaslechli zvukové vibrace a Akearataeliové je analyzovali. Kontrolují zepliny na velkou vzdálenost velmi úzce směrovanými mikrovlnnými pulzy."

"Zeplin mě spolkl na mračné planetě," poznamenal jsem.

"Ano," přikývla Aenea.

"Jako zeplini na Víru?"

"Ano a v atmosféře Jupiteru."

"Já myslel, že je lov vyhubil v prvních letech Hidžry."

"Vyhubili je na Víru," souhlasila Aenea, "a ještě před Hidžrou na Jupiteru. Ale ty ses nevznášel v kajaku na Jupiteru či Víru... byl to jiný na kyslík bohatý plynový obr šest set světelných let daleko v Pustinách."

Přikývl jsem. "Promiň, že jsem tě přerušil... říkala jsi... mikrovlnné impulzy..."

Aenea předvedla půvabné přezíravé gesto, které dělala už jako dítě. "Prostě kontrolují zeplinové symbionty a jejich akce přesnou mikrovlnnou stimulací nervů a mozkových center. Dali jsme Akearataeliům svolení stimulovat centra naší řeči, abychom slyšeli jejich zprávy. Představ si to, jako by hráli na komplikované piano..."

Přikývl jsem, ale pořád nerozuměl.

"Akearataeliové jsou vesmírnou rasou," připojil se Otec kapitán de Soya. "Za celé eony kolonizovali víc než deset tisíc plynových obrů bohatých na kyslík.

"Deset tisíc!" vykřikl jsem. Věřím, že mi skutečně poklesla čelist. Lidstvo zkoumalo vesmír víc jak dvanáct set let a neobsadilo ani deset procent z takového čísla.

"Akearataeliové jsou tady déle než my," pokračoval de Soya tiše.

Podíval jsem se na jemně vibrující talíře. Nespatřil jsem oči, určitě jim chyběly uši. Slyšeli nás? Museli... jeden z nich mi odpověděl. Mohou číst mozky stejně jako stimulují jazyk/myšlenky?

Zatímco jsem je vytřeštěně pozoroval, konverzace mezi lidmi a Vyvrženci pokračovala. "Inteligence je spolehlivá," prohlásil bledý Vyvrženec, kterého mi později představili jako Navsona Hamnima. "V systému Lacaille 9352 se shromáždilo nejméně tři sta lodí třídy archanděl. Každá z nich veze zástupce Řádu jeruzalémských nebo maltézských rytířů. Je to velké Křížové tažení."

"Lacaille 9352," uvažoval de Soya. "Sabiatova hořkost. To místo znám. Jak stará je tato informace?"

"Dvacet hodin," odvětil Navson Hamnim. "Data přivezl jediný kurýr s Gideonovým pohonem... jeden ze tří ukořistěných během vašich nájezdů. Dva byli zničeni. Jsme si jisti, že průzkumná loď, která kurýra vyslala, byla zaměřena a zničena několik vteřin po jeho odpálení."

"Tři sta archandělů," zopakoval de Soya a protřel si tváře. "Jestli tuší, že o nich víme, mohou sem skočit během několika dnů... během hodin. Připočteme - li dva dny na vzkříšení, máme necelé tři dny na přípravu. Jak byla zlepšena obrana od doby, kdy jsem odletěl?"

Další Vyvrženec, kterého mi později představili jako Systenj Coredwell, rozhodil ruce v gestu, které znamenalo "nijak". Spatřil jsem, že má blánu mezi dlouhými prsty. "Většina bojových lodí musela skočit k Velké zdi, aby odrazila úderný oddíl Koňská hlava. Probíhají tam těžké boje, věříme, že se vrátí jen málo lodí."

"Máte zprávu, zda Pax ví, co tady máte?" zeptala se Aenea.

Navson Hamnim rozhodil ruce a zopakoval Coredwellovo gesto. "Asi ne. Ale už ví, že odtud posíláme síly do boje. Zřejmě místo považují za další základnu - snad za částečně orbitální lesní kruh."

"Můžeme ještě něco udělat a zastavit Křížové tažení, než se sem dostane?" zeptala se Aenea. Mluvila za všechny přítomné.

"Ne." Ta jediná slabika přišla od vysokého muže, od plukovníka Fedmahna Kassada. Jeho angličtina měla zvláštní přízvuk. Byl to vysoký muž, nápadně hubený, přesto svalnatý, na tváři mu rostly řídké vousy. V Kantosu od starého básníka byl popsán jako nápadně mladý muž, ale tomuto válečníkovi bylo nejméně šedesát, jeho tenké rty a malé oči lemovaly nápadné vrásky, tmavou pokožku spálilo pouštní slunce nebo vesmírné záření, krátké vlasy na hlavě mu stály jako malé stříbrné hřebíky.

Všichni se na něj podívali a čekali.

"Když byla de Soyova loď zničena," pokračoval plukovník, "zmizela naše jediná šance na boj typu udeř a uteč. Těch několik válečných lodí s Hawkingovým pohonem, které nám zůstaly, budou potřebovat nejméně dva měsíce na zpáteční skok do Lacaille 9352. V tu chvíli už budou archandělé určitě tady... a my budeme bez obrany."

Navson Hamnim se odrazil od zdi a zamířil ke Kassadovi. "Těch pár válečných lodí nás stejně neochrání," namítl tiše, jeho angličtina byla příjemnější, postrádala Kassadův přízvuk. "Měli bychom se připravit na to, že během útoku zemřeme."

Aenea se vznášela mezi nimi. "Myslím, že bychom umřít neměli," prohlásila. "Ani nenechat zničit biosféru."

Pozitivní sentiment, promluvil hlas v mém mozku. Ale všechny pozitivní sentimenty nepodporuje vzestupný proud možné akce.

"Pravda," souhlasila Aenea a podívala se na talíře, "ale v tomto případě se proud možná objeví."

Dobré termály vám všem, prohlásil hlas v mém mozku. Talíře zamířily ke zdi, která se otevřela. Pak zmizely.

Aenea se nadechla. "Setkáme se v sedm hodin na Yggdrasillu, abychom pokračovali v této diskuzi? Možná někoho něco napadne."

Všichni souhlasili. Lidé, Vyvrženci i Seneschaiové odešli desítkami otvorů, které ještě před chvílí neexistovaly. Aenea ke mně připlula a znovu mě objala. Pohladil jsem ji po vlasech.

"Můj příteli," zašeptala. "Pojď se mnou."

Byla to její osobní kapsle - naše osobní kapsle, jak mě informovala - a připomínala místo, kde jsem se probudil. Ale tady jsem našel organické police, kouty, stoly na psaní, úschovné prostory a přípojky na interface komlogu. Ve skříňce jsem objevil oblečení z lodi a náhradní boty v plastikové zásuvce.

Aenea vytáhla jídlo z chladícího boxu a začala připravovat sendviče. "Musíš mít hlad, můj drahý," prohlásila, zatímco trhala kusy chleba. Spatřil jsem zygotí sýr na lepivé pracovní desce, několik zabalených kousků roastbeefu, které musela přinést z lodi, skleničky hořčice a několik džbánků rýžového piva z T'ien Shanu. Náhle jsem dostal hrozný hlad.

Sendviče byly velké a tlusté. Rozložila je na lepivé talíře ze silných vláken, vzala vlastní jídlo a džbánek piva a zamířila k vnější zdi. Objevil se tam kruhový portál.

"Ach..." řekl jsem poplašeně. Znamenalo to: Promiň Aeneo, ale není snad venku vesmír? Neroztrhne nás dekomprese a nezemřeme hroznou smrtí?

Proplula organickým portálem, já pokrčil rameny a sledoval ji.

Spatřil jsem lávky, visuté mosty, lepivé schodiště, balkóny a terasy - vše z tvrdého vlákna rostlinného původu, které bylo tvrdé jako ocel. Cesty spojovaly a ovíjely se kolem kapslí, stonků, větví a kmenů, připomínaly břečťan. Byl tady dýchatelný vzduch. Voněl jako les po dešti.

"Silové pole," vydechl jsem a napadlo mě, že jsem si to mohl myslet. Když mohla mít starobylá Konzulova loď balkón, pak...

Rozhlédl jsem se kolem. "Co to pohání?" zeptal jsem se. "Sluneční baterie?"

"Nepřímo," odvětila Aenea a našla nám lavičku s rohožkou. Miniaturní balkón neměl zábradlí. Mohutná větev - alespoň třicet metrů v průměru - končila houštinou listí "nad" námi a síť větví a kmenů "pod" námi přesvědčila mé vnitřní ucho, že jsme se ocitli na mnoho kilometrů dlouhé zdi, kterou tvořily vzájemně překřížené

zelené trámy. Musel jsem se zapřít, abych se nevrhl na lepivou podložku a nesnažil si zachránit holý život. Kolem proplulo žhnoucí chmýří, v těsném závěsu za ním malý pták s ocasem ve tvaru písmene "V".

"Nepřímo?" zopakoval jsem s plnými ústy, neboť jsem se právě zakousl do sendviče.

"Sluneční světlo - většinu - konvertují ergové na silové pole," pokračovala moje přítelkyně, usrkla piva a podívala se na zdánlivě nekonečné moře zeleného listí nad námi, pod námi, všude kolem nás. Všechna zeleň se obracela k hořící hvězdě. Nebylo tady dost vzduchu, abychom spatřili modré nebe, ale silové pole polarizovalo svůj povrch ke slunci, abychom při pohledu neoslepli.

Málem jsem jídlo vyplivl, pak se mi ho podařilo spolknout a odpověděl jsem: "Ergové? Jako aldebaranští pohlcovači energie? Myslelas to vážně? Ergové jako ten, kterého přinesli na poslední hyperionskou pouť?"

"Ano," souhlasila Aenea, její tmavé oči se na mě upřely.

"Já myslel, že vyhynuli."

"Nikoliv," opravila mě Aenea.

Z hluboká jsem se napil piva a zavrtěl hlavou. "Mám v tom zmatek."

"Na to máš právo, můj drahý příteli," zašeptala Aenea.

"Toto místo..." Převedl jsem slabé gesto a ukázal na větve a listí, které se táhly do dálky planetárního obzoru, ukázal jsem na nekonečnou zeleň a tmu daleko nad námi. "Je to nemožné," vydechl jsem.

"Ne tak docela," opravila mě Aenea. "Templáři a Vyvrženci na tom pracují tisíc let."

Znovu jsem se pustil do jídla. Sýr a roastbeef byly vynikající. "Takže toto je místo, kam odešly tisíce a milióny stromů, když opustily Boží sad během Pádu."

"Některé z nich," souhlasila Aenea, "ale Templáři spolupracovali s Vyvrženci na vývoji orbitálních lesů a biosfér už dávno předtím."

Vzhlédl jsem. Z takových vzdáleností se mi točila hlava. Pocit, že sedím na malé zarostlé plošince mnoho kilometrů nad propastí, mi

zvedal žaludek. Daleko pod námi jsem spatřil věc, která připomínala miniaturní zelenou větvičku. Pomalu proplouvala mezi propletenými větvemi. Spatřil jsem obal energo-pole a uvědomil si, že připomíná jednu z pověstmi opředených templářských stromolodí, byla jistě celé kilometry dlouhá. "Už je to hotové?" zeptal jsem se. "Skutečná Dysonova koule? Koule kolem hvězdy?"

Aenea zavrtěla hlavou. "Zdaleka ne, ale před dvaceti standardními lety se kontaktovaly všechny kořeny primárních kmenů. Technicky je to koule, ale máme tady díry - některé mají mnoho miliónů klicků v průměru."

"Páni, to je fantastický," vydechl jsem a uvědomil si omezenost vlastních výroků. Protřel jsem si tváře a narazil na husté vousy. "Spal jsem dva týdny?" zeptal jsem se.

"Patnáct standardních dnů," odvětila Aenea.

"Autochirurg pracuje většinou rychleji," namítl jsem. Dojedl jsem sendvič, odložil talíř na stolek a soustředil se na pivo.

"Většinou," souhlasila Aenea. "Ráchel ti musela prozradit, že jsi strávil v autochirurgovi jen krátkou chvíli. Většinu základních zákroků provedla sama."

"Proč?" naléhal jsem.

"Chirurg byl plný," pokračovala Aenea. "Rozmrazili jsme tě z hibernace, jakmile jsme sem dorazili, ale trojice v autochirurgovi na tom byla špatně. De Soya byl blízko smrti celý týden. Seržant... Gregorius... byl zraněn mnohem vážněji, než přiznal, když jsme se s ním setkali na Velkém vrcholku. A ten třetí voják - Carel Shan zemřel i přes veškeré úsilí autochirurga i místních lékařů."

"Sakra," zašeptal jsem a odložil pivo. "To nerad slyším." Člověk si zvykl na myšlenku, že autochirurg dá dohromady každého.

Aenea mi předvedla tak pronikavý pohled, až se mi zdálo, že mi ohřála kůži. Jako silné sluneční paprsky. "Jak je ti, Raule?"

"Skvěle," odvětil jsem. "Všechno mě trochu bolí. Cítím hojící se žebra. Jizvy svědí. A připadám si, jako bych zaspal o dva týdny... ale není to špatné."

Vzala mě za ruku. Spatřil jsem, že má vlhké oči. "Vážně by mě naštvalo, kdybys mi umřel," řekla po chvíli. Měla sevřený hlas.

"I mě." Sevřel jsem jí ruku, podíval se nahoru a náhle vyskočil na nohy. Džbánek vyletěl do řídkého vzduchu a já málem odplul. Zadržely mě jen samolepící podrážky na botách. "Ježíši Kriste!" vykřikl jsem a ukázal. Z dálky to vypadalo jako oliheň, jen metr nebo dva dlouhá. Mé zkušenosti tvrdily něco jiného.

"Jeden ze zeplinů," vysvětlila Aenea. "Akearataeliové jich poslali desítky tisíc do Biosféry. Schovávají se v obalech plných CO2 a O2."

"Už mě nesní, že ne?" zakoktal jsem.

Aenea se zašklebila. "O tom pochybuji. Ten, co tě ochutnal, o tom zřejmě vyprávěl svým kamarádům."

Natáhl jsem se po pivu, spatřil džbánek sto metrů pod námi a zauvažoval, zda mám pro něj skočit. Pak jsem si to rozmyslel a usadil se na samolepící lavičku.

Aenea mi podala vlastní džbánek. "Do toho. Já to nikdy nemůžu dopít." Sledovala mě. "Máš ještě nějaké otázky?"

Polkl jsem a předvedl přezíravé gesto. "No, náhodou je tady ještě pár vyhynulých tvorů, mýtických a mrtvých lidí. Chceš mi to vysvětlit?"

"Vyhynulými myslíš zepliny, Seneschai a Templáře?" zeptala se.

"Jo. A ergy... ale žádného jsem zatím neviděl."

"Templáři a Vyvrženci se snaží chránit pronásledované inteligentní druhy jako kolonisté na Maui-Dohodě, kteří se snažili zachránit delfíny ze Staré Země," vysvětlila. "Před prvními kolonisty Hidžry, pak před Hegemonií, teď před Paxem."

"A mýty a mrtví lidé?" naléhal jsem.

"Tím myslíš plukovníka Kassada?"

"A Heta Masteena," doplnil jsem. "A když na to přijde i Ráchel. Zdá se, že se tady objevilo celé obsazení toho úděsného hyperionského Kantosu."

"Ne tak docela," zopakovala Aenea a v jejím hlasu se ozval smutek. "Konzul je mrtvý. Otci Durému nikdy nedovolili žít. A moje matka je pryč."

"Promiň, malá..."

Znovu se dotkla mé ruky. "To je v pořádku. Vím, co tím myslíš... je to znepokojující."

"Znala jsi plukovníka Kassada nebo Heta Masteena už předtím?" zeptal jsem se.

Aenea zavrtěla hlavou. "Matka mi o nich samozřejmě vyprávěla... a strýček Martin přidal informace, které nebyly v jeho básni. Ale byly pryč už předtím, než jsem se narodila."

"Pryč," zopakoval jsem. "Nechceš říct mrtví?" Snažil jsem se vybavit si verše Kantosu. Podle staříkovy pověsti se Het Masteen, vysoký Templář, Pravý hlas stromu, ztratil během putování větrovozem po hyperionském Moři trávy. Krátce potom, co jeho stromoloď Yggdrasill shořela na orbitu. Krev v jeho kajutě ukazovala na Štíra. Nechal po sobě erga v Mobiusově kostce. Později našli Masteena v údolí Časových hrobek. Nedokázal vysvětlit svou nepřítomnost, jen přísahal, že krev ve větrovoze nebyla jeho. Vykřikl, že je Hlasem Stromu bolesti, pak zemřel.

Plukovník Kassad zmizel ve stejnou dobu. Krátce po vstupu do Údolí Časových hrobek. Ale podle Kantosu Martina Silenuse sledoval svou tajemnou lásku, Monetu, do vzdálené budoucnosti, kde měl zemřít v bitvě se Štírem.

Zavřel jsem oči a začal nahlas recitovat:

"...Později, po smrti a masakru v údolí, Moneta a několik Vybraných válečníků, Všichni ranami poseti, Podupaní Štírovým vztekem, Našli tělo Fedmahna Kassada Stále v objetí smrtelném Tichého Štíra.

Zvedli válečníka, nesli a dotýkali se ho S úctou ze ztráty a bitvy zrozenou, Umyli a ošetřili tělo zbídačené, a odnesli ho ke Křišťálovému monolitu. Zde hrdinu uložili na bílý mramorový stůl, K nohám zbraně jeho odevzdali. A údolí za nimi mohutný oheň pohltil Vzduch hořel světlem. Lidé, muži i ženy, nesli pochodně Černou tmou, Přicházeli a nebe ranní Lápis lazuli obarvilo,

A další objevili se v plavidlech pohádkových, bublinách světla Talíva další klesali na křídlech energie Či oděni kruhy zelenými i zlatými. Později, když hvězdy dohořely, Moneta dala sbohem přátelům z budoucnosti a vstoupila do Sfingy.

Davy zpívaly.

Krysy vykukovaly mezi padlými prapory
Na poli hrdinů padlých,
A vítr skučel v krunýři,
Mezi ostny, ocelí a tmy
Tehdy,
V Údolí,
Mohutné Hrobky zamihotaly se,
Pohaslo zlato, v bronz se proměnilo a
Hrobky vydaly se na cestu zpáteční."

"Pozoruhodná paměť," pochválila mě Aenea. "Když jsem to spletl, Grandam mě bila," vysvětlil jsem. "Ale neměň téma. Templář a plukovník mají být mrtví."

"A také budou," souhlasila Aenea. "A my všichni."

Čekal jsem, až vysvětlí své proroctví.

"Kantos říká, že Het Masteen byl odnesen... Štír vzal ho někam," začala. "Později zemřel v Údolí Časových hrobek, po svém návratu. Báseň neříká, zda byl pryč hodinu nebo třicet let. Strýček Martin to nevěděl."

Přimhouřil jsem oči a podíval se na ni. "A co Kassad, malá. To Kantos jasně specifikuje... plukovník sleduje Monetu do vzdálené budoucnosti, začne bojovat se Štírem..."

"Vlastně jsou to celé legie Štírů," opravila mě.

"Jo," souhlasil jsem. Nikdy jsem to nechápal. "Přesto je to úplně jasné... sleduje ji, bojuje, umírá, jeho tělo uloží do Křišťálového monolitu a Monolit s Monetou se vydávají na dlouhou zpáteční cestu časem."

Aenea přikývla a usmála se. "Se Štírem," doplnila.

Odmlčel jsem se. Štír vystoupil z Hrobek... Moneta ho doprovázela... a přestože Kantos jasně říká, že Kassad zničil Štíra v té velké poslední bitvě, stvoření bylo naživu a doprovázelo Monetu a Kassadovo tělo nazpět...

Sakra. Říkala ta báseň doopravdy, že Kassad je mrtvý?

"Strýček Martin si musel některé části vymyslet, to víš," pokračovala Aenea. Něco mu řekla Ráchel, ale v částech, kterým nerozuměl, se projevila jeho poetická duše."

"Ach - ach," vydechl jsem. Ráchel. Moneta. Kantos jasně tvrdil, že malá Ráchel, která prošla s otcem, se Sólem, do budoucnosti, se vrátí jako Moneta. Tajemná milenka plukovníka Kassada. Žena, kterou bude sledovat do budoucnosti... A co mi Ráchel řekla před pár hodinami, když jsem měl podezření, zeje Aeneinou milenkou? "Náhodou jsem se zapletla s jistým vojákem... mužem... kterého dnes poznáš." No, ve skutečnosti se s ním jednou zapletu. Chci říct... sakra, je to tak spletité."

Doopravdy. Bolela mě hlava. Odložil jsem džbánek a složil hlavu do dlaní.

"Je to mnohem komplikovanější," přiznala Aenea.

Podíval jsem se na ni skrz prsty. "Chceš vysvětlovat?"

"Ano, ale..."

"Já vím," přikývl jsem, "někdy jindy."

"Ano," souhlasila Aenea a vzala mě za ruku.

"Je důvod, proč si o tom nepromluvíme ted?" naléhal jsem.

Aenea přikývla. "Musíme se vrátit do naší kapsle a zatemnit zdi," odpověděla.

"Vážně?" vydechl jsem.

"Ano."

"A co potom?" zeptal jsem se.

"Potom," začala Aenea, odlepila se od rohožky a táhla mě za sebou, "se budeme celé hodiny milovat."

Kapitola 25

Nulová gravitace. Beztíže.

Nikdy jsem ta slova a skutečnost neohodnotil.

Naše kapsle se zatemnila natolik, až se zdálo, že bohaté večerní světlo filtruje tlustý pergamen. Znovu jsem se cítil jako v teplém srdci. Znovu jsem si uvědomil, že v mém srdci mám jen Aeneu.

Nejprve to bylo jako návštěva lékaře. Aenea mi opatrně sundala šaty, kontrolovala hojící se jizvy, jemně se dotýkala vyspravených žeber, dlaní mi přejela po zádech.

"Měl bych se oholit," řekl jsem, "a vysprchovat."

"Nesmysl," zašeptala moje přítelkyně. "Myla jsem tě houbou, sonické koupele každý den... i dnes ráno. Jsi úplně čistý, můj drahý. A mně se vousy líbí." Přejela mi prsty po tváři. Vznášeli jsme se nad měkkými a zakřivenými policemi. Pomohl jsem jí svléknout košili, kalhoty a spodní prádlo. Odkopla všechny části do zásuvky a bosým chodidlem ji zavřela. Oba jsme se zasmáli. Moje oblečení pořád plulo tichým vzduchem, rukávy košile předváděly zpomalená gesta.

"Seberu..." začal jsem.

"Nesebereš," zastavila mě Aenea a přitáhla se blíž.

V nulové gravitaci vyžaduje obratnost i samotné líbání. Aeneiny vlasy se zvedaly, vířily kolem její hlavy jako sluncem zalitá korunka. Držel jsem její tvář a líbal ji. Rty, oči, tváře, čelo a znovu rty. Pomalu jsme padali a narazili do hladké žhnoucí zdi. Byla teplá jako tělo mé přítelkyně. Jeden z nás se odstrčil a společně jsme zamířili do středu oválné místnosti.

Naše polibky poháněla touha. Kdykoliv jsme udělali nějaký pohyb a pevněji se chytili, začali jsme se otáčet. Ruce a nohy jsme propletli, přitiskli se pevněji a otáčení zrychlilo. Nepouštěl jsem ji, nepřerušil náš polibek, jen jsem natáhl ruku a čekal, až se dostaneme k teplé zdi, abych zastavil náš pád. Kontakt nás odstrčil od zakřivené, žhnoucí zdi a pomalu jsme odpluli do středu místnosti.

Aenea přerušila náš polibek, na chvíli zaklonila hlavu, držela mě za ruce a podívala se na mě. Za posledních deset let jejího života jsem spatřil deset tisíc úsměvů - věřil jsem, že je všechny znám - ale

tenhle byl hlubší, starší, mysterióznější, mnohem prohnanější než ty, které už jsem znal.

"Nehýbej se," zašeptala a opřela se o mou paži.

"Aeneo..." nic víc jsem ze sebe nedostal, nedokázal jsem přemýšlet. Zavřel jsem oči a zapomněl na okolí. Zůstal jen jediný pohyb. Cítil jsem její ruce na stehnech, cítil jsem, jak si mě přitahuje.

Po chvíli mi opřela kolena o ramena a její stehna se mi něžně otřela o hruď. Pohladil jsem ji po zádech a přitáhl ji blíž. Tváří jsem se otřel o pevné svaly na jejím stehnu. V Taliesinu Západ měl jeden z kuchařů mourovatou kočku. Mnohokrát jsem seděl na západní terase, sledoval západ slunce a cítil, jak kameny opouští denní žár. Čekal jsem na chvíli, kdy se posadíme s Aeneou v jejím příbytku a budeme rozmlouvat. Pozoroval jsem kočku, jak pomalu líže šlehačku z misky. Teď jsem si na ni vzpomněl, ale za chvíli už jsem nevzpomínal vůbec na nic. Zůstala jen všepohlcující radost z toho, jak se přede mnou má drahá otevírá, zůstala jen chuť moře, naše pohyby připomínající vlny, celá moje bytost se zaměřila na pomalý, ale sílící pocit v mém těle.

Vůbec nevím, jak dlouho jsme se tam vznášeli. Nepředstavitelné vzrušení připomíná oheň, který požírá čas. Intimní chvíle jsou výjimkou vesmírných zákonů prostoru/času. Ty minuty našeho milování odměřovala jen vášeň a neskutečná touha po ještě větším sblížení.

Aenea roztáhla nohy, odsunula se, uvolnila ústa, ale ruka zůstala. Znovu jsme se otáčeli v sépiovém světle, středem našeho kroužení byly její napjaté prsty a mé vzrušení. Políbili jsme se, vlhké rty, Aenein pevný stisk. "No," zašeptala a já poslechl.

Jestli existuje skutečné tajemství vesmíru, pak je to tento okamžik... první vteřiny tepla, průnik a naprosté odevzdání se vaší milované. Znovu jsme se políbili, zapomněli na pomalý pád a vnímali jen teplo kolem nás. Otevřel jsem na chvíli oči a spatřil Aeneiny vlasy, které vířily jako chaluhy v tmavém moři. Skutečně jsem si připadal jako v hluboké slané vodě. Voda mě nadnášela, vznášel jsem se v beztíži, její teplo jako příliv, naše pohyby pravidelné jako příboj na teplém písku.

"Ach..." zašeptala Aenea po prvních pohybech.

Přestal jsem ji na chvíli líbat a pronikl hlouběji. "Newtonův zákon," zašeptal jsem jí do ucha.

"Pro každou akci..." zašeptala Aenea, tiše se zasmála a sevřela mi ramena jako plavec, který si chce odpočinout.

"...stejná a opačná reakce..." vydechl jsem, usmál se, pak mě znovu políbila.

"Řešení," zašeptala Aenea a objala mě nohama kolem boků. Její ňadra plula mezi námi, bradavky dráždily mou hruď.

Pak se zaklonila, znovu mi připomněla plavce, vznášela se, roztáhla ruce, naše prsty zůstaly propletené. Pomalu jsme se otáčeli, pomalý pád, měl jsem hlavu nahoře i dole jako jezdec na delfínovi, který dělá pomalé přemety v prosluněných hlubinách. Už jsem nevnímal elegantní balistiku našeho milování, zajímalo mě jen milování samotné. Pohybovali jsme se rychleji, pluli jsme v moři teplého vzduchu.

Chvíli nato mě Aenea pustila, zvedla se a za stálého pohybu mi zabořila krátké nehty do zad. Její polibky byly plné vášně, pak zalapala po dechu a jednou tiše vykřikla. V tu chvíli jsem ucítil, jak se kolem mě stahuje její teplý vesmír, pevné sevření, intimní a sdílený pulz. Chvíli nato jsem zalapal po dechu já, pevně ji sevřel a ucítil křeč.

Šeptal jsem do jejích rozcuchaných vlasů: "Aeneo... Aeneo..." Modlitba. Jediná moje modlitba minulosti. Jediná moje modlitba přítomnosti.

Opět jsme se rozdělili na dva jedince, ale pořád jsme se vznášeli. Měli jsme propletené nohy, naše prsty hladily a svíraly toho druhého. Líbal jsem ji na krku a na rtech ucítil její pulz, vzdálenou vzpomínku na naše milování. Projela mi prsty zpocené čelo.

V tu chvíli mi došlo, jak málo záleží na minulosti. Jak málo záleží na budoucnosti. Důležitý byl jen dotyk její pokožky na mém těle, stisk její ruky, vůně jejích vlasů, kůže a teplo jejích ňader na mé hrudi. Bylo to satori. Skutečná pravda.

Aenea se odstrčila od skříňky a vrátila se s malým, teplým a mokrým ručníkem. Osušili jsme si pot a vzpomínky na milování. Kolem se vznášela moje košile, prázdné rukávy se pokoušely plavat

v mírných vzdušných proudech. Aenea se zasmála, utírala se a myla, jednoduchý úkol se rychle změnil v něco jiného.

"Ach," vydechla Aenea a usmála se na mě. "Jak se to stalo?"

"Newtonův zákon?" navrhl jsem.

"Dává to smysl," zašeptala. "A jaká bude reakce, pokud udělám... toto?"

Myslím, že nás výsledek jejího experimentu překvapil oba stejně.

"Do setkání s ostatními na stromolodi schází celé hodiny," zašeptala. Oslovila kapsli a zaoblená zeď zprůhledněla. Jako bychom se náhle vznášeli mezi bezpočtem větví a listy velikosti plachet, jednu chvíli jsme vnímali teplo slunce, hned nato jsme se obrátili a spatřili noc a hvězdy.

"Nedělej si starosti," pokračovala Aenea, "vidíme ven, ale vnější strana je neprůhledná. Jako zrcadlo."

"Jak si můžeš být jistá?" zašeptal jsem, políbil ji znovu na krk a zachytil tichý pulz.

Aenea vzdychla. "Asi nemohu, pokud se nepůjdu podívat ven. Problém ve stylu Davida Humeho."

Snažil jsem si vybavit studium filozofie v Taliesinu, vzpomenout si na diskuze o Humem a Kantovi. Pak jsem se zasmál. "Je tady ještě jeden způsob jak to zjistit," dodal jsem, pohladil ji chodidly po lýtkách a stehnech.

"Jaký?" zašeptala a zavřela oči.

"Jestli někdo vidí dovnitř," pokračoval jsem, plul za jejími zády a hladil ji, "za nějakých třicet minut bude venku dav Vyvržených, Templářů a farmářů z komet."

"Vážně," vydechla Aenea se zavřenýma očima, "a proč?"

Začal jsem jí to vysvětlovat.

Otevřela oči. "Ach, no," zašeptala tiše.

Bál jsem se, zeji to šokovalo.

"Raule?" zašeptala.

"Hmmm?" zabručel jsem, ale pokračoval dál. Také jsem zavřel oči.

"Možná máš pravdu s tím zrcadlem venku," zašeptala a znovu zavzdychala, tentokrát mnohem naléhavěji.

"Hmmmmm?" vydechl jsem.

Vzala mě za uši, odtáhla se a zašeptala: "Co když necháme vnější stranu průhlednou a vnitřní jako zrcadlo?"

Vytřeštil jsem oči.

"Jen žertuji," zašeptala, odstrčila se od zdi a vtáhla mě do středu koule plné teplého vzduchu.

Kolem nás žhnuly hvězdy.

Na večeři a poradu na Yggdrasillu jsme si oblékli formální černé šaty. Vstoupit na palubu legendární stromolodi bylo vzrušující, ale trochu mě zklamalo, když jsem si uvědomil, že jsem vůbec nepoznal hranici mezi větvemi biosféry a trupem stromolodi. Na mnoha plošinách a v otevřených kapslích se nás sešlo několik set, teprve potom se loď odpoutala od okolního listí velikosti malých měst, od větví velikosti provincií a od kmenů velikých jako celé kontinenty. Tehdy jsem pochopil, že jsme už na palubě a někam putujeme.

Yggdrasill musel být víc než kilometr dlouhý od úzké koruny až k nádhernému systému kořenů, kde vřela fúzní energie. S pohonem se vrátilo trochu gravitace - zřejmě jen několik procent - ale po takové době v nulové gravitaci mi to bylo nepříjemné. Ale dokázal jsem se zorientovat, desítky přítomných se mohly posadit za stoly a podívat se jeden druhému do očí. Už se nevznášeli ve zdvořilých pózách... vzpomněl jsem si na Aeneu a naše poslední společné hodiny a začervenal jsem se. Na mnoha plošinách jsem objevil stolky a židle, lidé, kteří se neposadili, přecházeli po lehoučkých visutých mostech na vzdálené větve, kráčeli po točitých schodech mezi větvemi, listím, po schodech, které se točily kolem kmenu jako popínavé rostliny.

Mě s Aeneou posadili ke kulatému hlavnímu stolu. Vedle nás se objevil Pravý hlas stromu, Het Masteen, vůdci Vyvržených a čtyřicet dalších Templářů, uprchlíků z T'ien Shanu a další lidé. Seděl jsem hned vlevo od Aeney. Hodnostáři Templářů se posadili po její pravici. Dokázal jsem si vybavit jména většiny přítomných u hlavního stolu.

Kromě kapitána stromolodi, Heta Masteena, se dostavil půltucet dalších Templářů včetně Keta Rosteena (toho mi představili

jako Pravý hlas Hvězdného stromu, Vysokého kněze Muiru a mluvčího Templářského bratrstva). V tuctu Vyvržených u hlavního stolu se objevili Systenj Coredwell a Navson Hamnim, ale našel jsem i další vysoké a hubené Vyvržence: Am Chipeta a Kent Quinkent, dva menší snědí Vyvrženci, které jsem považoval za manželský pár, s živýma očima bez blan mezi prsty, Sian Quintana Ka'an, žena s překrásnou róbou ze zářivého peří (možná bylo její vlastní) a její modří, peřím porostlí partneři Paul Uray a Morgan Bottoms. Další dvojice odpovídala obrazu Vyvržených - Drivenj Nicaagat a Palou Koror. Byli zvyklí na vakuum, celou slavnost neodložili stříbrné tělové obleky.

Dostavili se i čtyři hebronští Seneschai Aluité - Lleeoonn a Ooeeaall, které už jsem potkal, a další pár zelených postaviček, které mi Aenea představila jako Aallooee a Nneelloo. Předpokládal jsem, že čtveřici spojuje nějaký vztah nebo složité manželství.

Zdálo se mi, že chybí mimozemští Akearataeliové, ale Aenea ukázala mezi větve, kde nebyla tak silná gravitace. Mezi chmýřím a světloptáky jsem našel několik plujících talířů. Dostavili se i ergové, kteří kontrolovali lodní silové pole. Zastupovaly je tři Mobiusovy kostky s tlumočnickými disky na černém povrchu.

Vlevo ode mě seděl Otec kapitán Federico de Soya, vedle něj jeho pobočník, seržant Gregorius. Vedle seržanta se posadil plukovník Fedmahn Kassad ve slavnostní černé uniformě, který působil jako holozáznam z minulosti Hegemonie. Za Kassadem seděla Hřmící prasnice, seděla vzpřímeně a pyšně jako starý válečník, po její pravici vedle ní pozorný Getswang Ngwang Lobsang Tengin Gyapso Sisunwangyur Tschungpa Mapai Dhepal Sangpo, malý dalajláma.

Ostatní uprchlíci z T'ien Shanu se pohybovali na jiné plošině, ale spatřil jsem tady Lhomo Dondruba, Labsanga Samtena, George a Jigme, Haruyuki, Kenshira, Voyteka, Viki, Kuku, Kay a další. Vedle Templářů jsem našel A. Bettika, Ráchel a Theo Bernardovou. Ráchel nespouštěla oči z plukovníka Kassada, jen občas se podívala na Aeneu. Jako by tady neseděl nikdo jiný.

Nepatrní templářští služebníci (Aenea mi šeptem prozradila, že jsou to klonovaní sourozenci členů posádky) roznášeli vodu a silnější

pití, zatímco všichni šeptali a zdvořile rozmlouvali. Pak se rozhostilo ticho husté jako modlitba. Když se Ket Rosteen, Pravý hlas Hvězdného stromu, postavil, všichni jsme ho napodobili.

"Moji přátelé," promluvila malá, v kápi ukrytá postava, "moji bratři Muiru, vzácní spojenci mezi Vyvrženci, inteligentní sestry a bratři skutečného Stromu života,

uprchlíci před Paxem, a" - Pravý hlas Hvězdného stromu se uklonil Aeneiným směrem - "nejuctivější Ta, která učí.

Sešli jsme se tady v den, kterému Štírova církev kdysi říkala Den vykoupení. Pravé hlasy Bratrstva Muiru sledovaly stezku proroctví a ochrany, přijímaly události, jak přicházely, sázely semena a ukázalo se, že půda odhalení je úrodná.

V příštích měsících a letech se rozhodne o budoucnosti mnoha ras. Nemluvím jen o lidské rase. Přestože je mezi námi mnoho těch, kteří sdílejí dar spatřit fragmenty budoucnosti a mnoho možností, jež připomínají kostku vrženou na nerovný povrch vesmíru a času, i oni dobře vědí, že neexistuje jediná budoucnost předurčená pro naše potomky. Události jsou jako voda. Budoucnost je jako kouř nad hořícím lesem, čeká na vítr dalších událostí, na osobní odvahu, která namíří jiskry a uhlíky daným směrem.

Dnes, na této stromolodi... na znovuzrozeném a nově pokřtěném Yggdrasillu... rozhodneme o naší cestě do budoucnosti. Mou vlastní modlitbou k životní síle spatřené Muirem neprosím jen za přežití Biosféry Hvězdného stromu, ani za pouhé přežití Bratrstva či našich bratrů Vyvrženců, ani za přežití našich pronásledovaných bratranců Seneschaiů, Akearataeliů, ergů, zeplinů, ani za přežití lidstvu známých druhů, ale za to, aby naše proroctví dnes začala tím, že si uvědomíme, že všechny druhy milovaného života - lidstvo, ale i želvy s měkkým krunýřem či Lampový chřtán na Maře Infinitus, pavouk či teslovník, mýval ze Staré Země i Thomasův jestřáb z Maui-Dohody - modlím se, aby se všechny druhy milující život zúčastnily znovuzrození vzájemného respektu jako rovnocenní partneři vesmírného životního cyklu."

Pravý hlas Hvězdného stromu se obrátil k Aenee a uklonil se. "Ctihodná Ta, která učí, sešli jsme se tady dnes kvůli tobě. Víme z našich proroctví - od těch z Bratrstva i těch, kteří se dotkli středu

známého jako Prázdnota, Jež Spojuje že jsi nejlepší, jediná naděje usmíření mezi lidstvem a Jádrem, mezi lidstvem a ostatními druhy. Stejně tak víme, že není moc času a bezprostřední budoucnost má sílu rozhodnout o začátku usmíření a našeho osvobození... nebo o jeho úplném zničení. Než o něčem rozhodneme, jsou mezi námi někteří, kteří musí položit poslední otázky. Budeš s námi diskutovat? Nadešla chvíle promluvit si o věcech, které musí všichni pochopit, než všechny světy Vyvržených, Templářů a Paxu spojí poslední bitva o lidskou duši?"

"Ano," přikývla Aenea.

Pravý hlas Hvězdného stromu se posadil. Aenea vstala a čekala. Vyndal jsem záznamník z kapsy své vesty.

VYVRŽENEC SYSTENJ COREDWELL: M. Aeneo, ctihodná Ta, která učí, můžeš nám s jistotou prozradit, zda Biosféra, náš Hvězdný strom, bude ušetřena před zničením a útokem Paxu?

AENEA: Nemohu, svobodný muži Coredwelle. A kdybych mohla, mluvit o tom by byla chyba. Mou rolí není předvídat možnosti velkých cyklů chaosu, které představují naši budoucnost. Není pochyb o tom, že příštích několik dnů a týdnů rozhodne, zda naše skvělá Biosféra přežije či nikoliv. V mnoha směrech o tom rozhodnou naše vlastní činy. Ale neexistuje žádný správný směr.

A pokud mohu položit otázku... jsou tady moji přátelé, kteří jsou noví ve Hvězdném stromu i ve vesmíru Vyvržených. Naší diskuzi by prospělo, pokud jeden z hostitelů vysvětlí pozadí rasy Vyvržených, Biosféry a dalších projektů, pokud objasní filozofii Vyvržených a Templářů.

ŽENA-VYVRŽENEC SIAN QUINTANA KA'AN: S radostí bych promluvila k našim novým hostům, přítelkyně Aeneo. Je důležité, aby všichni přítomní porozuměli tomu, co je v sázce.

Jak všichni naši bratři Vyvržení a Templáři dobře vědí, rasa Vyvržených byla stvořena před víc jak osmi sty lety v mnoha hvězdných systémech, které ležely daleko od sebe.

Během velké expanze před Hidžrou byly vyslány ze systému Staré Země kolonizační lodě s odborníky na genetické úpravy. Tyto kolonizační lodě byly - alespoň většinou - pomalejší než světlo: Flotily starých Bussardových náporových motorů, lodě se solárními

plachtami, plavidla s nukleárním pohonem, gravitací poháněné Dysonovy koule, laserem hnané silové plachetnice... a nějaký tucet dalších s prvními modely Hawkingova pohonu se schopností C-plus skoku.

Tito kolonisté, naši předci, kteří putovali ve spánku studenějším než hibernace, patřili mezi nejlepší ARNisty nanotechniky a genetické inženýry, jaké mohl systém Staré Země nabídnout. Jejich úkolem bylo najít vhodné světy a - pro nedostatek technologie vhodné na terraformování - biotechnicky a nanotechnologicky upravit zmrzlé životní formy Staré Země na palubě jejich lodí, aby se přizpůsobily daným planetám.

Jak víme, obyvatelné světy našlo jen pár kolonizačních lodí - Novou Zemi, Tau Ceti, Bernardův svět. Bohužel většinou narazily na planety v systémech, kde nemohla přežít jakákoliv životní forma. Kolonisté měli na výběr - mohli pokračovat a doufat, že přístroje na palubě vydrží další dlouhá desetiletí nebo století cesty, nebo mohli využít své schopnosti, aby se přizpůsobili a pozměnili embrya na podmínky daleko tvrdší, než původně zamýšleli.

A to také udělali. Využili nejpokročilejší metody nano-technologie - metody, které potlačilo Technojádro na Staré Zemi v začátcích Hegemonie - a přizpůsobili se naprosto neobyvatelným světům i ještě horším tmavým místům mezi planetami a hvězdami. Během následujících století dorazil Hawkingův pohon k většině vzdálených Rojů Vyvržených, ale jejich touha najít vhodnější světy už pohasla. Chtěli pokračovat ve vývoji, dovolit sirotkům Staré Země,

aby se přizpůsobili jakýmkoliv podmínkám, na které narazí. A s tímto novým posláním vznikla jejich filozofie... naše filozofie... téměř náboženské nadšení šířit život celou galaxií... celým vesmírem. Nejen lidský život... nejen životní formy ze Staré Země... ale život ve všech jeho nekonečných a složitých variacích.

Několik z dnešních návštěvníků možná neví, že hlavním cílem Vyvržených i Templářských bratří není jen Biosféra Hvězdného stromu, kterou vidíte nad námi... ale den, kdy vzduch, voda a život zaplní veškerý prostor mezi Hvězdným stromem a žlutým sluncem, které hoří nad námi.

Nicméně bratrstvo Muiru a naši nezávislí spolupracovníci Vyvrženci nechtějí změnit povrch, moře a atmosféru všech planet obíhajících kolem každé hvězdy v zelený život. Víc než to, chceme vidět zelenou galaxii... úponky se budou natahovat do sousedních galaxií... vzniknou super-kořeny života.

Jedním z vedlejších produktů této filozofie a důvod, proč nás chce Církev a Pax zničit, je skutečnost, že jsme po celá století měnili lidskou evoluci podle požadavků okolí. Zatím neexistují žádné oddělené druhy lidí, jen Homo sapiens - to znamená, že všichni z nás mohou, pokud budou obě strany souhlasit, zrodit potomky s lidmi Paxu i Templářů. Ale rozdíly jsou stále větší, genetická hranice se rozšiřuje. Už existují formy Vyvržených a jejich lidskosti natolik jiné, že hraničí s novými lidskými druhy... a tyto rozdíly geneticky dědí naši potomci.

To Církev nestrpí. A proto vedeme tuto hroznou válku, rozhodujeme, zda zůstane lidstvo jediným druhem, nebo zda přežijí rozdíly ve vesmíru a budou pokračovat.

AENEA: Děkuji vám, Sian Quintano Ka'an. Jsem si jistá, že to pomohlo mým přátelům, kteří jsou noví ve vašem vesmíru. Máme dospět k rozhodnutí, takže je dobře, že si to všichni připomněli. Chce ještě někdo promluvit?

DALAJLÁMA: Přítelkyně Aeneo, mám jednu poznámku a otázku. Paxem nabízený slib nesmrtelnosti je svůdný natolik, že jsem nad ním také přemýšlel - sice jen několik chvil, přesto jsem zauvažoval, zda nepřejít na křesťanskou víru. Všichni tady milujeme život, je to jasná nit našeho společenství. Můžeš nám říct, proč je kruciform tak špatný? A musím podotknout - skutečnost, že je to symbiont a parazit není pro mě a většinu tak odpudivá. Naše těla mají mnoho životních forem - vezměme například bakterie v našich střevech - živí se na nás, ale pomáhají nám žít. Přítelkyně Aeneo, co je to kruciform? A proč bychom se ho měli zříkat?

AENEA: {Zavře na chvíli oči, vzdychne, otevře je a podívá se na chlapce.)

Vaše Svatosti, kruciform vyšel ze zoufalství Technojádra po útoku Meiny Gladstoneové během hodin před Pádem přenašečů.

Technojádro, jak jsem vám vysvětlila na různých shromážděních, existuje a přemýšlí jako parazit. Dá se říct, že lidstvo už dlouho žije se symbiontem, s Jádrem. Naše technologie byla stvořena a limitována jeho plány. Naše společnosti vznikaly, byly změněny a zničeny díky plánům a strachu Jádra. Samotná existence lidských bytostí byla definována nekonečným tancem strachu a parazitováním bytostí UI Jádra.

Po Pádu, když Jádro ztratilo kontrolu nad Hegemonií, kterou mu poskytovaly datasféry a přenašeče, když Jádro přišlo o největší počítač - přímé parazitování na miliónech lidských mozků, které procházely Prázdnotou, Jež Spojuje, používaly takzvané přenašeče - tehdy muselo Jádro najít novou cestu, jak využít lidstvo. A muselo ji najít rychle.

Proto kruciform. Je to nanotechnologie, velmi vyspělá a velmi nebezpečná. Tam, kde naši přátelé Vyvrženci spojili genetické inženýrství s nanotechnologií, aby přivedli život do vesmíru, Technojádro vědu používá k jedinému cíli, hyperparazitismu.

Každý kruciform tvoří miliardy na Jádro připojených nanotechnologických bytostí, každá je ve spojení s dalšími kruciformy a s Jádrem díky hroznému zneužívání média jménem Prázdnota, Jež Spojuje. Technojádro zná Prázdnotu už celých tisíc let a využívá - zneužívá - ji stejně tak dlouho. Takzvaný Hawkingův pohon dělal díry do Prázdnoty. Pak přišly přenašeče, které trhaly samotnou její podstatu. Jádrem poháněná informační metasféra a okamžitý přenos informací, Tachykom, kradly informace z Prázdnoty, Jež Spojuje, oslepovaly celé rasy, ničily celá století vzpomínek. Ale nejhorším a nejcyničtějším zneužitím média Prázdnoty je právě kruciform.

Nepřipadá nám tak zázračný, protože dokáže vzkřísit životní formu - to nabízí mnoho technologií už po celá století - ale pro svou schopnost obnovit původní osobnost a vzpomínky mrtvé osoby. Pokud si uvědomíte skutečnost, že je zapotřebí uchovat množství dat, jež přesahují šest krát deset na dvacátou třetí pro každého vzkříšeného člověka, pak vám kruciform připadá skutečně zázračný. Vyvolení v hierarchii katolické církve, kteří znají tajnou roli Jádra při

vzkříšení, to připisují ohromující a nemožné síle Jádrem ovládané megasféry.

Ale Jádro takovou sílu nemá. Skutečně, i na vrcholu pokusu Definitivních o stvoření dokonalé umělé bytosti, Konečné inteligence, analyzátora všech proměnných, se nenašla jediná UI nebo řada UI, která by měla schopnost udržet dostatečné množství dat, jaké je třeba k záznamu a vzkříšení jednoho lidského těla/osobnosti. A pokud by Jádro našlo místo, kam data uložit, nikdy by nezískalo dostatek energie potřebné k přeformátování atomu a molekul v živou bytost, lidské tělo. Natož potom, aby dokázalo vyprodukovat složité vlny lidské osobnosti. To bylo a pořád je za hranicemi možnosti Jádra.

Bylo to nemožné bez dalšího ničení Prázdnoty, Jež Spojuje - toho transpřechodného, mezihvězdného média, zásobárny vzpomínek a emocí všech rozumných ras.

Jádro to udělalo bez jediného zamyšlení. Prázdnota, Jež Spojuje, zaznamenává osobní vlny lidí, kteří nosí kruciformy... kruciform sám není nic víc než Jádrem vyprodukovaný nanotechnologický přístroj k přenosu dat.

Ale kdykoliv je někdo oživen, část z tisíců osobností - lidských i cizích - zmizí z mnohem staršího záznamu, který představuje Prázdnota, Jež Spojuje. Ti z vás, kteří přijali mou krev, ti, kteří se naučili jazyk mrtvých a živých, pokusili se zaslechnout hudbu koulí a zvažují možnost prvního kroku do Prázdnoty, Jež Spojuje, pochopí, jak hrozný vandalský čin to představuje. Musí to skončit. Musím to skončit.

(Aenea zavře oči, po dlouhé době je znovu otevře a pokračuje.)

Ale to není jen jediné zlo kruciformu.

Znovu opakuji, že všechny bytosti UI jsou paraziti. Nemohou tomu zabránit. Kromě kontroly lidstva díky Církvi - a pokud vše selže, přijde bolest přenášená jednotlivými kruciformy - existuje ještě jeden důvod, proč UI nabídla lidstvu vzkříšení díky parazitujícímu kruciformu.

Po Pádu přenašečů nemohlo Jádro využívat triliony lidských neuronů ke stvoření obrovské datasféry a snaha o probuzení Konečné inteligence byla přerušena. Projekt Konečné inteligence se musel

zastavit bez použití přenašečů, které vysávaly lidské mozky jako pijavice, kradly samotnou životní energii z neuronů a holistických vln lidských hostitelů, spojovaly miliardy lidských myslí do jediného počítače. S příchodem kruciformu tato forma parazitování na lidském mozku pokračuje.

Ale teď je to mnohem složitější než obyčejná datasféra a její spojení miliard lidských myslí, které slouží účelům Jádra. Před mnoha stoletími - už ve dvacátém století našeho letopočtu - zjistili výzkumníci, kteří pracovali na podobné nervové síti silikonové inteligence, že nervová síť nejlépe funguje, pokud ji zabijete. V těch posledních vteřinách v posledních nanosekundách inteligentního nebo polointeligentního vědomí - lineární, vlastně binární procesy nervové sítě překročí bariéry, během posledních chvil se odpojí od binárního procesu a začnou být nápadně kreativní.

Simulace válečných počítačů na konci dvacátého století potvrdila, že umírající nervová síť dospěje k neočekávaným, ale velice kreativním rozhodnutím... například primitivní UI kontrolující poničenou flotilu na moři v simulované válce náhle potopila všechny poškozené lodě, aby mohl zbytek flotily uniknout. To byl génius umírající, nelineární kreativity nervové sítě.

Jádro takovou kreativitu postrádalo. V zásadě mělo lineární, postupnou architekturu procesorů, ze kterých vzniklo, a k ní se připojila posedlost a zakrnělá mentalita naprostého parazita.

Ale s příchodem kruciformu velká nervová síť Jádra, kruciformní část lidské rasy, našla zdroj téměř nekonečné kreativity. UI potřebovala katalyzátor, jakým je smrt velkých částí nervové sítě. A tu lidé přinesli.

UI Jádra jsou jako upíři, kteří čekají, aby se živili na umíracích lidských mozcích, aby vysávali morek kreativity z lidských mentálních kostí. A když klesne počet úmrtí pod požadovanou úroveň, nebo Jádro potřebuje zvýšit svou kreativitu... pak zaranžují několik miliónů mrtvých.

Přihodí se zvláštní neštěstí. Lidské zdraví není jako před pár stoletími. Stoupá počet úmrtí na rakovinu, nemoci srdce a jim podobné. A objevily se další chytré formy smrti. Přestože Pax přináší mír do lidského mezihvězdného impéria, počet nehod a násilné smrti

stoupá. Objevily se nové formy smrti. Lodě typu archanděl jsou jejich začátkem. Smrt je běžnou věcí pro znovuzrozené křesťany, ale bohatým zdrojem kreativity pro Jádro.

A proto kruciform. A proto... jak věřím... alespoň jeden důvod, proč kruciform odstranit z lidského těla a duše.

(Když Aenea domluví, rozhostí se dlouhé ticho. Cirkulovaný vzduch cen listy na větvích. Nikdo ze stovek lidí a hominidů na plošinách, větvích, mostech a schodištích nemrká, jejich upřené pohledy pozorují moji přítelkyni. Náhle se ozve jediný silný hlas...)

OTEC KAPITÁN DE SOYA: Pořád nosím Hrnec i slib katolického kněze. Není snad naděje pro mou církev... nemyslím Církev Paxu ovládanou Technojádrem a hamižnými lidmi... ale církev Ježíše Krista a stovek miliónů, kteří naslouchají Jeho slovům?

AENEA: Federico... Otce de Soyo... na tuto otázku musíte odpovědět vy. Vy a věřící. Ale mohu vám prozradit, že existují miliardy mužů a žen... někteří nosí kruciform, většina ho nenosí... kteří touží po návratu k církvi, která se soustředí na duševní otázky, na učení Kristovo a problémy našich srdcí, touží po nich, aniž by je ovládala posedlost falešným vzkříšením.

TEMPLÁŘ HET MASTEEN: Ctihodná Ta, která učí, pokud mohu změnit téma rozhovoru z kosmických a teologických otázek k věcem mnohem osobnějším a malichernějším...

AENEA: Nic, o čem hovoříte, nemůže být malicherné, Pravý hlase stromu, Het Masteene.

TEMPLÁŘ HET MASTEEN: Zúčastnil jsem se hyperionské pouti s vaší matkou, ctihodná Ta, která učí...

AENEÁ: Často mi o vás vyprávěla, Pravý hlase stromu, Het Masteene.

TEMPLÁŘ HET MASTEEN: Pak víte, že za mnou přišel Pán bolesti... Štír... v době, kdy poutníci pluli větrovozem po hyperionském moři trávy, Ta, která učí. Přišel za mnou a odnesl mě časem a prostorem... do této doby, na toto místo.

AENEA: Ano.

TEMPLÁŘ HET MASTEEN: A z mých rozhovorů s vámi a bratry z Bratrstva Muiru jsem pochopil, že mým osudem je sloužit Muiru a životu v této době, jak bylo předurčeno před stoletími. Ale v

těchto dnech, přes veškeré úsili mých bratrů a přátel mezi Vyvrženci, jsem se doslechl o eposu Martina Silenuse a získal jsem vydání Kantosu.

AENEA: Což je nešťastná událost, Pravý hlase stromu, Het Masteene. Můj strýček Martin báseň napsal, jak nejlépe uměl, ale neměl kompletní informace.

TEMPLÁŘ HET MASTEEN: Ale v Kantosu, ctihodná Ta, která učí, se říká, že mě poutníci... a můj přítel plukovník Kassad to potvrdil... našli na Hyperionu, v Údolí Časových hrobek, a já zemřel krátce nato...

AENEA: Je to pravda v kontextu Kantosu, ale...

TEMPLÁŘ HET MASTEEN: (zvedne ruku, aby přerušil mou přítelkyni)

Netíží mě nutnost mého návratu přes propast času k poutníkům na Hyperion, ani nevyhnutelná smrt, ctihodná Ta, která učí. Chápu, že je to jedna z možností mé budoucnosti... přestože je velmi pravděpodobná. Ale rád bych si vyjasnil pravdu mých posledních slov v Kantosu starého básníka. Je pravdou, že krátce před smrtí vykřiknu: Já jsem ten Pravý Vyvolený. Musím provázet strom bolesti časem vykoupení.

AENEA: To je napsáno v Kantosu, Pravý hlase stromu, Het Masteene.

TEMPLÁŘ HET MASTEEN: (usmívá se pod kápí)

A tato chvíle se přiblížila, ctihodná Ta, která učí? Použijete tento Yggdrasill jako Strom bolesti našeho vykoupení, jak tvrdí proroctví?

AENEA: Ano, Pravý hlase stromu, Het Masteene. Během několika standardních dnů odejdu, abych dokonala toto vykoupení. Formálně vás žádám, aby se Yggdrasill stal instrumentem našeho putování a instrumentem tohoto vykoupení. Dnes večer pozvu mnohé z vás, aby se se mnou vydali na poslední pouť. A formálně žádám vás, Pravý hlase stromu, Het Masteene, abyste se stal kapitánem stromolodi Yggdrasill - navždy známé jako Strom bolesti - na této cestě.

TEMPLÁŘ HET MASTEEN: Formálně přijímám vaše pozvání a souhlasím, že se stanu kapitánem stromolodi Yggdrasill na

cestě vykoupení, och, ctihodná Ta, která učí. (Následuje několikaminutové ticho.)

PŘEDÁK JIGME NORBU: Aeneo, George a já máme otázku.

AENEA: Ano, Jigme.

PŘEDÁK JIGME NORBU: Učila jsi nás o tiché genocidě Technojádra na světech, jakými je Hebron, Qom-Riyadh a další. Ano... není to přesná genocida, neboť populace byla uvedena do jakéhosi smrtelného spánku, ale je to hrozný únos.

AENEA: Ano.

PŘEDÁK JIGME NORBU: Stalo se to našemu milovanému T'ien Shanu, Nebeským horám, když jsme odešli, Aeneo? Umlčela naše přátele a rodiny smrtící hůlka Jádra a byli dopraveni na nějaký svět Labyrintu?

AENEA: Ano, Jigme. Mrzí mě, ale stalo se to. Právě teď jsou jejich těla převážena pryč.

KUKU SE: Proč? Proč jsou tyto populace unášeny? Židi, muslimové, hinduisti, atheisté, marxisté a teď i náš krásný buddhistický svět. Chce Pax zničit všechny ostatní víry?

AENEA: To je motiv Paxu a Církve, Kuku. Pro Techno-jádro je otázka mnohem složitější. Bez parazita kruciformu nemohou být tyto nekřesťanské národy zařazeny do umírající nervové sítě. Ale pokud Jádro uvede tyto miliardy lidí do stavu falešné smrti, pak může využít jejich mozky pro potřeby své obrovské nervové sítě. Ten obchod je výhodný pro obě strany - Církev odvede většinu práce, ale už nebude ohrožena nevěřícími, Jádro zajistí smrtelný spánek a uložení těl v Labyrintech, zatímco získá nové obvody pro síť Konečné inteligence.

PŘEDÁK GEORGE TSARONG: Není tedy žádná naděje? Nemůžeme našim přátelům pomoci?

VYVRŽENEC NAVSON HAMNIN: Promiňte, že vás přerušuji, M. Tsarongu, M. Aeneo, ale měli bychom vysvětlit našim přátelům, že až přijde doba a Roje Vyvrženců se spojenci Templáři podniknou ofenzívu proti Paxu, prvním cílem je osvobození mnoha světů Labyrintu, kde jsou tyto národy uloženy v tichém spánku.

DORJE PHAMO: (nahlas)

Chcete je oživit? Jak to uděláte? Jak je může někdo oživit?

AENEA: Přímým útokem na Technojádro.

LHOMO DONDRUB: A kde je to Technojádro, Aeneo? Řekněte mi to a já se tam hned vydám, abych si to rozdal s těmi zbabělci.

AENEA: Skutečný úkryt Technojádra byl nejlépe střeženým tajemstvím umělých bytostí od odchodu ze Staré Země před celým tisícem standardních let, Lhomo. Jejich skutečná, fyzická lokace byla ukryta... jejich tajemství je nejlepší obranou proti hostitelům, kteří by se mohli obrátit proti svým parazitům.

PLUKOVNÍK FEDMAHN KASSAD: VA Meina Gladstoneová byla přesvědčena, že Jádro sídlí v médiu přenašečů... jako neviditelní pavouci na neviditelné síti. Proto dala pokyn k bombardování sítě vesmírných přenašečů... k útoku na Jádro. Byla to chyba? Byly přenašeče zničeny zbytečně?

AENEA: Mýlila se, Fedmahne. Skutečný úkryt Jádra neleží v médiu přenašečů... což je podstata Prázdnoty, Jež Spojuje. Ale zničení přenašečů nebylo zbytečné... zbavilo Jádro prostředků, kterých využívalo, aby se živilo na lidských mozcích, a zároveň umlčelo část jejich megasféry.

LHOMO DONDRUB: Ale, Aeneo, víte, kde Jádro sídlí?

AENEA: Věřím, že ano.

LHOMO DONDRUB: Prozradíte nám to, abychom na něj mohli zaútočit našimi zuby, nehty, kulkami a plazmovými zbraněmi?

AENEA: Teď vám to neřeknu, Lhomo. Dokud si nebudu jistá. A Jádro nemůže být napadeno skutečnými zbraněmi, nemohou na něj zaútočit fyzické osoby.

PLUKOVNÍK FEDMAHN KASSAD: Takže jsou znovu imunní proti našim útokům? Mimo konfrontaci?

AENEA: Ne, nejsou imunní ani mimo konfrontaci. Pokud osud dovolí, osobně provedu útok proti Jádru. Skutečně, tento útok už začal způsobem, který jsem objasnila. A slibuji vám, že budu konfrontovat UI v jejich doupěti.

PLUKOVNÍK FEDMAHN KASSAD: M. Aeneo, dítě Brawne Lamie, mohu položit další otázku, která se týká mého osudu a budoucnosti?

AENEA: Pokusím se odpovědět, plukovníku, ale opakuji, že nechci diskutovat detaily, neboť budoucnost není jistá.

PLUKOVNÍK FEDMAHN KASSAD: Nechcete, ano, dítě, ale věřím, že odpověď zasloužím. I já četl tento prokletý Kantos. Říká se tam, že jsem sledoval zjevení, Monetu do budoucnosti a bojoval se Štírem... snažil se ho zastavit, aby nezabil další poutníky. Byla to pravda... uplynulo několik měsíců od chvíle, kdy jsem přišel sem. Moneta zmizela, ale objevila se jako mladší verze této ženy, říká si Ráchel Weintraubová. Ale Kantos zároveň říká, že se brzy dostanu do hrozné bitvy s celými legiemi Štírů, zemřu, a budu pohřben v nově postavené Časové hrobce jménem Křišťálový monolit na Hyperionu, moje tělo se vydá nazpět časem a Moneta mě bude doprovázet. Jak je to možné, M. Aeneo? Dostal jsem se do špatné doby? Na špatné místo?

AENEA: Plukovníku Kassade, příteli a ochránce mé matky a ostatních poutníků, buďte ujištěn, že vše pokračuje podle určitého plánu. Strýček Martin napsal Kantos podle informací, které získal. Chyběly mu detaily vašeho života... mého života... nevěděl vše. Opravdu. Věděl toho jen tak málo.

Mohu vám prozradit toto, plukovníku Kassade... boj se Štírem je skutečný, ale podání je metaforou. Jednou z možných budoucností je vaše smrt v bitvě se Štírem... s mnoha Štírovi podobnými válečníky... a uložení do Křišťálového monolitu po hrdinském pohřbu. Ale pokud se tak stane, bude to po mnoha letech a mnoha dalších bitvách. Máte práci v těchto dnech, měsících, letech a dekádách, které přijdou. Teď vás chci požádat, abyste mě doprovázel na Yggdrasill, až odjedu za tři dny... bude to první krok k těmto bitvám.

PLUKOVNÍK FEDMAHN KASSAD: (s úsměvem)

Ale vyhnula jste se otázce, M. Aeneo. Mohu se zeptat... bude Štír na vašem Stromu bolesti, až vyrazíte za tři standardní dny?

AENEA: Věřím, že bude, plukovníku Kassade.

PLUKOVNÍK FEDMAHN KASSAD: Neprozradila jste nám dnes večer, M. Aeneo, co je Štír zač... odkud doopravdy přichází... jakou má roli v předešlých i budoucích stoletích této hry.

AENEA: To je pravda, plukovníku. Dnes večer jsem to nikomu neprozradila.

PLUKOVNÍK FEDMAHN KASSAD: A prozradila jste to někdy někomu, dítě?

AENEA: Ne.

PLUKOVNÍK FEDMAHN KASSAD: Ale znáte Štírův původ.

AENEA: Ano.

PLUKOVNÍK FEDMAHN KASSAD: Řeknete nám ho, dítě Brawne Lamie?

AENEA: Raději ne, plukovníku.

PLUKOVNÍK FEDMAHN KASSAD: Ale uděláte to, až vás znovu někdo požádá, že? Odpovíte alespoň na tuto mou otázku?

AENEA: (tiše přikývne... vidím slzy v jejích očích)

PLUKOVNÍK FEDMAHN KASSAD: Štír se poprvé objeví ve stejné budoucnosti, kde s ním povedu bitvu, to říká Kantos, je to tak, M. Aeneo? Je to budoucnost, kde se Jádro zakopalo, aby se naposledy postavilo proti svým nepřátelům?

AENEA: Ano.

PLUKOVNÍK FEDMAHN KASSAD: A Štír je... bude umělý, je to tak? Stvořená věc. Jádrem stvořená věc.

AENEA: Toje přesné.

PLUKOVNÍK FEDMAHN KASSAD: Bude to zvláštní směsice technologických kouzel Jádra, energie Prázdnoty, Jež Spojuje a kybridní recyklované osobnosti skutečné lidské bytosti, že, M. Aeneo?

AENEA: Ano, plukovníku. Všechny tyto věci a ještě něco navíc.

PLUKOVNÍK FEDMAHN KASSAD: A Štíra stvoří Jádro, přesto se stane služebníkem a avatarem jiných... sil... bytostí, je to tak?

AENEA: Ano.

PLUKOVNÍK FEDMAHN KASSAD: Aeneo, budete se mnou souhlasit, že Štír je pěšákem na obou stranách... figurkou všech... v této válce o duši lidstva... ve válce, která přeskakuje napříč časem jako čtyřrozměrná šachová partie?

AENEA: Ano, plukovníku... ale není to pěšák. Možná střelec.

PLUKOVNÍK FEDMAHN KASSAD: Dobrá, střelec. A tento kybrid, s upravenou DNA a ARN, napojený na Prázdnotu, Jež Spojuje, nanotechnologií vylepšený, tento strašně zmutovaný střelec začne s osobností jediného válečníka, je to tak? Možná protivníka tisíc let staré hry?

AENEA: Opravdu to chcete vědět, plukovníku. Neexistuje větší peklo, než spatřit detaily vlastní...

PLUKOVNÍK FEDMAHN KASSAD: (tiše)

Vlastní budoucnosti? Vlastní smrti? Vlastního osudu? Ten znám, Aeneo, dcero mé přítelkyně Brawne Lamie. Vím, že nesete hrozné jistoty a vize už od chvíle, než jste se narodila... z doby, kdy vaše matka a já nepřekročili moře a hory Hyperionu a neprožili chvíle, které jsme považovali za vlastní osud. Vím, jak to bylo pro vás obtížné, Aeneo, moje mladá přítelkyně... těžší, než si dokáže někdo z nás představit. Nikdo z nás by se nedokázal narodit s takovým břemenem.

Ale stejně chci znát tuto část mého osudu. A věřím, že mé roky služby v této bitvě... roky minulé i ty, které přijdou... mi vysloužily právo na odpověď.

Je Štír postaven na jediné osobnosti lidského válečníka?

AENEA: Ano.

PLUKOVNÍK FEDMAHN KASSAD: Jsem to já? Po smrti v bitvě vezmou sféry Jádra... nebo nějaká síla... mou vůli, duši a osobnost, aby ji vložili do toho... monstra... a poslali ho nazpět časem v Křišťálovém monolitu?

AENEA: Ano, plukovníku. Části vaší osobnosti... ale pouhé části... byly začleněny do živého stroje jménem Štír.

PLUKOVNÍK FEDMAHN KASSAD: (směje se)

Ale přesto žiju, abych ho porazil v bitvě?

AENEA: Ano.

PLUKOVNÍK FEDMAHN KASSAD: (jeho smích zesílí, zní přirozeně a nenucené)

Můj bože... u Aláha... jestli má vesmír nějakou duši, pak je to ironie. Zabiju svého nepřítele, s ním jeho srdce a z nepřítele se vyklubu já... a stanu se jím. (Následuje několik minut ticha. Vidím,

ze se s/romo/oďYggdrasill obrátila, takže se znovu vracíme k velké křivce Biosféry Hvězdného stromu.)

RÁCHEL WEINTRAUBOVÁ: Přítelkyně Aeneo, milovaná učitelko, během let, která jsem ti naslouchala a učila se, mě pronásledovalo jedno velké tajemství.

AENEA: Co je to, Ráchel?

RÁCHEL WEINTRAUBOVÁ: Prázdnotou, Jež Spojuje jsi slyšela hlasy Jiných... inteligentních ras za hranicemi našeho vesmíru a času, jejichž vzpomínky a osobnosti rezonují v médiu Prázdnoty. Přijetím tvé krve se někteří z nás naučili naslouchat šepotu a ozvěnám těchto hlasů... hlasu Lvů, Tygrů a Medvědů, jak jim někteří říkají.

AENEA: Jsi jednou z mých nejlepších žákyň, Ráchel. Jednoho dne je uslyšíš úplně jasně. Stejně tak se naučíš vnímat hudbu koulí a uděláš ten první krok.

RÁCHEL WEINTRAUBOVÁ: (vrtí hlavou)

To není má otázka, přítelkyně Aeneo. Mým tajemstvím je přítomnost Pozorovatele či Pozorovatelů v lidmi ovládaném vesmíru, bytostí, které poslali ti... Jiní... ti Lvi, Tygři a Medvědi... aby studovaly lidstvo a podaly zprávu těmto vzdáleným rasám. Je přítomnost tohoto Pozorovatele... nebo těchto Pozorovatelů... skutečná?

AENEA: Je.

RÁCHEL WEINTRAUBOVÁ: A dokázali na sebe vzít formu člověka, Vyvržence či Templáře?

AENEA: Pozorovatel či Pozorovatelé nemohou měnit podobu, Ráchel. Vybrali si smrtelnou formu, to je pravda... stejně jako byl smrtelný můj otec, přestože se narodil jako kybrid.

RÁCHEL WEINTRAUBOVÁ: A tento Pozorovatel či Pozorovatelé nás sledují celá století?

AENEA: Ano.

RÁCHEL WEINTRAUBOVÁ: A je tento Pozorovatel... nebo jeden z těchto Pozorovatelů... dnes s námi, na této stromolodi, u tohoto stolu?

AENEA: (Váhá)

Ráchel, bude nejlepší, pokud teď neodpovím. Existují lidé, kteří by takového Pozorovatele okamžitě zabili, aby chránili Pax nebo to, co považují za "lidské". I samotná informace, že takový Pozorovatel vůbec existuje, přináší veliké riziko. Je mi líto... slibuji ti, že toto... toto tajemství... bude odhaleno v blízké budoucnosti a identita Pozorovatele či Pozorovatelů odhalena. Neudělám to já, ale Pozorovatel či Pozorovatelé osobně.

TEMPLÁŘ PRAVÝ HLAS HVĚZDNÉHO STROMU, KET ROSTEEN: Bratři v Muiru, vážení spojenci Vyvrženci, ctihodní lidé, milovaní inteligentní přátelé, ctihodná Ta, která učí... dokončíme tento rozhovor jindy a jinde. Považujte za společný závěr, že jsme se dohodli vyhovět Aeneině žádosti o stromoloď Yggdrasill a její cestu do Paxem ovládaného vesmíru za tři standardní dny... a že se štěstím a odvahou vyplníme staré templářské předpovědi, které hovořily o Stromu bolesti a vykoupení pro všechny děti na Staré Zemi.

Teď dojíme a budeme hovořit o jiných problémech. Toto formální shromáždění se odročuje a zbytek této krátké cesty se musí proměnit v přátelské rozhovory, dobré jídlo a svátost skutečné kávy, kterou umleli ze zrn sebraných na Staré Zemi... na našem společném domově... dobré Zemi.

Toto setkání se odročuje. Domluvil jsem.

Později jsme se v teplém světle naší kapsle milovali, hovořili o soukromých věcech a dali si pozdní večeři - víno, zygotí sýr a čerstvý chléb.

Aenea odešla ke kuchyňskému koutu a vrátila se se dvěma baňkami vína. Jednu mi podala a řekla: "Tady, Raule, můj milovaný... vezmi si a pij."

"Díky," vydechl jsem bez přemýšlení a zvedl baňku ke rtům. Pak jsem se zarazil. "Je to... tys..."

"Ano," potvrdila Aenea,, je to přijímání, které jsem ti tak dlouho odpírala. Teď je volba na tobě. Ale nemusíš to udělat, má lásko. Jestli nechceš, můj vztah k tobě to nezmění."

Díval jsem se jí do očí a vypil víno z baňky. Chutnalo jako obyčejné víno. Aenea plakala. Odvrátila hlavu, ale už jsem spatřil slzy v jejích krásných tmavých očích. Setřel jsem je rukama a vznášeli jsme se vedle sebe v teplém světle.

"Malá?" zašeptal jsem. "Co je?" Bolelo mě srdce, jak jsem se chtěl dozvědět, zda přemýšlí o tom muži z minulosti, o manželství, o dítěti... z vína se mi zatočila hlava a udělalo se mi trochu nevolno. Možná to nebylo vínem.

Zavrtěla hlavou. "Miluji tě, Raule."

"Miluji tě, Aeneo."

Políbila mě na krk a přitiskla se ke mně. "Za to, cos právě udělal, za mě, v mém jménu tě budou honit a pronásledovat..."

Přinutil jsem se ke smíchu. "Ale jdi, malá. Už mě honí a pronásledují ode dne, kdy jsme odletěli na hawkingově koberečku z Údolí Časových hrobek. Nic nového pod sluncem. Chybělo by mi, kdyby nás Pax přestal pronásledovat."

Neusmála se. Pevněji se ke mně přitiskla a já ucítil slzy na krku a hrudi. "Budeš prvním mezi těmi, kdo mě budou následovat, Raule. Budeš vůdcem celých desetiletí bojů, které přijdou. Budeš budit respekt a budeš nenáviděn, budou tě poslouchat a pohrdat tebou... budou z tebe chtít udělat boha, můj drahý."

"Kecy," zašeptal jsem do jejích vlasů. "Víš, že nejsem žádný vůdce, malá. Neudělal jsem nic zvláštního, jen jsem tě sledoval celé ty roky, co se známe. Sakra... většinu toho času jsem se tě snažil dohonit."

Aenea zvedla hlavu a podívala se mi do očí. "Byl jsi Vyvolený, ještě než jsem se narodila, Raule Endymione. Až padnu, budeš pokračovat za oba. Oba musíme přežít v tobě..."

Přitiskl jsem jí těžký prst ke rtům. Líbal jsem slzy na jejích tvářích a víčkách. "Nemluv o pádu a životě jednoho bez druhého," přikázal jsem jí, "můj plán je jednoduchý... zůstanu navždy s tebou... ve všem... o všechno se podělíme. Cokoliv se s tebou stane, stane se i se mnou, malá. Miluji tě, Aeneo." Pluli jsme teplým vzduchem a já ji houpal v náručí.

"Ano," zašeptala moje přítelkyně a naléhavě mě objala, "miluji tě, Raule. Společně. Čas. Ano."

Přestali jsme mluvit. V našich polibcích jsem ucítil chuť vína a sůl jejích slz. Milovali jsme se celé hodiny, pak společně dřímali, vznášeli se v objetí jako dvě mořská stvoření, jako jediné krásně složité mořské stvoření, které unáší teplý a přátelský proud.

Kapitola 26

Druhý den jsme namířili Konzulovu loď ke slunci.

Probudil jsem se a čekal určité osvícení, satori vyvolané vínem, v nejhorším případě hlubší porozumění vesmíru, v nejlepším nadpřirozené schopnosti. Místo toho mě probudil plný měchýř, trochu mě bolela hlava, zůstaly příjemné vzpomínky na noc.

Aenea se probudila dřív, a když jsem opustil záchod, už měla připravenou horkou kávu, ovoce a čerstvé teplé rohlíky.

"Nečekej takové služby každé ráno," upozornila mě s úsměvem.

"Dobrá, malá. Zítra udělám snídani já."

"Omeletu?" zeptala se a podala mi baňku s kávou.

Zlomil jsem pečeť, nasál aroma, vymáčkl kapku a dával pozor, abych si nespálil rty, ale kapka horké kávy neodplula pryč. "Jasně," souhlasil jsem, "jestli chceš ty."

"Mnoho štěstí při hledání vajec," poznamenala a dojedla svůj rohlík. "Hvězdný strom je hezký, ale je tady málo slepic."

"Škoda," odvětil jsem a podíval se přes průhlednou zeď. "A tolik míst na sezení." Změnil jsem téma a pokračoval vážně. "Malá, to víno... chci říct, je to osm standardních hodin a..."

"Necítíš žádný rozdíl," doplnila Aenea. "Hmmm, jsi tou výjimkou, na kterou kouzlo nepůsobí."

"Vážně?"

Musela zaslechnout překvapení, úlevu, možná obojí, neboť zavrtěla hlavou a řekla: "Ach-ach, jen žertuji. Za čtyřiadvacet standardních hodin. Něco ucítíš. To ti zaručuji."

"A co když budeme... ach... budeme mít práci, až ta chvíle přijde?" naléhal jsem a zakroutil obočím, abych otázku zdůraznil. Zvedl jsem se od samolepicího stolu.

Aenea vzdychla. "Nech toho, chlapče, než ti ta obočí přišiju."

"Hmmm," zabručel jsem a usmál se přes baňku s kávou. "Mám rád, když jsi zlá."

"Dělej," vyzvala mě Aenea, odložila svou baňku do zvukové myčky a recyklovala ji na tácek.

Mně stačilo žvýkat rohlík a užívat si ten neobyčejný výhled. "Dělej? Proč? Někam jdeme?"

"Setkání na lodi," oznámila mi Aenea. "Na naší lodi. Pak se musíme vrátit a dohlédnout na nakládání zásob na Yggdrasill, který odlétá zítra večer."

"Proč na naši lod?" vyzvídal jsem. "Není trochu těsná v porovnání s ostatními místy?"

"Uvidíš," umlčela mě Aenea. Natáhla si měkké kalhoty do nulové gravitace, utáhla je kolem kotníků, pak si vzala bílou košili s kapsami na suché zipy. Na nohy šedé boty. Už jsem si zvykl chodit bos uvnitř i ve stoncích a ostatních kapslích.

"Dělej," popohnala mě znovu. "Loď odlétá za deset minut a do doku je to pěkně daleko."

Bylo tam plno. A přestože vnitřní silové pole udržovalo jen šestinovou gravitaci, po noci strávené v beztíži jsem měl pocit, že na mě působí joviánský tlak. Dostat se mezi dav do jediné dimenze mi připadalo zvláštní, nad hlavou zůstalo tolik nevyužitého prostoru. Lidé čekali na palubě s knihovnou, seděli u piana, na lavičkách, na polstrovaných židlích a na okrajích holokomory. Objevili se tady Vyvrženci Navson Hamnim, Sistenj Coredwell, Sian Quintana Ka'an ve svém krásném peří, dva na vakuum zvyklí Vyvrženci ve stříbrných oblecích - Palou Koror a Drivenj Nicaagat. Stejně tak přišel Paul Uray a Am Chipeta. Dostavil se Het Masteen, stejně jako jeho nadřízený Ket Rosteen.

Přišel plukovník Kassad, stejně vysoký jako Vyvrženci, objevila se Dorje Phamo, stará žena vypadala vznešeně v šedé róbě, která se vzdouvala v nízké gravitaci. Seděli tady Lhomo, Ráchel, Theo, A. Bettik i dalajláma. Žádní zástupci jiné rasy.

Někteří z nás se postavili na balkón a sledovali, jak loď stoupá na sloupu modrého fúzního ocasu ke hvězdě systému a Hvězdný strom se vzdaluje.

"Vítejte zpátky, plukovníku Kassade," pozdravila nás loď, když jsme se shromáždili na palubě s knihovnou.

Zvedl jsem obočí, neboť mě překvapilo, že si loď vzpomíná na pasažéra ze starých dnů.

"Děkuji ti, lodi," odvětil plukovník. Vysoký snědý muž se topil v myšlenkách, něco zvažoval.

Jak jsme stoupali od vnitřní slupky Biosféry Hvězdného stromu, zmocnila se mě závrať, která se lišila od pohledu na mizející planetu. Byli jsme uvnitř orbitální stavby, a zatímco pohled přes větve, listí a kmeny Hvězdného stromu poskytoval proti slunci jen záblesky hvězdné oblohy, pohled z výšky sto tisíc klicků budil dojem pevného povrchu, obrovské listy se změnily v třpytivou texturu, celý svět působil jako obrovský zelený oceán. Málem mě porazil pocit, že jsem se dostal do obrovské mísy a nemohu uniknout.

Větve ukryté v atmosféře silových polí žhnuly modrou barvou, tisíce klicků vínově červeného dřeva a mihotajícího se listí získalo modrý elektrický nádech. Zdálo se, že je celý povrch nabitý. A všude život a pohyb: andělé Vyvrženci se stokilometrovými křídly neposkakovali mezi větvemi a listím, ale vrhali se hluboko do vesmíru - ke slunci, daleko za deset tisíc klicků dlouhý systém kořenů. V modrém obalu atmosféry poskakovala myriáda menších životních forem - třpytivé chmýří, pohádkové řetězy, papoušci, modří obyvatelé stromů, opice ze Staré Země, velká hejna tropických ryb, která se vznášela v nulové gravitaci a hledala kometami zavlažovaná území, modré volavky, hejna hus a marťanského ptactva, sviňuchy ze Staré Země. Než jsem dokázal všechny drahý identifikovat, už jsme byli moc daleko.

Z větší dálky jsem zpozoroval jen velké životní formy a početné roje. Z "výšky" několika tisíc klicků jsem spatřil třpytící se hejna modrých talířů. Inteligentní Akerataeliové se drželi pohromadě. Po prvním setkání s těmito tvory z oblačné planety jsem se Aeney zeptal, zda žije v Biosféře Hvězdného stromu víc jedinců než dva přítomní na poradě. "O trochu víc," odvětila moje přítelkyně, "asi o šest set miliónů víc." Teď jsem pozoroval, jak se Akerataeliové lehce vznášejí na vzdušných proudech z jednoho kmene ke druhému, překonávají stovky kilometrů a drží se v rojích tisíců, možná desetitisíců jedinců.

A sledovali je poslušní služebníci - nebeské olihně, zeplini, průhledné medúzy a obrovské plynové pytle s dlouhými úponky podobné tomu, který mě pozřel na světě mraků. Ale tady byly větší.

Původní obludu jsem odhadl na nějakých deset klicků - tito zeplinům podobní tvorové museli být několik set klicků dlouzí, a pokud vezmete v úvahu bezpočet úponků, chapadel, ocasů, výstupků a tykadel, pak byli ještě mnohem delší. Pozoroval jsem je a náhle mi došlo, že jsou plně zaměstnaní - splétali větve, stonky a kapsle do složitých bio-vzorů, prořezávali mrtvé větve a listy velké jako celá města, tahali Vyvrženci připravené stavby na místo a vláčeli materiál z jednoho místa Biosféry na druhé.

"Kolik zeplinů kontrolují Akerataeliové na Hvězdném stromě?" zeptal jsem se Aeney, když měla chvíli čas.

"Nevím," odvětila, "pojďme se zeptat Navsona." Vyvrženec odpověděl: "Nemáme tušení. Množí se podle toho, kolik je čeká práce. Akerataeliové jsou perfektním příkladem rojového organismu, společná mysl... ani jeden z talířů není sám o sobě inteligentní... dohromady jsou výjimečně bystří. Nebeské olihně a další stvoření z bývalých joviánských světů se tady množí už více než sedm set standardních let. Hádal bych, že jich pracuje na Biosféře několik set miliónů... možná už celá miliarda."

Pozoroval jsem miniaturní živočichy a mizející povrch Biosféry. Miliarda stvoření, každé velké jako plošina Křídla na mé rodné planetě.

Dostali jsme se dál a já rozeznal škvíry mezi větvemi, milión klicků nahoře a půl miliónu klicků dole. Část, kterou jsme opustili, byla nejstarší a nejhustější, ale zakřivení Biosféry lemovaly škvíry a mezery - některé podle plánu, jiné musel teprve zaplnit živý materiál. Ale i tento prostor byl plný života a pohybu - mezi kořeny, větvemi, listím stromů proplouvaly komety po přesně spočítaných křivkách, přinášely dar vody, kterou rozdělovaly Vyvrženci nastavené a ergy poháněné horkovzdušné proudy, jež se odrážely od kmenů a geneticky upravených zrcadlových listů o rozloze několika set klicků. Jakmile se voda změnila v páru, dlouhé kořeny zahalily mraky, které zvlhčily miliardu čtverečních kilometrů listí.

Desítky pečlivě umístěných asteroidů a starostlivé měsíce byly větší než komety, které pluly několik desítek tisíc kilometrů nad povrchem živé koule, upravovaly proudy, poskytovaly tah, který měnil růst větví, vrhaly stíny na povrch Biosféry, kde bylo zapotřebí,

sloužily jako pozorovatelny a ubytovny pro bezpočet templářských zahradníků a Vyvržených, kteří na tento projekt dohlíželi celá desetiletí a století.

Ocitli jsme se půl světelné minuty daleko a zrychlovali ke slunci, jako by loď hledala translační bod. Narazili jsme na hustou dopravu v dutině zelené koule: válečné koráby Vyvržených s Hawkingovým povrchem, zastaralé v porovnání s měřítky Paxu, velké křižníky, starobylé úderníky a lodě K3 z dávno minulé éry, elegantní dopravní lodě s obrovskými zakřivenými slunečními plachtami ze třpytivého monovlákna a všude poskakující a třpytivá křídla andělů, kteří se vrhali ke slunci a pak se vraceli do Biosféry.

Aenea s ostatními se vrátila dovnitř, aby pokračovali v rozhovoru. Čekal je důležitý problém - snažili se najít způsob, jak zastavit Pax před jeho útokem, nějaký podvod nebo fintu, která odvrátí obrovskou flotilu, která sem směřovala. Ale já přemýšlel nad něčím důležitějším.

Když se A. Bettik chystal odejít z balkónu, dotkl jsem se jeho pravého rukávu. "Můžeš chvíli zůstat a promluvit si se mnou?"

"Samozřejmě, M. Endymione." Muž s modrou kůží nasadil jako vždy příjemný tón.

Počkal jsem, dokud jsme se neocitli na balkónu sami a dokud jsem nezaslechl diskuzi uvnitř, pak jsem se opřel o zábradlí. "Mrzí mě, že jsme neměli čas si popovídat od příletu na Hvězdný strom," začal jsem.

A. Bettikova holá hlava se blýskala v těžkých slunečních paprscích. Jeho modré oči byly přátelské a klidné. "To je úplně v pořádku, M. Endymione. Události jsou poněkud spěšné. Ale musím připustit, že tento artefakt nám dává možnost k diskuzi." Ukázal rukou na rozsáhlou křivku Hvězdného stromu, která mizela v paprscích slunce.

"Nechci mluvit ani o Hvězdném stromu, ani o Vyvržencích," odvětil jsem a naklonil se blíž.

A. Bettik přikývl a čekal.

"Doprovázel jsi Aeneu na všech planetách mezi Starou Zemí a T'ien Shanem," začal jsem. "Ixion, Maui-Dohoda, Renesance Vektor a další, je to tak?"

"Ano, M. Endymione. Měl jsem tu možnost doprovázet Aeneu po celou dobu, kdy mi to dovolila."

Kousl jsem se do rtu a pochopil, že ze sebe udělám hlupáka. Ale neměl jsem jinou možnost. "A co ta doba, kdy ti nedovolila, abys ji doprovázel," pobídl jsem ho.

"Když M. Ráchel, M. Theo a ostatní zůstali se mnou na Groombridge Dyson D?" zeptal se A. Bettik. "Pokračovali jsme v její práci, M. Endymione. Zaměstnala nás stavba..."

"Ne, ne," přerušil jsem ho, "chci se zeptat, co víš o její nepřítomnosti?"

A. Bettik udělal pauzu. "Ve skutečnosti nic, M. Endymione. Řekla nám, že na nějakou dobu odejde. Zajistila nám zaměstnání a práci s jejími... studenty. Jednoho dne odešla a byla pryč přibližně dva standardní roky..."

"Jeden rok, jedenáct měsíců, jeden týden, šest hodin," doplnil jsem.

"Ano, M. Endymione. To je přesné."

"A po svém návratu vám nikdy nevyprávěla, kde byla?"

"Ne, M. Endymione. Pokud vím, nikdy se o tom nikomu nezmínila."

Chtěl jsem ho chytit za ramena, aby pochopil, že pro mě je to otázka života a smrti. Pochopil by to? Nevěděl jsem. Místo toho jsem se snažil vypadat vyrovnaně, jako bych neměl žádný zájem. A úplně jsem zklamal. Zeptal jsem se: "Všiml sis nějakých rozdílů, když se Aenea vrátila z prázdnin, A. Bettiku?"

Můj přítel android udělal pauzu. Ne, zdálo se, že neváhá, ale snaží si vybavit nuance lidských emocí. "Téměř okamžitě jsme odcestovali do T'ien Shan, M. Endymione, ale pokud si vzpomínám, M. Aenea byla celé měsíce plná emocí - chvíli zářila radostí, hned nato ji ničilo zoufalství. Když jsme dorazili na T'ien Shan, tato nevyrovnanost zmizela."

"A nikdy se nezmínila o tom, co ji k tomu vedlo?" Připadal jsem si jako svině, která pátrá v minulosti své milované, ale dobře jsem věděl, že mi to Aenea nikdy neřekne.

"Ne, M. Endymione," pokračoval android, "nikdy se mnou nemluvila o příčině. Předpokládal jsem, že za to může událost nebo události, které zažila během své nepřítomnosti."

Zhluboka jsem se nadechl. "Než odešla... na jiných planetách... Amritsar, Patawpha... na nějakém světě před odchodem z Groombridge Dyson D... měla... viděla... byl tam někdo?"

"Tomu nerozumím, M. Endymione."

"Vstoupil jí do života nějaký muž, A. Bettiku? Někdo, kdo jí projevil náklonnost? Člověk, který jí byl velmi blízký?"

"Ach," vydechl android, "ne, M. Endymione, asi se neobjevil žádný muž, kterého by M. Aenea zvlášť zajímala... jinak než učitelka a možná spasitelka, to je jasné."

"Jo," přikývl jsem, "a nikdo se s ní nevrátil po tom roce, jedenácti měsících, jednom týdnu a šesti hodinách?"

"Ne, M. Endymione."

Vzal jsem ho za rameno. "Děkuji ti, můj příteli. Promiň, že ti dávám tak hloupé otázky. To jen, že... nechápu... někde je... sakra, nesejde na tom. Jsou to jen hloupé lidské emoce." Obrátil jsem se, abych se připojil k ostatním.

A. Bettik mě vzal za zápěstí a zastavil mě. "M. Endymione," začal tiše, "pokud je láska tou lidskou emocí, o které hovoříte, pak mám pocit, že sleduji lidstvo už tak dlouho, že vím, že láska není hloupý pocit. Zdá se mi, že M. Aenea má pravdu, když učí, že láska je hlavní studnou energie ve vesmíru."

Stál jsem tam a sledoval ho s otevřenou pusou. Android odešel z balkónu a vstoupil na plně obsazenou palubu.

Blížili se ke konečnému rozhodnutí.

"Myslím, že bychom měli poslat neobsazeného kurýra s Gideonovým pohonem se zprávou," řekla Aenea, když jsem vstoupil dovnitř. "Pošlete ho během několika hodin."

"Zkonfiskují ho," namítla Sian Quintana Ka'an svým příjemným kontraktem. "A je to jediná loď s Gideonovým pohonem, která nám zbyla."

"Správně," souhlasila Aenea, "jsou odporné. Kdykoliv je použijeme, část Prázdnoty je zničena."

"Ale přesto," ozval se Paul Uray, Vyvrženec hovořil tak zvláštním nářečím, až se zdálo, že v jeho hlase šumí rádio. "Ale přesto pro ně máme využití."

"Aby odpálil nukleární hlavice, plazmové zbraně, aby zaútočil proti jejich armádě?" zeptala se Aenea. "Myslela jsem, že tuto možnost jsme už přešli."

"Je to jediná možnost jak na ně zaútočit dřív, než zaútočí oni na nás," připojil se plukovník Kassad.

"Nebylo by to k ničemu," prohlásil Templář Pravý hlas Hvězdného stromu, Ket Rosteen. "Kurýry nepostavili k přesnému zaměření. Válečná loď třídy archanděl kurýra zničí světelné minuty před cílem. Souhlasím s Tou, která učí. Pošlete zprávu."

"A zpráva zastaví jejich útok?" naléhal Sistenj Coredwell.

Aenea předvedla gesto, které jsem tak dobře znal. "Neexistuje žádná záruka... ale jestli je to vyvede z míry, jestli pošlou své kurýry, aby odložili útok, pak myslím, že to stojí za to."

"A co v té zprávě bude?" zeptala se Ráchel.

"Prosím, podejte mi pergamen a jehlu," požádala Aenea.

Theo je přinesla a položila na klavír značky Steinway. Všichni, i já, se nahrnuli k Aenee, která napsala:

Pro papeže Urbana XVI. a kardinála Lourdusamyho: Jedu na Pacem, do Vatikánu.

Aenea.

"Tady," řekla moje mladá přítelkyně a podala pergamen Navsonu Hamnimovi. "Až přistaneme, dejte ho do kurýra, prosím, a nastavte vysílač, aby předal zprávu. Pak kurýra pošlete do systému Pacemu."

Vyvrženec přijal pergamen. Ještě jsem se nenaučil číst vyvrženecký výraz, přesto jsem poznal, že ho něco trápí. Možná jiná forma paniky a zmatku, jaký jsem cítil já.

Jedu na Pacem. Co to sakra znamenalo? Jak mohla Aenea zamířit na Pacem a přežít? Nemohla. Ať už mířila kamkoliv, jen jedna věc mi byla jasná... Budu jí stát po boku. To znamenalo, že pokud dodrží slovo, zabije i mě. A slovo vždycky dodržela. Jedu na Pacem. Byl to pouhý trik, jak zastavit jejich flotilu? Prázdná hrozba...

způsob, jak je zadržet? Chtěl jsem s ní zatřást, až jí budou cvakat zuby a všechno mi vysvětlí.

"Raule," oslovila mě a pokynula, abych k ní přistoupil.

Věřil jsem, že přijde vysvětlení, že pochopila můj výraz a zmatek. Ale místo toho řekla: "Palou Koror a Drivenj Nicaagat mi ukážou, co znamená létat jako anděl. Chceš mě doprovodit? Lhomo jde."

Létat jako anděl? Chvíli jsem věřil, že říká nesmysly.

"Jestli chceš, mají jeden tělový oblek navíc," pokračovala Aenea. "Ale musíme vyrazit okamžitě. Už jsme zpátky ve Hvězdném stromu a loď bude za několik minut přistávat. Het Masteen musí dohlédnout na nakládání zásob do Yggdrasillu, já musím vyřídit do zítřka tisíc dalších věcí."

"Jo," přikývl jsem, aniž bych věděl, s čím souhlasím. "Půjdu s tebou." V tu chvíli mi došlo, že tato odpověď je dokonalou metaforou celého desetiletého putování: Jo, nevím, co dělám a do čeho lezu, ale spolehni se na mě.

Jedna žena z Vyvrženců adaptovaných na pobyt ve vesmíru, žena jménem Palou Koror, nám rozdala tělové obleky. Samozřejmě už jsem je oblékal - naposledy před pár týdny, když jsme s Aeneou šplhali na T'ai Shan, Velký vrcholek Prostředního království (přestože mi to připadalo jako celé měsíce a roky), ale takovýto oblek jsem nikdy neviděl.

Historie tělových obleků je dlouhá mnoho století, snaha zabránit explozi ve vakuu, ale také odstranit mohutný skafandr, jaký se používal na počátcích vesmírných letů. Oblek má být tak tenký, aby propouštěl pot, přesto chránil kůži před hrozným žárem, chladem i vakuem. Tělové obleky se nezměnily za celá století, přibyla jen dýchací vlákna a osmotické masky. Můj starý oblek, artefakt z doby Hegemonie, byl funkční až do doby, kdy ho rozervala Rhadamanth Nemes.

Ale tento tělový oblek byl jiný. Stříbrný, pohyblivý jako rtuť, připadal mi teplý, ale když mi ho Palou Koror podala, nevážil víc než kapka protoplazmy. Měnil se jako rtuť. Ne, měnil se a pohyboval jako živá, kapalná věc. Šokovalo mě to a málem ho upustil. Chytil

jsem ho druhou rukou a sledoval, jak mi obepíná zápěstí a ruku jako žravý vetřelec.

Musel jsem promluvit nahlas, protože Aenea řekla: "Je živý, Raule. Tenhle tělový oblek je organismus... geneticky upravený, nanotechnologický... ale jen tři molekuly tlustý."

, Jak si ho obléknu?" zeptal jsem se a pozoroval, jak mi obepíná paži až k rukávu tuniky, pak se stáhl. Nepřipadal mi jako oblek, ale jako živý masožravec. A problém tělových obleků tkvěl v tom, že jste si je museli obléknout na kůži. Pod tělovým oblekem nemůžete nosit jiné svršky. Žádné.

"Ach, ach," vzdychla Aenea. "Je to snadné... žádné natahování jako u starých obleků. Jen se svlékni, zůstaň tiše stát a hoď si ho na hlavu. Steče dolů. Spěcháme."

Ucítil jsem jen malé nadšení.

Omluvili jsme se s Aeneou a vyběhli po točitých schodech do ložnice ve špičce lodi. Spěšně jsme se svlékli. Podíval jsem se na mou milovanou, jak stojí vedle Konzulovy starodávné (a jak jsem si pamatoval, i pohodlné) postele. Chtěl jsem jí nabídnout lepší využití času před přistáním. Ale Aenea mi pohrozila prstem, zvedla stříbrnou kapku protoplazmy a upustila ji do svých vlasů.

Bylo nepříjemné sledovat, jak ji stříbrný organismus pohlcuje. Stékal po jejích hnědo-blondátých vlasech jako tekutý kov, zakryl jí oči, ústa i bradu, valil se po krku jako třpytivá láva, pak pohltil její ramena, ňadra, břicho, boky, přirození, stehna, kolena... nakonec zvedla jednu nohu, pak tu druhou a byl konec.

"Jsi v pořádku?" zeptal jsem se tiše, v ruce vlastní stříbrnou kuličku, která se na mě chtěla vrhnout.

Aenea - nebo spíš chromová socha, která ji představovala - mi ukázala zdvižený palec a zamířila rukou ke krku.

Pochopil jsem. Bylo to stejné jako u tělových obleků z dob Hegemonie. Komunikaci obstará subvokální mikrofon.

Zvedl jsem pulzující kapku oběma rukama, zadržel dech, zavřel oči a kapku pustil.

Netrvalo to ani pět vteřin. Prožil jsem hrozný okamžik, kdy jsem si myslel, že nemohu dýchat. Cítil jsem kluzkou blánu přes nos

a ústa, pak jsem se vzpamatoval, nadechl se a ucítil chladný a svěží kyslík.

Slyšíš mě, Raule? Její hlas zněl z větší dálky, než tomu bylo u starých tělových obleků.

Přikývl jsem, pak subvokalizoval: Jo. Divný pocit.

Jste připraveni, M. Aeneo, M. Endymione? Až po chvíli mi došlo, že k nám mluví další na pobyt v kosmu přizpůsobený Vyvrženec jménem Drivenj Nicaagat. Už jsem jeho hlas slyšel, ale tehdy ho překládal hlasový syntezátor. Po přímé lince byl jeho hlas jasnější a melodický jako ptačí zpěv Sian Quintany Ka'an.

Připravení, odvětila Aenea. Společně jsme sešli po točitých schodech, prodrali se davem a vystoupili na balkón.

Mnoho štěstí, M. Aeneo, M. Endymione. A. Bettik hovořil přes lodní komunikační systém. Android se dotkl našich stříbrných ramen, zatímco jsme se postavili vedle Koror a Nicaagata u zábradlí.

Čekal tady Lhomo, jeho stříbrný oblek odhaloval nápadné svaly na pažích, stehnech i rovné břicho. Chvíli jsem si připadal hloupě a přál si navléknout něco přes tenoučkou vrstvu stříbrné kapaliny. Měl jsem víc pracovat na svém těle. Aenea vypadala krásně. Tělo, jež jsem miloval, vytesané z chrómu. Byl jsem rád, že nás na balkón doprovází jen android.

Loď se dostala do vzdálenosti několika tisíc klicků od Hvězdného stromu a silně brzdila. Palou Koror nám pokynula a vyskočila na tenké zábradlí, kde bojovala s šestinovou gravitací. Následoval ji Drivenj Nicaagat, pak Lhomo, pak Aenea a nakonec já a moje poněkud méně půvabné pohyby. Vnímal jsem jen výšku a nahotu, obrovský zelený bazén Hvězdného stromu pod námi, listnatá zeď mizela v nekonečnu, pod námi trup lodi, který balancoval na úzkém sloupu fúzního ocasu... jako budova, která se potácí na křehkém modrém sloupu. Udělalo se mi nevolno a pochopil jsem, že skočíme.

Nedělejte si starosti, otevřu silové pole, abyste se dostali ven. Přejdu na EM repulsory, aby vás nezasáhl fúzní ocas. Došlo mi, že k nám mluví loď. Vůbec jsem netušil, co uděláme.

Obleky by vám měly poskytnout hrubou představu o naší adaptaci, promluvila Palou Koror. Pro ty, kteří zvolili plnou

integraci, není samozřejmě potřeba používat polointeligentní obleky a molekulární mikroprocesory, které nám umožňují žít a cestovat ve vesmíru, těm stačí upravené obvody v naší kůži, krvi, očích i mozcích.

Jak se... začal jsem, ale zarazily mě problémy se subvokalizací. Jako by mi sucho v ústech ochromilo svaly na krku.

Nedělejte si starosti, uklidnil mě Nicaagat. Neroztáhneme naše křídla, dokud se neoddělíme. Nesrazí se... pole to nedovolí. Ovládání je čistě intuitivní. Optické systémy vašich obleků by se měly napojit na nervový systém a neurosenz,ory, kterým dodají data.

Data? Jaká data? Jen jsem si to myslel, ale komunikační jednotka dotaz vyslala.

Aenea uchopila mou stříbrnou ruku. Bude to legrace, Raule. Myslím, že dnes máme jen několik volných minut. Jen chvíli.

V tu chvíli jsem stál na zábradlí nad děsivým srázem, pode mnou fúzní ocas a vakuum, takže jsem se nedokázal soustředit na význam jejích slov.

Pojďte, vyzvala nás Palou Koror a seskočila ze zábradlí.

Skočili jsme s Aeneou společně, drželi jsme se za ruce.

Pustila mě a vzdálili jsme se jeden od druhého. Silové pole se otevřelo a vystřelilo nás do bezpečné vzdálenosti,

fúzní ocas vynechal, dokud se naše pětice nevzdálila od lodi. Pak se znovu zapálil a zdálo se, že se loď vzdaluje. Padali jsme, ten pocit zastínil vše ostatní. Pět stříbrných postav s roztaženýma rukama a nohama, vzdalovali jsme se jeden od druhého, řítili se do sítě Hvězdného stromu několik tisíc klicků pod námi. Pak se naše křídla roztáhla.

Dnes rozevřeme lehká křídla jen na kilometr, promluvil ke mně hlas Palou Koror. Kdybychom cestovali dál a rychleji, natáhla by se... možná na několik set kilometrů.

Když jsem zvedl ruce, z tělového obleku vystřelila motýlí křídla. Ucítil jsem tah slunečního světla. Cítíme proud primárního magnetického pole, které sledujeme, vysvětlila Palou Koror. Pokud mohu na chvíli využít vaše obleky... tam.

Vidění se změnilo. Podíval jsem se doleva, kde padala v dálce několika kilometrů Aenea - stříbrná kukla mezi širokými zlatými

křídly. Ostatní se třpytili ještě dál za ní. Viděl jsem sluneční vítr, spatřil jsem nabité částice a proudy plazmy, které vířily a hnaly se podle nekonečně složité geometrie heliosféry. Červené linky pokrouceného magnetického pole se točily, jako by je někdo namaloval na vnitřní povrch poskakující chobotnice, vše se točilo, viděl jsem mnoho vrstev, barvy živé plazmy směřovaly ke slunci, které už nepřipomínalo bledou hvězdu, ale střed miliónů protínajících se silových polí. Celé proudy plazmy se hnaly rychlostí čtyň sta kilometrů za vteřinu, formovala je pulzující magnetická pole na severním a jižním pólu, rozeznal jsem fialové pruhy v magnetických řekách, proudy se proplétaly s karmínově rudými rovinami silového pole. Rozeznal jsem modré vlny heliosférické nárazové vlny kolem vnějších okrajů Hvězdného stromu, měsíce a komety prořezávaly plazmu jako zaoceánské parníky na nočním moři, které krájí žhnoucí fosforeskující hladinu. Spatřil jsem reakci zlatých křídel na plazmu a magnetická pole, chytaly fotony do sítě jako miliardy světlušek, vzdouvaly se v plazmových proudech, naše stříbrná těla zrychlovala a nesla se na blýskavých záhybech a spirálách magnetické geometrie heliosférické matrice.

K posílenému zraku se přidaly řady informací a výpočtů, které mi nic neříkaly, ale pro Vyvržence zvyklé na vesmír musely představovat otázku života a smrti. Rovnice mi přejížděly před očima, pluly v dálce a já si vzpomínám jen na útržky:

Přestože jsem těm rovnicím nerozuměl, bylo mi jasné, že se blížíme ke Hvězdnému stromu moc rychle. K původní lodní rychlosti se přidal solární vítr a plazmový proud. Začal jsem chápat, že energo-křídla dokážou odnést člověka takovou rychlostí pryč ze systému. Ale jak můžete zabrzdit, když už nejste ani tisíc kilometrů nad povrchem?

Je to fantastické, ozval se Lhomův hlas. Ohromující.

Otočil jsem hlavu a spatřil letce, přítele z T'ien Shanu mnoho kilometrů pod námi. Už se dostal do listnaté zóny, řítil se a plul nad modře žhnoucím silovým polem, které obklopovalo větve a prostory mezi nimi jako osmotická membrána.

Jak to sakra udělal? zauvažoval jsem.

Znovu jsem tu otázku zřejmě subvokalizoval, neboť jsem okamžitě zaslechl Lhomův hluboký smích a zprávu: POUŽÍVEJ křídla, Raule. A spolupracuj se stromem a ergy!

Spolupracuj se stromem a ergy? Můj přítel musel ztratit rozum.

Pak jsem spatřil Aeneu, jak roztahuje křídla, ovládá je myšlenkami a pohybem paží. Podíval jsem se na svět větví za jejími zády a začal chápat.

Tak je to správné, ozval se hlas Drivenje Nicaagata. Zachyťte opačný vítr. Správně.

Sledoval jsem, jak se dva vesmíru přivyklí Vyvrženci třepotají jako motýli, pozoroval jsem proud plazmy, který vyrazil z Hvězdného stromu a obklopil je. Řítil jsem se kolem nich, zatímco se zastavili, jako by rozevřeli padáky.

Těžce jsem dýchal, srdce mi bušilo. Roztáhl jsem ruce a nohy a přál si rozevřít křídla. Záhyby se zatřpytily a roztáhly se na nějaké dva kličky. Listí pode mnou se změnilo, pomalu se otáčelo jako zrychlený záznam rozkvétající květiny, zformovalo hladký talíř pět kilometrů v průměru a změnilo se v zrcadlo.

Spalovaly mě sluneční paprsky. Kdybych neměl kryté oči, okamžitě bych oslepl. Tělový oblek polarizoval svůj povrch. Slyšel jsem, jak sluneční světlo naráží do obleku i křídel jako hustý déšť na kovovou střechu. Ještě víc jsem roztáhl křídla a zachytil nápor světla, zatímco ergové na Hvězdném stromu pode mnou změnili heliosféru a ohnuli plazmový proud ke mně a k Aenee. Rychle zpomalili náš pád, vůbec to nebolelo. Naše křídla poskakovala, dostali jsme se mezi první větve Hvězdného stromu, optiku tělových obleků zaplavovala další data.

Nějak mě to ujistilo, že nám strom poskytuje dostatek slunečního světla, zatímco ergové dodávají dostatek heliosférické plazmy a magnetického pole, aby nás společně dostali na téměř nulové delta-v, než narazíme do mohutných větví nebo silového pole.

Sledovali jsme s Aeneou Vyvržence, využívali křídla stejně jako oni, vznášeli se, tloukli křídly, brzdili, pak křídla znovu roztáhli, abychom zachytili skutečné sluneční paprsky a mohli znovu zrychlit. Řítili jsme se mezi vnějšími větvemi, pluli nad vnější listnatou

vrstvou Hvězdného stromu, pak se znovu ponořili hluboko mezi větve, srolovali křídla, proletěli mezi kapslemi a mosty v silových polích, zhoupli se kolem pilně pracujících olihní, jejichž chapadla byla desetkrát delší než Konzulova loď, která opatrně klesala mezi zelení. Pak jsme znovu roztáhli křídla, minuli hejna tisíců modře pulzujících Akerataeliů. Zdálo se mi, že nám mávají.

Pod námi se objevila obrovská plošina zaštítěná silovým polem. Nevěděl jsem, zda křídla pracují v poli, ale Palou Koror prošla bez problémů. Vzduch se zatetelil a Palou byla na druhé straně - jako půvabný skokan, který vklouzne do klidné vody. Za ní Drivenj Nicaagat, pak Lhomo, pak Aenea a nakonec já. Zkrátil jsem křídla na nějaký tucet metrů, prošel bariéru energie a pronikl do světa vzduchu, zvuků, vůní a chladného větru.

Přistáli jsme na plošině.

"Na první let skvělé," pochválila nás Palou Koror, v atmosféře použila znovu syntetický hlas. "Chtěli jsme se s vámi podělit o kousek našich životů."

Aenea deaktivovala tělový oblek na obličeji, hmota stekla do límce jako kapalná rtuť. Její oči se třpytily, byly pořád plné života. Měla ruměnec ve tváři a vlasy slepené potem. "Nádhera!" vykřikla a obrátila se, aby mě vzala za ruku. "Nádhera... děkuji vám mockrát. Děkuji vám, děkuji vám, děkuji vám, svobodný muži Nicaagate, svobodná ženo Koror."

"Bylo nám potěšením, ctihodná Ta, která učí," odvětil Nicaagat s úsměvem.

Vzhlédl jsem a došlo mi, že Yggdrasill parkuje přímo nad námi. Kilometr dlouhá stromoloď, její větve a kmen se dokonale ukryly mezi větvemi Biosféry. Spatřil jsem ji jen proto, že v těch místech pomalu zabrzdila Konzulova loď a odvlekla ji jedna oliheň. Rozeznal jsem klonované členy posádky. Horečnatě pracovali, nosili zásoby a Mobiusovy kostky na Het Masteenovu stromoloď. Spatřil jsem desítky stonků a vyživovacích úponků, které se táhly z Hvězdného stromu do stromolodi.

Aenea mě pořád držela za ruku. Když jsem se obrátil od stromolodi nad námi, přitočila se ke mně a políbila mě na rty. "Dokážeš si to představit, Raule? Milióny na život ve vesmíru

upravených Vyvržených tam nahoře... pořád vidí všechnu tu enegii... vznášejí se celé týdny a měsíce v prázdném prostoru... vezou se na peřejích magnetosfér a na vírech okolo planet... plachtí na nárazových vlnách solárního větru do vzdálenosti deseti AJ... ještě dál, letí ještě dál... k hranicím heliopauzy pětasedmdesát nebo sto padesát AJ od hvězdy. Tak daleko, kde končí hvězdný vítr a objevuje se mezihvězdné médium. Slyšíš šum, šepot a příboj vesmírného oceánu? Dokážeš si to představit?"

"Ne," přiznal jsem. Nedokázal jsem to. Ani jsem nechápal, o čem to mluví. Tehdy ne.

A. Bettik, Ráchel, Theo, Kassad a ostatní přijeli po liánách. Ráchel nesla Aeneiny šaty. A. Bettik měl moje.

Vyvržení a ostatní znovu obklopili mou přítelkyni, žádali odpovědi na naléhavé otázky, chtěli jasné příkazy, podali hlášení o okamžitém vystřelení kurýra s Gideonovým pohonem. Dav nás rozdělil.

Aenea se na mě podívala a zamávala. Zvedl jsem stříbrnou ruku v tělovém obleku, abych jí odpověděl, ale už byla pryč.

Ten večer nastoupilo několik set lidí do dopravní kapsle tažené olihní a společně jsme zamířili do mnoho tisíc klicků vzdáleného místa, severozápadně nad rovinu ekliptiky, nad povrchem Biosféry Hvězdného stromu. Ale cesta netrvala ani třicet minut, neboť to oliheň vzala zkratkou a zamířila k cíli prázdným vesmírem.

Architektura obytných kapslí a společných plošin, větví a mostů v této části stromu se lišila. Přestože jsme se tolik nevzdálili, místo bylo větší, baroknější, jiné. A místní Vyvržení a Templáři hovořili nepatrně odlišným nářečím. Na život ve vesmíru upravené Vyvržence zdobily proužky jasných barev, jaké jsem nikdy neviděl. V místní atmosféře jsem našel odlišné druhy ptáků a zvířat - vlhkým vzduchem proplouvaly exotické ryby, spatní jsem velká hejna tvorů, kteří připomínali pozemské kosatky s krátkými pažemi a elegantníma rukama. Věděl jsem, že jsme se dostali jen pár tisíc klicků od naší oblasti. Nedokázal jsem si představit bohatství kultur a životních forem v celé Biosféře. Tehdy jsem poprvé pochopil, co mi Aenea a ostatní neustále opakovali... dokončená část Biosféry měla větší rozlohu než povrch všech planet, které lidstvo objevilo během tisíce

let mezihvězdného putování. Až bude Hvězdný strom dokončen, vnitřní Biosféra nabídne životní prostor, který předčí obyvatelné světy v celé Mléčné dráze.

Setkali jsme se s místními zástupci, chvíli slavili na zalidněných plošinách se stovkami Vyvržených a templářských hodnostářů, pak nás odvedli do kapsle velké jako malý měsíc. Cekalo tady na nás několik set tisíc Vyvržených a Templářů, několik set Seneschai Aluitů a poblíž centrálního pódia se vznášel dav Akerataeliů. Zamrkal jsem a došlo mi, že ergové nastavili vnitřní silové pole na příjemnou šestinu g, aby připoutali dav k povrchu koule. Pak mi došlo, že sedadla stoupají, jsou všude kolem, kopírují celý vnitřek koule. Pozměnil jsem svůj odhad. Dav musel přesáhnout milión jedinců.

Vyvržený, svobodný muž Navson Hamnim, a Templář Pravý hlas Hvězdného stromu, Ket Rosteen, představili Aeneu a řekli, že přináší zprávu, na kterou lidé čekají celá století.

Moje mladá přítelkyně vkročila na pódium, vzhlédla a podívala se všude kolem, jako by pohlédla do očí každého jednotlivce. Ozvučení bylo tak kvalitní, že jsme mohli slyšet, jak polyká a dýchá. Moje milovaná se tvářila klidně.

"Volte znovu," prohlásila Aenea. Pak se obrátila, opustila pódium a sešla k místům, kde čekaly na dlouhém stole poháry.

Zatímco poháry kolovaly čekajícím davem, stovky z nás darovaly krev... několik kapek. Dobře jsem chápal, že není možné uspokojit milión čekajících Vyvržených a Templářů, když je tady jen několik set těch, kteří už byli u Aeneina přijímání. Ale pomocníci použili sterilní skalpely, vymačkali několik kapek a ty odnesli do nádrže s vínem. Stovky pomocníků roznášely baňky a za hodinu se Aeneiny krve napili všichni, kdo chtěli. Obrovská koule se začala vyprazdňovat.

Po těch dvou slovech už nikdo nic neřekl. Byl konec dlouhého, nekonečného dne a poprvé se rozhostilo ticho v dopravní kapsli po cestě domů... domů, zpět do naší oblasti Hvězdného stromu, zpět do stínu Yggdrasillu, který měl během dvaceti hodin odletět.

Cítil jsem se jako podvodník. Napil jsem se vína před čtyřiadvaceti hodinami, ale nic jsem necítil... nic, jen silnou lásku k Aenee.

Davy, které tady čekaly, se napily. Velká koule se vyprázdnila a i ti, kteří nepřišli na přijímání, ztichli. Nevěděl jsem, zda je zklamal její projev, nebo zda zvažovali, co se za ním ukrývá.

Svezli jsme se zpět do naší oblasti Hvězdného stromu a zůstali úplně potichu. Nebylo to hloupé ticho plné zklamání, ale ticho plné bázně, která hraničí se strachem z konce jedné části života a ze začátku... naděje v začátek... části další.

Volte znovu. Milovali jsme se v tmavé kapsli i přes únavu a pozdní hodinu. Naše milování bylo pomalé a něžné, neuvěřitelně sladké.

Volte znovu. Byla to poslední slova, než jsem konečně odplul... doslova... odplul a usnul. Volte znovu. Už jsem to chápal. Zvolil jsem si Aeneu a život s Aeneou. A věřil jsem, že ona si zvolila mě.

A zítra si ji zvolím znovu. A ona mě. A pozítří zase, a tak dál.

Volte znovu. Ano. Ano.

Kapitola 27

Jmenuji se Jacob Schulmann. Píši tento dopis svým přátelům v Lodži:

Moji drazí přátelé, čekal jsem, až budu moci potvrdit, co jsem slyšel. Bože, přináší to velký smutek, ale už to všichni víme. Hovořil jsem s očitým svědkem, který uprchl. Všechno mi vyprávěl. Zabili je v Chelmnu poblíž Dombie, všechny je pohřbili v lese Rzuszow. Židy zabíjejí dvěma způsoby: zastřelením nebo zplynováním. Stalo se to tisícům židů z Lodže. Nemyslete si, že to píše nějaký blázen. Bože, je to tragédie, hrozná pravda.

"Hrůza, hrůza! Člověče, svlékni si šaty, na hlavu sypej popel, běhej po ulicích a tanči ve svém šílenství." Jsem tak unavený, že už nedokážu psát. Stvořiteli vesmíru, pomoz nám!

Píšu tento dopis devatenáctého ledna roku devatenáct set čtyřicet dva. Několik týdnů nato, během únorové oblevy, kdy se v lesích kolem Grabowa začne šířit falešná vůně jara, nás, muže z tábora, naloží do dodávek. Některé jsou pomalované zářivě barevnými obrazy tropických stromů a zvířat. Jsou to dětské dodávky minulého léta, v nich odvezli děti z tábora. Barva přes zimu vybledla a Němci se neobtěžovali obrazy obtáhnout, takže se zdá, že vybledly jako sny loňského léta.

Vezou nás do patnáct kilometrů vzdáleného Chelmna, kterému Němci říkají Kulmhof. Tady nás vyženou z dodávek a pošlou nás, abychom si ulevili v lese. Nemohu... nejde to, když se na mě dívají stráže a ostatní muži, ale předstírám čurání a znovu si zapínám kalhoty.

Naloží nás do velkých dodávek a odvezou do starého hradu. Tady musíme znovu vystoupit a pochodujeme nádvořím, kde se válí oblečení a boty, vstupujeme do sklepení. Na zdi stojí jidiš: "Nikdo se odtud nedostane živý". Jsou nás tady celé stovky. Samí muži, samí Poláci, většinou z blízkých vesnic, jako je Gradow a Kolo, ale mnozí přišli z Lodže. Ve vzduchu je cítit vlhkost, hniloba, chladný kámen a plíseň.

Po několika hodinách začíná blednout světlo a my opouštíme sklep. Živí. Dorazila další auta, velké nákladňáky s dvojitými dveřmi. Jsou zelené. Žádné obrázky. Stráže otevírají dveře a já zjistím, že jsou téměř plné. V každém autě se krčí sedmdesát nebo osmdesát mužů. Nikoho z nich neznám.

Němci do nás strkají a bijí nás, abychom rychle nastoupili. Slyším, jak muži křičí, a proto je vedu k modlitbě. Cpou nás do odporně páchnoucích aut a my se modlíme. Shema Israel. Dveře se zavírají a my se pořád modlíme.

Němci venku křičí na polského řidiče a jeho polské pomocníky. Slyším, jak jeden z pomocníků vykřikuje: "Plyn!" Zaslechnu zvuk trubky nebo hadice, kterou připojuje pod nákladňák. Motor začíná řvát.

Někteří přítomní se pořád modlí, ale většina začíná křičet. Nákladňák se velmi pomalu pohybuje. Vím, že jedeme po úzké asfaltce, kterou Němci postavili a která vede z Chelmna do lesa. Všichni vesničané se tomu divili, protože silnice nikam nevede... končí v lese, kde je dost místa, aby se nákladňáky mohly otočit. Nic tady není, jen les, pece, které nechali Němci postavit, a jámy, které nechali vykopat. Vyprávěli nám to židi v táboře, kteří pracovali na silnici, kopali jámy a stavěli pece v lese. Když nám to říkali, nevěřili jsme jim. Pak zmizeli... v transportu.

Vzduch houstne. Křik sílí. Bolí mě hlava. Nedá se tady dýchat. Srdce mi divoce buší. Levou rukou držím jednoho mladíka, je to teprve chlapec, pravou vedle stojícího stařík. Oba se se mnou modlí.

Někdo v nákladňáku zpívá. Zpívá jidiš. Zpívá barytonem, který zformovala opera:

"Můj Bože, můj Bože,
proč jsi nás opustil?
Už jsme okusili oheň,
ale nikdy nám nebylo odepřeno
Tvé Právo Boží."

Aeneo! Můj Bože! Co?
Šššš. Vše je v pořádku, můj drahý. Jsem tady.

Já ne... co?

Jmenuji se Kaltryn Cateyen Endymionová a jsem ženou Trorbe Endymiona, který zemřel před pěti měsíci při neštěstí na lovu. Stejně tak jsem matkou malého Raula, tři hyperionské roky starého, který si hraje u táborového ohně mezi karavany a hlídají ho tety.

Stoupám do travnatého kopce nad údolím, kde se zastavily naše karavany na noc. U potoka v údolí stojí několik triaspenů, ale jinak je krajina prázdná, žádné záchytné body, jen krátká tráva, vřes, ostřice, kamení, balvany a lišejník. A ovce. Na východních kopcích vidím a slyším stovky našich ovcí, které nahání pastevečtí psi.

Grandam zašívá oblečení, sedí na kamenném výběžku s krásným výhledem na západní část údolí. Na západním obzoru se zvedá opar. Musí tam být voda, možná moře. Ale náš svět představují vřesoviště, večerní obloha barvy lápisu, oblohu tiše křižují meteority, slyším vítr v trávě.

Posadím se na kámen vedle staré Grandam. Je matkou mé zesnulé matky, její tvář je starší, ale patří naší rodině. Má větrem ošlehanou pokožku, krátké bílé vlasy, pevné kosti na výrazné tváři, ostrý nos a hnědé oči s vráskami v koutcích.

"Konečně jsi zpátky," řekne starší žena. "Cesta domů byla snadná?"

"Jo," potvrdím, "Tom nás svezl po pobřeží z Port Romance, a pak aby nemusel platit za převoz přes Bažiny, jsme to vzali po silnici na Zobáku. První noc jsme zůstali v hospodě Benbroke, druhou tábořili u Suiss."

Grandam přikývne. Její prsty zaměstnává šití. Vedle sebe si postavila košík plný prádla. "A doktor?"

"Klinika byla obrovská," vyprávím, "od doby, kdy jsme byli v Port Romance naposledy, přibyli křesťané. Sestry... nemocniční sestřičky... na nás byly během testů strašně hodné."

Grandam čeká.

Podívám se do údolí, do míst, kde se slunce osvobodilo ze zajetí tmavých mraků. Světlo obarvilo stěny údolí a vrhá stíny za nízké balvany, skalnaté vrcholky, vřes jako by hořel. "Je to rakovina," pokračuji, "nový druh."

"To jsme věděli od doktora z okraje vřesovišť," odvětí Grandam. "Jakou určili prognózu?"

Zvednu jednu košili. Patřila Trorbemu, ale teď ji nosí jeho bratr, Raulův strýc Ley. Vytáhnu ze zástěry vlastní jehlu a nit a začnu přišívat knoflík, který Trorbe ztratil krátce před posledním výletem na sever. Při představě, že jsem Leyovi košili dala bez knoflíku, se mi rozhoří tváře. "Doporučili, abych přijala kříž," dodám.

"Neexistuje žádný lék?" zeptá se Grandam. "Se všemi jejich stroji a séry?"

"Existoval," odvětím, "ale zřejmě používal molekulární technologii..."

"Nanotechnologii," doplní Grandam.

"Ano. A Církev ji před nějakou dobou zakázala. Vyspělejší planety mají jinou léčbu."

"Ale Hyperion nikoliv," dodá Grandam a odloží šaty stranou.

"Správně." Mluvím, ale cítím se strašně unavená, vyčerpaná po všech testech a po cestě, velmi tichá. Stejně tak jsem velmi smutná. Slyším Raula a ostatní chlapce, jak se smějí ve větru.

"A radí přijmout jejich kříž," pokračuje Grandam, poslední slovo zasyčí.

"Ano. Včera se mnou celé hodiny mluvil jeden velmi příjemný mladý kněz."

Grandam se mi podívá do očí. "A uděláš to, Kaltryn?"

Oplatím jí pohled. "Ne."

"Jsi rozhodnutá?"

"Úplně."

"Kdyby Trorbe přijal minulé jaro kruciform, jak nám misionář nabízel, byl by naživu."

"Nebyl by to můj Trorbe," odseknu a odvrátím se. Pláču poprvé od chvíle, kdy jsem ucítila bolest před sedmi týdny. Nepláču kvůli sobě, to vím, může za to vzpomínka na Trorbeho. Jak se usmíval a mával, když odcházel s bratry na lov.

Grandam mě vezme za ruku. "Myslíš na Raula?"

Zavrtím hlavou. "Ještě ne. Pár týdnů a nebudu myslet na nic jiného."

"Víš, že si s tím nemusíš dělat starosti," zašeptá Grandam. "Pořád si pamatuji, jak vychovávat děti. Pořád mohu vyprávět pohádky a vím jak učit. Bude na tebe pořád vzpomínat."

"Bude tak mladý, až..." vydechnu a zarazím se.

Grandam mi mačká ruku. "Mladí si pamatují nejvíc," zašeptá. "Když jsme staří a slabí, nejlépe se nám vybaví vzpomínky na dětství."

Krásný západ slunce pokroutí mé slzy v očích. Pořád se odvracím, aby mě Grandam neviděla. "Nechci, aby na mě vzpomínal, až bude starý. Chci ho vidět... každý den... chci pozorovat, jak si hraje a vyrůstá."

"Pamatuješ na Ryokanovy verše, které jsem tě učila, když jsi byla stará jako Raul?" zeptá se Grandam.

Musím se usmát. "Učila jsi mě desítky Ryokanových veršů, Grandam."

"Ten první," upřesní stará žena.

Vzpomenu si téměř okamžitě. Odříkám verš, potlačím zpěvný přednes, jak mě Grandam učila, když jsem byla jen o trochu starší než Raul:

"Jak šťastná jsem
když kráčím ruku v ruce
s dětmi,
abych sebrala mladé klíčky
na jarních polích!"

Grandam zavřela oči. Vidím, jak tenká má víčka. "Ten verš se ti líbil, Kaltryn."

"Pořád se mi líbí."

"A říká něco o tom, že chceš-li být teď šťastná, musíš sbírat mladé klíčky příští týden, příští rok a za deset let?"

Usmívám se. "To se ti snadno řekne, stará ženo," namítnu, hlas plný náklonnosti, snažím se mluvit s respektem. "Ty sbíráš mladé klíčky už čtyřiasedmdesát jar a plánuješ pokračovat dalších sedmdesát."

"To asi ne." Naposledy mi zmáčkne ruku a uvolní sevření. "Ale důležitá je procházka s dětmi, přímo teď, dnes večer v paprscích jarního slunce, okamžité sbírání mladých klíčků na dnešní večeři. Připravila jsem tvé oblíbené jídlo."

Zatleskám rukama. "Severní větrnou polévku? Ale pórek ještě nevyrostl."

"Ale jsou tady jižní stráně. Odešel tam Lee se svými kluky. A nasbírali plný hrnec. Tak běž, přines pár jarních klíčků, abych je mohla přidat. Vezmi své dítě a vraťte se před setměním."

"Mám tě ráda, Grandam."

"Já vím. A Raul má rád tebe, malá. A já se postarám o to, aby se kruh neporušil. Tak už běž."

Probouzím se a padám. Už jsem vzhůru. Kapsle zastínily na noc listy Hvězdného stromu, na vnější straně systému hoří hvězdy. Hlasy neustupují. Obrazy neblednou. Není to jako sen. Je to vír plný obrazů a hlasů... tisíce hlasů v jediném chorálu, všechny křičí, abych je vyslechl. Nepamatoval jsem si hlas mé matky až teď. Když Rabbi Schulmann vykřikl, křičel polštinou ze Staré Země a modlil se jidiš, nerozuměl jsem jen slovům, ale chápal jeho myšlenky.

Zešílím.

"Ne, můj drahý, nezešílíš," šeptá Aenea. Vznáší se, drží mě, opírá se o teplou stěnu kapsle. Hodinky na mém komlogu ukazují, že doba spánku v této části Biosféry Hvězdného stromu téměř skončila, že listy změní během hodiny svou polohu a pustí dolů sluneční světlo.

Hlasy šeptají, brebentí, hádají se a vzlykají. Obrazy se mi střídají v hlavě jako barvy po silné ráně. Uvědomím si, že jsem celý našponovaný, ruce v pěst, zaťaté zuby, vystouplé žíly na krku, jako bych bojoval s nepříjemným větrem nebo s vlnou bolesti.

"Ne, ne," opakuje Aenea, její měkké ruce hladí mé tváře a spánky. Kolem mě se vznáší kyselá svatozář, můj pot. "Ne, Raule, uvolni se. Jsi tak citlivý, můj drahý, přesně to jsem čekala. Uvolni se a nech hlasy utichnout. Dokážeš to ovládat, můj drahý. Dokážeš naslouchat, když budeš chtít, utišit je, když budeš muset."

"Ale nikdy neodejdou?" zeptám se. "Neodejdou moc daleko," zašeptá Aenea. Nad listnatou bariérou směrem ke slunci plují andělé.

"A tys těm hlasům naslouchala od doby, kdy jsi byla malá?" zeptám se.

"Ještě před narozením," opraví mě moje milovaná. "Můj bože, můj ty bože," vydechnu a přitisknu si pěsti k očím. "Můj bože."

Jmenuji se Amnie Machen AI Ata, a když Pax vstoupí do mé vesnice na Qom-Riyadhu, je mi jedenáct standardních roků. Naše vesnice leží daleko od měst, daleko od několika silnic a vzdušných cest, daleko od stezek, které používají karavany a které křižují kamenitou poušť a Hořící planiny.

Dva dny jsme pozorovali na večerním nebi lodě Paxu, které žhnuly jako uhlíky a směřovaly od východu k západu. Otec říkal, že plují nad vzduchem. Včera přineslo vesnické rádio příkazy od imama v Al-Ghazali, kterému telefonovali z Omaru a řekli mu, že všichni z Vysočiny a táborů na Hořící planině se mají shromáždit před svými jurtami a čekat. Otec odešel na shromáždění mužů v mešitě naší vesnice.

Zbytek rodiny stojí před naší jurtou. Dalších třicet rodin čeká jako my. Vesnický básník, Farid ud-Din Attar, prochází mezi námi a snaží se nás uklidnit verši. Ale strach mají i dospělí.

Otec se vrátil. Vypráví matce, že mullah rozhodl, že nebude čekat, až nás nevěřící zabijí. Místní rádio nedokázalo zachytit mešitu v Al-Ghazali nebo Omaru. Otec věří, že se rádio znovu rozbilo, ale mullah si myslí, že nevěřící zabili všechny na západ od Hořící planiny.

Slyšíme střelbu od dalších jurt. Matka a starší sestra chtějí utéct, ale otec jim přikáže, aby zůstaly. Ozve se křik. Sleduji oblohu a čekám, kdy se objeví lodě nevěřícího Paxu. Když znovu sklopím oči, zástupci mullahu přistupují k naší jurtě a zasunují nové zásobníky do svých pušek. Ve tvářích mají smutný výraz.

Otec řekne, abychom zvedli ruce. "Bůh je velký," prohlásí a my odpovíme: "Bůh je velký." I já vím, že "Islám" znamená podřízení se milostivé vůli Alláhově.

V poslední chvíli spatřím uhlíky na nebi - lodě Paxu plují od východu k západu, jsou tak vysoko.

"Bůh je velký!" křičí otec.

Slyším výstřely.

"Aeneo, nevím, co to znamená."

"Raule, nic to neznamená, je to pravda."

"Jsou skuteční?"

"Skuteční jako všechny vzpomínky, má lásko."

"Ale jak? Slyším hlasy... tolik hlasů... jakmile se jednoho dotknu... je silnější než mé vlastní vzpomínky, mnohem průzračnější."

"Ale pořád jsou to vzpomínky, má lásko."

"Mrtvých..."

"Ano, tak je to."

"Učit se jazyk mrtvých..."

"Jejich jazyk se musíme naučit mnoha způsoby, Raule. Jejich vlastní jazyky... angličtina, jidiš, polština, parsi, tamilština, řečtina, mandarin... ale i jejich srdce. Duši jejich vzpomínek."

"A ti duchové hovoří, Aeneo?"

"Nejsou to žádní duchové, má lásko. Smrt je konecná. Duše je kombinací vzpomínek a osobnosti, kterou neseme celý život... když nás život opustí, duše umírá. Zůstane jen to, co jsme zanechali ve vzpomínkách těch, kteří nás milovali."

"A tyto vzpomínky..."

"Rezonují v Prázdnotě, Jež Spojuje."

"Jak? Všechny ty miliardy životů..."

"A tisíce ras a miliardy let, má lásko. Jsou tady některé vzpomínky tvé matky... a mé matky... ale stejně tak tady jsou zážitky bytostí, které byly násilně odstraněny z našeho vesmíru a času."

" I těch se mohu dotknout, Aeneo?"

"Snad. Časem a praxí. Pochopit je mi trvalo celé roky. Těžko pochopíš i samotné vjemy jinak vyvinutých životních forem, natož jejich myšlenky, vzpomínky a emoce."

"Ale dokázala jsi to?"

"Zkusila jsem to."

"Cizí životní formy jako jsou Seneschai Aluit a Akerataeliové?"

"Víc než ti, Raule. Seneschai žili celé generace schovaní na Hebronu poblíž lidských usedlíků. A jsou schopni empatie... jejich

primárním jazykem jsou emoce. Akerataeliové jsou úplně jiní, ale neliší se tolik od bytostí Jádra, které navštívil můj otec."

"Bolí mě hlava, malá. Můžeš mi pomoci a zastavit ty hlasy a obrazy?"

"Mohu ti pomoci je utišit, má lásko. Ale nikdy neutichnou, dokud budeš naživu. Toto je požehnání a břímě přijetí mé krve. Ale než ti ukážu, jak je utišit, ještě pár minut naslouchej. Už se obrací listy a vyjde slunce."

Jmenuji se Lenar Hoyt, jsem knězem, ale teď je ze mě papež Urban XVI. A řídím mši za vzkříšení Johna Domenica kardinála Mustafy v bazilice svatého Petra. Účastní se jí víc než pět set důležitých osobností celého Vatikánu. Stojím u oltáře, mám natažené ruce a čtu z Modlitby věřícího"Obraťme se k Bohu, našemu Všemocnému Otci, který zvedl Krista, Jeho syna, z mrtvých, aby nás spasil."

Kardinál Lourdusamy, který má funkci diákona, intonuje:

"Aby se mohl vrátit do věčné společnosti věřících,
tento zesnulý kardinál John Domenico Mustafa,
který jednou při křtu věčný život získal,
modlíme se k Bohu.
Aby ten, který biskupský úřad v Církvi
a Svatý úřad za života svého vedl,
mohl znovu sloužit Bohu v novém životě svém,
modlíme se k Bohu.
Aby poskytl duším našich bratrů, sester, příbuzných
a dobrodárců
odměnu za jejich práci,
modlíme se k Bohu.
Aby přivítal ve světle Jeho přítomnosti všechny,
kdož spí v naději na vzkříšení,
a poskytl jim toto vzkříšení,
aby Mu mohli lépe sloužit,
modlíme se k Bohu.
Aby On pomáhal a vznešeně těšil naše bratry a sestry,
kteří trpí útoky bezbožných a výsměchem odpadlíků,

modlíme se k Bohu.

Aby jednoho dne povolal do království svatého všechny,

kdož sešli se zde ve víře a oddanosti,

aby nám poskytl to stejné požehnání chvilkového vzkříšení ve jméně Kristově,

modlíme se k Bohu."

Zatímco sbor zpívá a kongregace poklekne v očekávání Svatého přijímání, odvrátím se od oltáře a řeknu:

"Pane, přijmi tyto dary, které ti nabízíme jménem Tvého služebníka, kardinála Johna Domenica Mustafy. Dal jsi mu odměnu, vysokou kněžskou funkci v tomto světě, nechť se krátce spojí s Tvými světci v Království nebeském a vrátí se k nám díky Tvé Svátosti vzkříšení. Díky Ježíši Kristu, Našemu Pánu."

Kongregace odpovídá jako jeden člověk "Amen."

Přejdu k rakvi a oživovacímu boxu kardinála Mustafy u oltáře, postříkám ho svěcenou vodou a modlím se:

"Otče, nejmocnější a nesmrtelný Bože,

všude a vždy konáme dobro, abychom Ti poděkovali,

poděkovali Ježíši Kristu, Našemu Pánovi.

V Něm, kdož vstal z mrtvých, naše naděje ve vzkříšení svitla.

Smutek smrti ustupuje světlému příslibu nesmrtelnosti.

Pane, pro věřící se život mění a obnovuje, nekončí.

Když tělo pozemské leží mrtvé,

věříme ve Tvou milostivost a Tvůj zázrak,

věříme, že ho obnovíš.

A tak, s chorálem andělů nebeských

pějeme Tvou slávu

a připojíme se k nekonečné písni pochvalné."

Obrovské varhany v bazilice zaduní a chorál okamžitě začne zpívat Sanctus:

"Svatý, svatý, svatý, mocný Bože,

nebe i zem plné jsou Tvé slávy.

Hosana největší.

Požehnán buď ten, kdož přichází ve jménu Božím.

Hosana největší."

Když skončí mše i přijímání a kongregace se rozchází, pomalu přejdu do sakristie. Jsem smutný a bolí mě srdce. Doslovně. Srdeční nemoc znovu postoupila, ucpává mi žíly, každý krok a slovo mě bolí. Pomyslím si: Nesmím to prozradit Lourdusamymu.

Kardinál vstupuje právě ve chvíli, kdy mi akolyté a chlapci pomáhají svléknout háv.

"Přiletěl kurýr s Gideonovým pohonem, Vaše Svatosti."

"Odkud?" zeptám se.

"Není z naší flotily, Svatý otče," odvětí kardinál a zamračí se na zprávu, kterou drží v tlustých prstech.

"Odkud tedy?" naléhám a netrpělivě natáhnu ruku. Zpráva je napsána na tenkém pergamenu.

Jedu na Pacem, do Vatikánu. Aenea.

Vzhlédnu a podívám se na ministerského předsedu. "Můžete zastavit flotilu, Simoně Augustino?"

Jeho tlusté tváře se třesou. "Ne, Vaše Svatosti. Provedli skok před více než čtyřiadvaceti hodinami. Už by měli končit urychlené vzkříšení a každou chvíli zahájí útok. Nemůžeme vybavit kurýra a poslat ho, aby dorazil včas."

Uvědomím si, že se mi třesou ruce. Vrátím zprávu kardinálu Lourdusamymu. "Povolejte Marusyna a ostatní velitele flotily," vyzvu ho. "Řekněte jim, ať dostanou všechny dostupné bitevní lodě do systému Pacemu. Okamžitě."

"Ale Vaše Svatosti," začne Lourdusamy naléhavě, "je tady tolik důležitých misí pro úderné oddíly..."

"Okamžitě!" vyštěknu.

Lourdusamy se ukloní. "Okamžitě, Vaše Svatosti."

Když se obrátím, bolest v hrudníku a přerývaný dech působí jako varování Boží, že se můj čas krátí.

"Aeneo! Papež..."

"Klid, má lásko. Jsem tady."

"Byl jsem s papežem... s Lenarem Hoytem... ale není mrtvý, že ne?"

"Už se učíš jazyk živých, Raule. Neuvěřitelné, že tvůj první kontakt s živou bytostí směřoval právě k němu. Myslím..."

"Není čas, Aeneo! Není čas. Jeho kardinál... Lourdusamy... přinesl tvoji zprávu. Papež se snažil odvolat flotilu, ale Lourdusamy řekl, že už je moc pozdě... že skočili před čtyřiadvaceti hodinami a každou chvíli zahájí útok. Už tady možná jsou, Aeneo. Možná je to flotila, která se shromažďuje u Lacaille 9352..."

"Ne!" Aenein výkřik mě vytrhne z kakofonie obrazů, hlasů, vzpomínek a pocitů. Nepotlačí je úplně, ale už připomínají hlasitou hudbu ve vedlejším pokoji.

Aenea sebrala komlog z police a zavolala naši loď a Navsona Hamnima.

Snažím se zaostřit na mou přítelkyni a natáhnout si šaty, ale cítím se jako člověk, který opouští barevný sen, pořád mě pronásleduje šepot hlasů a dalších vzpomínek.

Otec kapitán Federico de Soya sedí v modlitbě v soukromé kapsli na palubě stromolodi Yggdrasill. Ale de Soya už se nepovažuje za "Otce-kapitána", už je jen "Otcem". A už si není jistý ani tím. Klečí tady a modlí se. Dnes večer několik hodin, celé hodiny během dnů a nocí od doby, kdy mu zmizel kruciform z hrudníku a tělo přijalo Aeneinu krev.

Otec de Soya se modlí za odpuštění, jehož - to je mu jasné - není hoden. Modlí se za odpuštění za roky funkce kapitána flotily Paxu, za mnoho bitev, za životy, které odebral, za krásná Boží a lidská díla, která zničil. Otec Federico de Soya klečí v šestině gravitace a prosí svého Pána a Spasitele... milostivého Boha, ve kterého se naučil věřit a o kterém teď pochybuje... aby mu odpustil. Nejde mu o vlastní osobu, ale o své myšlenky a činy příštích měsíců a let, možná jen hodiny, pokud bude jeho život tak krátký, chce, aby je strávil lepší službou Pánovi...

Přeruším tento kontakt s náhlým odporem člověka, kterému dojde, že se stal voyeurem. Okamžitě chápu, že pokud Aenea znala tento "jazyk živých" celá léta, celý život, určitě spotřebovala mnoho energie, aby ho potlačila, aby se vyhnula nechtěným vstupům do cizích životů, snažila se ho ovládnout.

Aenea otevřela stěnu kapsle a odnesla komlog na organický trávník balkónu. Vznáším se za ní, pluji v desetinové gravitaci silového pole na balkóně. Nad komlogem se vznáší několik tváří -

Het Masteen, Ket Rosteen a Navson Hamnim. Ale všichni se dívají na druhou stranu. A stejně tak Aenea.

Trvá to chvilku, pak vzhlédnu a spatřím to, co oni.

Hvězdný strom prořezávají zářivé pruhy, oranžové a červené plameny. Na chvíli věřím, že se jen obracejí listy a vychází slunce nad Biosférou, zatímco olihně, andělé a zavlažovací komety odrážejí sluneční světlo jako já s Aeneou, když jsme proplouvali heliosférou. Pak pochopím, na co se dívám.

Lodě Paxu prořezávají Hvězdný strom na stovkách míst, jejich fúzní ocasy řežou větve a kmeny jako chladné žhnoucí nože.

Exploze listí a trosek ve vzdálenosti stovek kilometrů rozvlní větev, kapsli i balkón, kde stojíme.

Všude zmatek. Energo-kopí krájí vesmír, vidíme je v miliardách částic, které opouštějí atmosféru. Rozdrcená organická tkáň, hořící listí, krev Vyvržených a Templářů. Kopí řežou a spalují vše, čeho se dotknou.

Další exploze vykvetou ve vzdálenosti několika kilometrů. Silové pole drží, ale zvuk nás odhodí na stěnu kapsle. Stěna se kroutí jako maso zraněného zvířete. Hvězdný strom nad námi začíná hořet a exploduje v tichém vesmíru, Aenein komlog vypovídá službu. Všude je slyšet křik, řev a hukot a mně je jasné, že každou chvíli selže silové pole a mě s Aeneou nasaje vakuum s tunami okolních trosek.

Snažím seji odtáhnout do kapsle, která se marně snaží zavřít a přežít.

"Ne, Raule, podívej!"

Podívám se, kam ukazuje. Nad námi, pod námi, všude kolem nás hoří a exploduje Hvězdný strom, větve a popínavé rostliny praskají, andělé jsou pohlceni plameny, deset klicků dlouhé olihně implodují, stromolodě hoří při pokusu o únik.

"Zabíjejí ergy!" křičí Aenea přes hukot větru a exploze.

Buším na stěnu a vykřikuji rozkazy. Dveře se na chvíli otevřou a já zatáhnu svou milou dovnitř.

Žádný úkryt. Polarizované zdi nám nabízejí pohled na plazmové výbuchy.

Aenea si vyndá batoh ze skříňky a hodí si ho přes rameno. Seberu ten můj a za opasek si schovám nůž, abych mohl bojovat s nájezdníky.

"Musíme se dostat na YggdrasiW." křičí Aenea.

Odrazíme se od stěny stonku, ale nemůžeme se dostat ven. Stěny kapsle hučí.

"Stonek se zlomil," vydechne Aenea. Vidím, že má u sebe starodávný komlog z Konzulovy lodi a vyvolává data ze sítě Hvězdného stromu. "Mosty jsou pryč. Musíme se dostat na stromoloď."

Podívám se skrz zeď. Oranžové výbuchy plamenů. Yggdrasill je deset klicků nad námi. Bez rozhoupaných mostů a stonků může být tisíc světelných let daleko.

"Pošli pro nás loď," navrhnu, "Konzulovu loď."

Aenea vrtí hlavou. "Het Masteen postavil Yggdrasill do cesty... není čas naši loď dostat ven. Musíme se tam dostat během příštích tří nebo čtyř minut... co tělové obleky Vyvrženců? Můžeme letět."

Teď zavrtím hlavou já. "Nejsou tady. Když jsme si je svlékli na přistávací plošině, poslal jsem A. Bettika, aby je odnesl na stromoloď."

Kapsle se divoce chvěje a Aenea se otočí. Zeď je rudá, taví se.

Otevřu vlastní skříňku, odhodím oblečení a výstroj a vytáhnu zvláštní artefakt. Z koženého pouzdra vyndám dar od Otce kapitáne de Soyi.

Zaťukám na aktivační vlákna. Hawkingův kobereček ztvrdne a zvedne se v nulové gravitaci. EM pole v této části Hvězdného stromu je netknuté.

"Nasedej," křičím a zeď se taví. Vytáhnu mou milovanou na hawkingův kobereček.

Jsme smeteni do pukliny, do vakua a šílenství.

Kapitola 28

Ergy generované magnetické pole ještě fungovalo, ale bylo celé pokroucené. Místo abychom zamířili po široké větvi k Yggdrasillu, hawkingův kobereček se zvedl do pravého úhlu proti větvím, takže jsme se dívali dolů a kobereček stoupal jako výtah mezi roztřesenými větvemi, kývajícími se mosty, odříznutými stonky, ohnivými koulemi a skupinami Vyvrženců, které směřovaly do vesmíru, kde bojovaly a umíraly. Dokud jsme mířili ke stromolodi, nechal jsem hawkingův kobereček, ať si dělá, co chce.

Někde zůstaly bubliny silovým polem udržované atmosféry, ale většina ergy generovaných polí umírala se svými původci. Přestože bylo vzduchu dost, unikal do vesmíru a v celé naší oblasti Hvězdného stromu docházelo k explozivní dekompresi. Neměli jsme obleky. V poslední chvíli jsem si vzpomněl, že starobylý hawkingův kobereček má vlastní silové pole s nízkým výkonem, které ochrání pasažéry a vzduch uvnitř. Nikdy nemělo sloužit jako dlouhodobá ochrana, ale použili jsme ho před devíti lety na bezejmenné planetě zarostlé džunglí, když jsme se dostali do výšek, kde nebylo možné dýchat. Teď jsem doufal, že systémy pořád fungují.

Pořád fungovaly... alespoň do určité míry. Jakmile jsme opustili výrůstkovou kapsli a začali stoupat jako parakluzák okolním chaosem, slabé silové pole hawkingova koberečku ožilo. Úplně jsem cítil, jak řídký vzduch uniká, ale řekl jsem si, že určitě vydrží až do chvíle, kdy se dostaneme k Yggdrasillu.

Málem jsme se k Yggdrasillu nedostali.

Nebyla to první vesmírná bitva, kterou jsem pozoroval - před několika standardními dny, možná to byly celé eony, jsme seděli s Aeneou na vysoké plošině Chrámu, který visí ve vzduchu a sledovali světelnou šou v cislunárním prostoru, kde úderný oddíl Paxu zničil loď Otce de Soyi. Ale tohle byla první vesmírná bitva, při které chtěl někdo zabít mě.

Tam, kde zůstal vzduch, nás ohlušovaly exploze, imploze, třeskot praskajících kmenů a stonků, lámání větví a smrt olihní, vytí alarmů, vřeštění komlogů a dalších komunikačních zařízení. Tam,

kam proniklo vakuum, bylo ohlušující ticho: těla Templářů a Vyvržených tiše mizela ve vesmíru, ženy, děti a válečníci se nedokázali dostat ke svým zbraním a bojovým postavením, v róbách odění kněží Muiru se řítili ke slunci a provázela je nedůstojnost násilné smrti. Plameny nepraskaly, křik nebyl slyšet, cyklony nezvedaly vítr.

Zatímco jsme stoupali okolním zmatkem, Aenea se krčila nad Siriiným starobylým komlogem. Spatřil jsem Systenje Coredwella, jak křičí z miniaturního holoobrazu nad komlogem, pak se objevili Kent Quinkent a Sian Quintana Ka'an. Ovládání hawkingova koberečku mě zaměstnalo natolik, že jsem jejich zoufalý rozhovor nevnímal.

Už jsem nerozeznal fúzní ocasy archandělů Flotily Paxu, ale pozoroval jsem jen jejich kopí, která prořezávala plynové mraky a pole trosek, krájela Hvězdný strom jako skalpely, které řežou živé maso. Mohutné kmeny a pokroucené větve skutečně krvácely, jejich míza a další nezbytné tekutiny se mísily s kilometry optických vláken a krví Vyvržených, společně mizely ve vesmíru a vařily se ve vakuu. Sledoval jsem, jak paprsek rozřízl deset klicků dlouhou oliheň. Jednou, dvakrát. Její ladná chapadla sevřela křeč posledního tance, pak zemřela. Andělé se zvedali po tisících a po tisících i umírali. Jedna stromoloď se pokusila uniknout a okamžitě ji zasáhlo kopí. Na kyslík bohatá atmosféra v silovém poli se vznítila a posádka zemřela, zatímco se energo-koule naplnila vířícím kouřem.

"To nebyl Yggdrasilll" zakřičela Aenea.

Přikývl jsem. Umírající stromoloď přiletěla od severu, ale Yggdrasill už musel být na dosah. Jeden klick, možná méně. Kousek cesty po vibrující rozlámané větvi.

Pokud jsme špatně neodbočili. A pokud už nebyla zničena. A pokud neodstartovala bez nás.

"Mluvila jsem s Het Masteenem," křičela Aenea. Ocitli jsme se v kouli unikajícího vzduchu a hukot byl nesnesitelný. "Jen tři stovky z tisíce na palubě."

"Dobrá," souhlasil jsem, aniž bych vůbec tušil, o čem hovoří. Jaký tisíc? Nebyl čas na otázky. Zachytil jsem tmavě zelený odstín lodě nějaký klick vlevo, na úplně jiné větvi a strhl jsem hawkingův

kobereček. Nakonec Yggdrasill nenajdeme. EM pole Hvězdného stromu slábla a hawkingův koberec ztrácel energii a rychlost.

EM pole selhala. Hawkingův koberec se naposledy zvedl a začal padat do černé díry mezi rozlámanými větvemi, kilometr od nejbližších hořících stonků. Daleko pod námi jsem rozeznal hrozny kapsli, které jsme opustili. Všechny byly rozbité, unikal z nich vzduch a těla, stonky a spojovací větve se kroutily.

"A je to," vydechl jsem tiše. Kolem naší padající bubliny energie nezůstal žádný vzduch, rozhostilo se tam ticho. Hawkingův kobereček byl sestrojen před sedmi stoletími, aby se mladá neteř zamilovala do starého muže. Neměl zachraňovat letce v otevřeném vesmíru. "Snažili jsme se, malá." Přesunul jsem se od letových vláken a objal Aeneu rukou.

"Ne," odmítla Aenea. Nebránila se mému objetí, ale odmítala trest smrti. Uchopila mě za paži s takovou vervou, až se její prsty zabořily do mého bicepsu. "Ne, ne," zopakovala tiše a zaťukala na komlog.

Na pozadí hvězdné oblohy se objevila kápím zastíněná tvář Het Masteena. "Ano," odvětil, "vidím vás."

Obrovská stromoloď visela tisíc metrů nad námi, jediný rozlehlý strop plný větví a zeleného listí pod fialovým silovým polem. Loď se pomalu oddělovala od hořícího Hvězdného stromu. Zapůsobil na nás obrovský tah a já měl na chvíli pocit, že nás zasáhlo jedno kopí.

"Ergové nás přitahují," vysvětlila Aenea a pořád mě držela za paži.

"Ergové?" zopakoval jsem. "Já myslel, že stromoloď má na palubě jediného erga, který obsluhuje pohon a pole."

"Většinou ano," souhlasila Aenea. "Pokud je to neobvyklá cesta, pak má dva... například jestli putuje kjiné hvězdě nebo musí překonat nárazovou vlnu binární heliosféry."

"Takže Yggdrasill má na palubě dva?" zeptal jsem se a sledoval, jak loď na nebi roste. Za zády nám tiše explodovala plazma.

wNe," odmítla Aenea, "jejich sedmadvacet."

Široké pole nás vtáhlo. Směry se vrátily, objevilo se nahoře a dole. Přistáli jsme na horní palubě, kousek pod můstkem na koruně stromolodi. Ještě než jsem zaťukal na letová vlákna, abych uvolnil naše slabé silové pole, Aenea sebrala komlog a batoh a rozběhla se ke schodišti.

Sroloval jsem hawkingův kobereček, uložil ho do kozeného pouzdra, hodil si trubku přes záda a pospíchal, abych ji dohonil.

Na můstku v koruně byl jen kapitán Templářské stromolodi Het Masteen a několik velitelů, ale plošiny a schodiště pod můstkem byly plné lidí. Některé jsem znal, některé nikoliv. Ráchel, Theo, A. Bettik, Otec de Soya, seržant Gregorius, Lhomo Dondrub a tucty známých uprchlíků z T'ien Shanu, ale objevily se i desítky mužů, žen a dětí, kteří nepatřili k Vyvržencům či Templářům a které jsem nikdy neviděl. "Uprchlíci ze stovek Paxem ovládaných planet, které přivezl Raphael Otce kapitána za poslední roky," vysvětlila Aenea. Čekali jsme, že se k odletu dostaví několik set dalších, ale už je moc pozdě.

Sledoval jsem ji na horní můstek. Het Masteen stál v kruhu organických kontrolních přístrojů - přenos optických nervových vláken z celé lodi poskytoval holoobrazy z paluby, zádě i prostoru před stromolodi, komunikační centrum ho pojilo s Templáři, kteří dohlíželi na ergy, se singulárním silovým polem i pohonnými kořeny, centrální holosimulace samotné stromolodi mu dovolovala vyvolat jediným dotykem dlouhých prstů interakci a změnit souřadnice. Aenea k němu přeběhla po svatém můstku a Templář vzhlédl. Pod kápí jsem spatřil klidný výraz, rysy Asiata ze Staré Země.

"Jsem potěšen, že jsme vás tam nenechali, Ta, která učí," poznamenal suše. "Kam to bude?"

"Pryč ze systému," odvětila Aenea bez jediného zaváhání.

Het Masteen přikývl. "Samozřejmě na sebe upoutáme palbu. Síla Flotily Paxu je hrozivá."

Aenea jen přikývla. Spatřil jsem, jak se simulovaná stromoloď pomalu otáčí, a vzhlédl jsem, abych se podíval na rotující hvězdné nebe. Poskočili jsme o pouhých několik set kilometrů do systému a teď jsme se vraceli k rozbitému povrchu Biosféry Hvězdného stromu. V místech našich kapslí teď čněla zubatá díra. V okruhu

tisíce čtverečních kilometrů této oblasti jsem spatřil samé rány a odřezané větve. Yggdrasill pomalu proplouval mračny listí, atmosféra pořád hořela a okraje silového pole obarvil šedý popel. Stromoloďse vrátila ke zdi koule a opatrně pronikla na druhou stranu.

Vypluli jsme ven a začali nabírat rychlost. Ergy ovládaný fúzní pohon zářil, viděli jsme okolní bitvu. Vesmír se změnil v myriádu blikajících světelných bodů, z míst, kde kopí útočila na obranná silová pole, vystřelovaly jiskry. Bezpočet termonukleárních a plazmových explozí, fúzní ocasy raket, hyperkinetické zbraně, malá útočná plavidla a archandělé. Vnější povrch Hvězdného stromu působil jako rozvlněný vulkán, který chrlí plameny a gejzíry trosek. Zavlažovací komety a asteroidy vychýlily zbraně Paxu z jejich vyvážené dráhy, takže zaútočily na Hvězdný strom jako dělové koule. Het Masteen vyvolal taktické holo a dovolil nám pohlédnout na celou Biosféru protkanou desetitisícem požárů. Některé z nich byly velké jako moje rodná planeta Hyperion. Objevil jsem statisíce viditelných zářezů a škrábanců na povrchu koule, která vznikala téměř tisíc let. Radar a citlivé senzory zachytily tisíce pomalých předmětů, ale jejich počet každou vteřinu klesal, neboť útočící archandělé sestřelovali všechny lodě, úderníky, stromo-lodě a průzkumníky ze vzdálenosti několika AJ. Milióny na pobyt v kosmu upravených Vyvrženců zaútočily na vetřelce, ale umíraly jako můry v plamenech.

Na můstek vstoupil Lhomo Dondrub. Měl na sobě vyvrženecký tělový oblek, v ruce dlouhou útočnou zbraň čtvrté třídy. "Aeneo, kam to sakra jedeme?"

"Pryč," odvětila má milovaná. "Musíme pryč, Lhomo."

Letec zavrtěl hlavou. "Ne, nemusíme. Musíme zůstat a bojovat. Nemůžeme nechat naše přátele napospas těm mrchožravým ptákům z Paxu."

"Lhomo," zašeptala Aenea, "Hvězdnému stromu nepomůžeme. Pryč. Musím uniknout, abych mohla bojovat proti Paxu."

"Utíkejte, jestli musíte," odsekl Lhomo, jeho hezké rysy pokroutil vztek a frustrace. Přetáhl si stříbrnou kuklu tělového obleku přes hlavu. "Já zůstanu a budu bojovat."

"Zabijí vás, můj příteli," namítla Aenea. "Nemůžete bojovat proti lodím třídy archanděl."

"Sledujte mě," prohlásil Lhomo, ze stříbrného obleku vykukovala jen jeho tvář. Potřásl mi rukou. "Mnoho štěstí, Raule."

"I tobě," odvětil jsem a ucítil, jak se mi stahuje hrdlo a do tváře se mi hrne krev. Cítil jsem stud, že prchám a loučím se s tímto odvážným mužem.

Aenea se dotkla silné stříbrné paže. "Lhomo, k boji přispějete víc, pokud se vydáte s námi..."

Lhomo Dondrub zavrtěl hlavou a ukryl svou tvář. Audio přenos zněl kovově: "Mnoho štěstí, Aeneo. Ať vám pomáhá Bůh a Buddha. Ať pomáhá Bůh a Buddha nám všem." Postavil se na okraj plošiny a obrátil se na Het Masteena. Templář přikývl, dotkl se simulované stromo-lodi poblíž koruny a něco zašeptal do jednoho z vláken.

Cítil jsem, jak gravitace povoluje. Vnější pole se zavlnilo. Lhomo byl zdvižen, obrátil se a síla ho vystřelila do vesmíru daleko od větví, vzduchu a světla. Spatřil jsem, jak roztáhl stříbrná křídla a odrazilo se od nich světlo. Sledoval jsem ho, jak se zařadil mezi desítky dalších andělů, kteří svírali své malicherné zbraně a vezli se na slunečních paprscích k nejbližšímu archandělovi. Na můstku se objevili další lidé. Ráchel, Theo, Dorje Phamo, Otec de Soya a jeho seržant, A. Bettik, dalajláma. Ale všichni se drželi v uctivé vzdálenosti od zaměstnaného templářského kapitána.

"Už nás mají," poznamenal Het Masteen. "Střílejí."

Silové pole zrudlo. Slyšel jsem syčení. Jako bychom se zřítili do srdce hvězdy.

Displeje mrkaly. "Drží," vydechl Pravý hlas stromu Het Masteen. "Drží."

Myslel obranná pole, ale lodě Paxu nás také držely v šachu. Jejich energo-kopí pálila, přestože jsme zrychlovali ze systému. Holoobrazy byly jediným důkazem našeho pohybu. Neviděli jsme hvězdy, jen praskající, syčící a bublající ovoid destruktivní energie, která vřela jen několik metrů nad námi.

"Jaký je náš kurz, prosím?" zeptal se Het Masteen Aeney.

Moje přítelkyně se rychle dotkla svého čela. Vypadala unaveně, ztraceně. "Někam pryč, kde uvidíme hvězdy."

"Při tak silném útoku se nikdy nedostaneme k translačnímu bodu," poznamenal Templář.

"Já vím," přiznala Aenea. "Jen někam... kde... uvidím hvězdy."

Het Masteen vzhlédl k peklu nad námi. "Možná už hvězdy nikdy neuvidíme."

"Musíme," prohlásila Aenea jednoduše.

Náhle se ozval křik. Podíval jsem se do míst, odkud přicházel.

Nad hlavním můstkem bylo jen několik malých plošin - malé stavby připomínaly strážní koše z pirátských holodramat, možná stromový dům, jaký jsem kdysi spatřil v bažinách Hyperionu. V jedné z nich stála postava. Klonovaní členové posádky křičeli a ukazovali. Het Masteen se podíval na malou plošinku patnáct metrů nad námi a obrátil se k Aenee. "Doprovází nás Pán bolesti."

Rozeznal jsem barvy pekla nad silovým polem, které se odrážely od Štírova čela a hradního pancíře.

"Já myslel, že zemřel na T'ien Shanu," poznamenal jsem.

Aenea vypadala unaveněji, než jsem ji kdy spatřil. "Ta věc se pohybuje časem snadněji než my prostorem, Raule. Mohla zemřít na T'ien Shanu... možná zemře za tisíc let v bitvě s plukovníkem Kassadem... možná vůbec zemřít nemůže... to se nikdy nedozvíme."

Plukovník Fedmahn Kassad zaslechl své jméno a vystoupil po schodech na můstek. Na sobě měl bitevní uniformu z dob Hegemonie, v ruce útočnou pušku, kterou jsem našel v Konzulově lodní zbrojnici. Zíral na Štíra jako šílenec.

"Mohu se tam dostat?" zeptal se templářského kapitána. Het Masteen ani na chvíli nepřestal vydávat rozkazy a sledovat monitory, ale pokynul k provazovým žebříkům a můstkům, které se zvedaly na nejvyšší plošinu.

"Žádná střelba na stromolodi," upozornil plukovníka. Kassad přikývl a začal šplhat nahoru.

Ostatní se obrátili k simulovanému obrazu. Pálily na nás nejméně tři archandělé ze vzdálenosti necelého miliónu klicků. Střídaly se v palbě, chvílemi střílely na jiné cíle. Ale zdálo se, že naše neochota zemřít rozdmýchává jejich vztek. Kopí se vracela,

přeskakovala čtyři, někdy deset světelných vteřin a explodovala na povrchu silového pole nad námi. Jedna z lodí pomalu mizela za obzorem žhnoucího Hvězdného stromu, ale zbývající dvě zpomalovaly, jejich pole hořela.

"Odpálili rakety," oznámil jeden z kapitánových velitelů se stejným vzrušením, jako by nás zval na oběd. "Dvě... čtyři... devět. Podsvětelné. Zřejmě plazmové hlavice."

"Můžeme to přežít?" zeptala se Theo. Ráchel přešla na druhou stranu, aby sledovala, jak plukovník šplhá ke Štírovi.

Het Masteena zaměstnávala práce, ale odpověděla Aenea: vNevíme. Záleží na energii... ergové."

"Šedesát vteřin do zásahu," oznámil stejný velitel stejně neutrálním tónem.

Het Masteen se dotkl velitelské hůlky. Jeho hlas zněl normálně, ale pak jsem si uvědomil, že je přenášen do celé kilometr dlouhé stromolodi. "Všichni si zakryjte oči a nedívejte se na pole. Ergové budou polarizovat záblesk, ale nedívejte se nahoru. Ať nás chrání mír Muiru."

Podíval jsem se na Aeneu. "Malá, má tahle stromoloď nějaké zbraně?"

"Ne," odpověděla. Měla oči stejně unavené jako hlas.

"Takže nebudeme bojovat... jen utíkat?"

"Ano, Raule."

Zaskřípal jsem zuby. "Pak souhlasím s Lhomem," poznamenal jsem. "Už jsme utíkali dost. Je čas pomáhat našim přátelům. Čas..."

Nejméně tři rakety explodovaly. Později jsem si vzpomněl na oslepující světlo, spatřil jsem Aeneinu lebku a obratle ukryté pod kůží a masem. Ale to je nemožné. Zdálo se mi, že padám... všechno padalo... pak se vrátila šestinová gravitace. V subsonickém rachotu mě začaly bolet zuby a kosti.

Snažil jsem se rozmrkat odrazy na sítnici. Pořád jsem viděl Aeneinu tvář, její rudé a upocené tváře, vlasy stažené narychlo uvázanou páskou, unavené, ale neskutečně živé oči, její holá a opálená předloktí. Byla to chvíle naprostého sentimentu, kdy mě napadlo, že mohu umřít s Aeneinou tváří vypálenou ve vlastní duši a vzpomínkách.

Další dvě plazmové hlavice a loď se otřásla. Pak další čtyři. "Drží," poznamenal velitel. "Všechna pole drží."

"Lhomo a Raul mají pravdu, Aeneo," prohlásila Dorje Phamo a postoupila vpřed, vznešená a elegantní postava v jednoduchém bavlněném hávu. "Utíkáš před Paxem už celé roky. Je čas začít bojovat... chvíle, kdy s nimi začneme všichni bojovat."

Zíral jsem na tu starou ženu, můj pohled hraničil s nevhodným chováním. Došlo mi, že kolem sebe šíří jakousi auru... ne, to je špatné slovo, je moc tajemné... přesto jsem vnímal pronikavou barvu, kterou šířila, tmavě karmínovou barvu silné osobnosti Hřmící Prasnice. Došlo mi, že jsem tak vnímal všechny lidi na plošině - modrou Lhomovu odvahu, zlaté odhodlání příkazů Het Masteena, třpytivě fialový šok plukovníka Kassada, když spatřil Štíra. V tu chvíli jsem zauvažoval, zda je to pozůstatek učení se jazyku živých. Možná to byl jen výsledek přebytku světla plazmových výbuchů. Ať tak nebo tak, věděl jsem, že barvy nejsou skutečné. Neměl jsem halucinace ani zastřené vidění, ale napadlo mě, že se moje mysl spojila se skutečným duchem ostatních lidí, krátké záblesky pod úrovní skutečného vidění.

Spatřil jsem barvy, které obklopovaly Aeneu. Procházely celým spektrem, dokonce ho překonaly. Její žár byl tak pronikavý, že osvětlil celou stromoloď stejně jako plazmové exploze okolní vesmír.

Ozval se Otec de Soya: "Nikoliv, madam," promluvil k Dorje Phamo tichým hlasem plným úcty. "Lhomo a Raul se mýlí. Přestože všichni cítíme hněv a chceme se pomstít, Aenea má pravdu. Lhomo možná zjistí - pokud je ještě naživu - to, co zjistíme všichni, jestli přežijeme. Po spojení s Aeneou sdílíme bolest těch, na které útočíme. Skutečně ji sdílíme. Doslovně. Fyzicky. Takové sdílení je součástí jazyka živých."

Dorje Phamo se podívala na menšího kněze. "To vím, je to pravda, křesťane. Ale to neznamená, že se nemůžeme bránit, když nám ubližují." Zvedla paži a ukázala na pomalu blednoucí silové pole a hvězdnou oblohu plnou fúzních ocasů a hořících uhlíků. "Tyto... obludy Paxu... ničí jeden z největších úspěchů lidské rasy. Musíme je zastavit!"

"Teďne," odvětil otec de Soya. "Nemůžeme s nimi teď bojovat. Věřte Aenee."

Do kroužku vstoupil obr jménem Gregorius. "Každá část mého těla, každej moment mýho výcviku, každá jizva po letech boje... všecko mě nutí bojovat," zavrčel, "ale vždycky jsem věřil kapitánovi. Teď mu věřím jako knězi. A jestli říká, že musíme věřit tý mladý ženě... pak jí musíme věřit."

Het Masteen zvedl ruku. Skupina utichla. "Tato hádka je marněním času. Jak vám Ta, která učí řekla, Yggdrasill nemá žádné zbraně a ergové nás mohou jen bránit. Ale nemohou použít fúzní pohon, pokud drží tak silné pole. Vlastně nemáme žádné trysky... poplujeme původním kurzem jen několik světelných minut. A pět archandělů změnilo svůj kurz, aby nás zastavily." Templář se obrátil a podíval se na nás. "Prosím, všichni kromě ctihodné Té, která učí a jejího velkého přítele Raula, opusťte můstek a počkejte dole."

Všichni odešli bez jediného slova. Spatřil jsem Ráchel a její pohled, než odešla. Vzhlédl jsem. Plukovník Kassad se dostal do strážního koše a stál vedle Štíra. Vysoký muž působil vedle třímetrové sochy z chrómu, ostnů a trnů jako trpaslík. Ani plukovník, ani vražedný stroj se nehýbali. Jen pozorovali jeden druhého, mezi nimi necelý metr.

Znovu jsem se podíval na simulovaný obraz. Lodě Paxu se rychle blížily. Silové pole nad námi se rozjasnilo.

"Vezmi mě za ruku, Raule," vyzvala mě Aenea.

Uchopil jsem ji za ruku a vzpomněl si na chvíle, kdy jsem se jí dotýkal během posledních standardních let.

"Hvězdy," zašeptala. "Podívej se na hvězdy a naslouchej jim."

Stromoloď Yggdrasill visela na nízkém orbitu nad červeno-oranžovou planetou s bílými polárními čepicemi a vulkány většími než plošina Křídlo, spatřili jsme říční údolí, které se táhlo pět tisíc kilometrů daleko jako jizva na světovém břiše.

"Toto je Mars," prohlásila Aenea. "Plukovník Kassad nás tady opustí."

Plukovník přestal po kvantovém skoku pozorovat Štíra a slezl dolů. To, co jsme udělali, není možné popsat slovy: v jednu chvíli byla stromoloď v systému Biosféry a pomalu se vznášela, mrtvé

motory, útočil na ni roj archandělů, hned nato jsme se ocitli na nízkém a stabilním orbitu kolem tohoto mrtvého světa v systému Staré Země.

"Jak jsi to udělala?" zeptal jsem se Aeney chvíli po skoku. Nepochyboval jsem o tom, že ať nás sem přeneslo cokoliv, udělala to ona.

"Naučila jsem se poslouchat hudbu koulí," odvětila. "A pak jsem udělala krok."

Pořád jsem na ni civěl. Držel jsem ji za ruku. Nechtěl jsem ji pustit, dokud nezačne mluvit normálním jazykem.

"Člověk dokáže pochopit místo, Raule," pokračovala, přestože věděla, kolik lidí ji v tu chvíli poslouchá, "a když to dokážeš, jako bys poslouchal jeho hudbu. Každý svět má jiný akord. Každý hvězdný systém jinou sonátu. Každé místo je čistou a odlišnou notou."

Pořád jsem ji držel za ruku. "A přenos bez přenašeče?" zeptal jsem se.

Aenea přikývla. "Volný přenos. Kvantový skok ve skutečném slova smyslu," pokračovala. "Pohyb v makrovesmíru podobný pohybu elektronu v nekonečně menším prostoru. Uděláš krok za pomoci Prázdnoty, Jež Spojuje."

Vrtěl jsem hlavou. "Energie. Odkud přichází ta energie, malá. Nic není jen tak."

"Vše přichází ze všech míst."

"Co to znamená, Aeneo?"

Uvolnila své prsty, ale dotkla se mé tváře. "Vzpomínáš na naši rozpravu o Newtonově fyzice lásky? Už je to tak dlouho."

"Láskaje emocí, malá. Žádná forma energie."

"Je obojím, Raule. Skutečně je. A je to jediný klíč k odemčení největší vesmírné zásobárny energie."

"Mluvíš o náboženství," naléhal jsem. Rozčilovaly mě její vytáčky a moje nechápavost.

"Ne," pokračovala, "mluvím o záměrně zapálených kvazarech, o zkrocených pulzarech, o explodujících jádrech galaxií využívaných jako parní turbíny. Mluvím o projektu dva a půl miliard let starém, který teprve začal."

Dokázal jsem jen zírat.

Zavrtěla hlavou. "Později, má lásko. Teď pochop, že přenos bez přenašeče skutečně funguje. Nikdy žádné skutečné přenašeče neexistovaly... nikdy se neotevřely kouzelné dveře do jiných světů... jen Technojádro a jeho zneužití této formy Prázdnotou věnovaného druhého nejdůležitějšího daru."

Měl jsem říct: Co je Prázdnotou věnovaný nejdůležitější dar? Ale tušil jsem, zeje to učení se jazyku mrtvých, který zachytil vzpomínky inteligentních ras... hlas mé matky, abych byl přesnější. Místo toho jsem řekl: "Proto ses dokázala pohybovat s Ráchel a Theo z planety na planetu bez časové ztráty."

"Ano."

"A odnést Konzulovu loď ze systému T'ien Shanu do Biosféry bez Hawkingova pohonu."

"Ano."

Chtěl jsem říct: A putovat na ten svět, kdes našla svého milence, vdala se a měla dítě. Ale ta slova se nezformovala.

"Toto je Mars," řekla a přerušila ticho. "Plukovník Kassad nás tady opustí."

Vysoký válečník se postavil vedle ní. Přistoupila Ráchel, zvedla se na špičky a políbila ho.

"Jednoho dne ti budou říkat Moneta," zašeptal Kassad. "A budou z nás milenci."

"Ano," přikývla Ráchel a ustoupila.

Aenea vzala vysokého muže za ruku. Měl na sobě bojovou výstroj, útočnou pušku pohodlně opřenou o ruku. Trochu se usmál a podíval se na nejvyšší plošinu, kde stál Štír a krvavě červené světlo Marsu se odráželo od jeho pancíře.

"Raule," řekla Aenea. "Půjdeš taky?"

Vzal jsem ji za druhou ruku.

Vítr mi nafoukal písek do očí a nemohl jsem dýchat. Aenea mi podala osmotickou masku a já si ji nasadil.

Písek byl rudý, skály rudé, obloha měla barvu rudé bouřky. Stáli jsme v suchém říčním údolí, které lemovaly skalnaté útesy. Říční koryto bylo plné balvanů - některé velké jako Konzulova loď. Plukovník Kassad si stáhl hledí helmy svého bojového obleku a v

komunikačních vláknech zapraskalo šumění. "Kde jsem začal," promluvil, "v relokačních slumech Tharsis, několik set klicků tímto směrem." Pokynul ke slunci, které viselo nízko, kousek nad útesy. Hrozivá postava s těžkou útočnou zbraní nepůsobila na pláni Marsu tak staře. Obrátila se k Aenee. "Co chcete, abych udělal, ženo?"

Aenea vyrazila rychlé a sebejisté slabiky příkazu. "Pax se prozatím stáhl z Marsu a ze systému Staré Země kvůli místnímu povstání Palestinců a výbojům marťanského válečného stroje ve vesmíru. Nezůstalo tady nic strategicky důležitého pro jejich slábnoucí síly."

Kassad přikývl.

"Ale vrátí se zpět," pokračovala Aenea, "s velkou silou. Nebudou chtít jen zkrotit Mars, ale okupovat celý systém." Udělala pauzu a rozhlédla se kolem. Sledoval jsem její pohled a spatřil tmavé postavy, které se k nám blížily mezi balvany. Nesly zbraně.

"Musíte jim zabránit vstoupit do systému, plukovníku," vysvětlila moje přítelkyně. "Dělejte cokoliv... kohokoliv obětujte... ale vytlačte je ze systému Staré Země na příštích pět standardních let."

Nikdy jsem ji neslyšel mluvit tak přísně a bezohledně.

"Pět standardních let," zopakoval plukovník Kassad. Rozeznal jsem jeho úsměv pod hledím. "Žádný problém. Kdyby to bylo pět marťanských let, možná bych se trochu cukal."

Aenea se usmála. Postavy se blížily rozvířeným pískem. "Musíte se stát vůdcem marťanského odporu, pokračovala smrtelně vážným tónem. "Udělejte to, jak chcete."

"Provedu," odvětil Kassad, jeho pevný tón se vyrovnal jejímu.

"Spojte různé kmeny a frakce válečníků," pokračovala Aenea.

"Provedu."

"Utvořte stabilnější alianci s Válečným strojem."

Kassad přikývl. Postavy už nebyly ani sto metrů daleko. Rozeznal jsem zvednuté zbraně.

"Chraňte Starou Zem," přidala Aenea. "Držte Pax v uctivé vzdálenosti za každou cenu."

Byl jsem v šoku. Určitě to překvapilo i plukovníka Kassada. "Myslíte systém Staré Země," opravil ji.

Aenea zavrtěla hlavou. "Starou Zem, Fedmahne. Držte Pax dál. Máte přibližně rok na to, abyste dal dohromady kontrolu celého systému. Mnoho štěstí."

Potřásli si rukou.

"Vaše matka byla skvělá a statečná žena," poznamenal plukovník. "Vážil jsem si jejího přátelství."

"A ona si vážila toho vašeho."

Tmavé postavy se blížily, kryly se za balvany a dunami. Plukovník Kassad k nim namířil, pravou ruku zdviženou, útočnou pušku opřenou o rameno.

Aenea popošla a znovu mě vzala za ruku. "Je zima, že, Raule?"

Byla. Jediný záblesk světla podobný bezbolestnému úderu do hlavy a znovu jsme stáli na můstku Yggdrasillu. Když nás naši přátelé spatřili, trochu couvli. Strach z kouzel mizí jen pomalu. Za větvemi a slupkou silového pole se otáčel červený a chladný Mars.

"Jaký kurz, ctihodná Ta, která učí?" zeptal se Het Masteen.

"Jen kousek, kde uvidím hvězdy," odvětila Aenea.

Kapitola 29

Yggdrasill pokračoval dál. Jeho kapitán, templářský Pravý hlas stromu, Het Masteen, mu říkal Strom bolesti. Nemohl jsem se hádat. Každý krok připravil Aeneu o další energii, moji lásku, moji ubohou unavenou Aeneu. Každé odloučení ubíralo z nádrže energie a přidávalo bolest. A Štír stál celou dobu na nejvyšší plošině, připomínal odporný čelen na lodi odsouzené k záhubě, možná tmavého andílka na špičce smutného vánočního stromu.

Když jsme nechali plukovníka Kassada na Marsu, stromoloď skočila na oběžnou dráhu kolem Maui-Dohody. Na planetě zuřilo povstání, přesto jsem čekal v Paxem ovládaném prostoru hordy válečných lodí, které se na nás snesou. Ale během těch několika hodin, které jsme tam strávili, na nás nikdo nezaútočil.

"Jedním z přínosů útoku na Biosféru Hvězdného stromu je," začala Aenea se smutnou ironií, "že stáhli bojová plavidla z vnitřních systémů."

Při sestupu na Maui-Dohodu vzala za ruku Theo. Znovu jsem doprovázel mou milovanou i její přítelkyni.

Rozmrkal jsem bílý záblesk a ocitli jsme se na pohyblivém ostrově. Plachty vzdouval teplý tropický vítr, obloha a moře měly úžasnou modrou barvu. Ostatní ostrovy s námi udržovaly rychlost, všude kolem delfíni, kteří za sebou nechávali bílé brázdy na hladině.

Na vysoké plošině stálo několik lidí, a přestože je překvapilo naše zjevení, netvářili se vyděšeně. Theo objala vysokého blonďáka a jeho tmavovlasou ženu, kteří nás přišli přivítat.

"Aeneo, Raule," prohlásila, "s potěšením vám chci představit Merina a Deneb Aspic-Coreauovou."

"Merina?" zopakoval jsem a ucítil sílu jeho ruky.

Usmál se. "Od slavného Merina Aspica mě dělí deset generací," poučil mě. "Přesto jsem jeho přímým potomkem. A Deneb pochází z rodiny naší slavné lady Siri." Vzal Aeneu za rameno. "Vrátila ses, přesně jak jsi slíbila a přivezla naši nejlepší bojovnici."

"Ano," souhlasila Aenea, "a musíte ji ochránit. V příštích dnech a měsících se musíte vyhýbat kontaktu s Paxem."

Deneb Aspic-Coreauová se zasmála. Přestože ve mně neprobudila touhu, určitě to byla ta nejzdravější a nejkrásnější žena, jakou jsem kdy spatřil. "Prcháme, abychom si zachránili život, Ta, která učí. Třikrát jsme se pokusili zničit vrtnou plošinu Tři proudy a třikrát nás odrazili jako Thomasovy jestřáby. Teď už jenom doufáme, že se dostaneme do Rovníkového souostroví, ukryjeme se mezi migrujícími ostrovy a nakonec najdeme podvodní základnu v Lat Nula."

"Chraňte ji za každou cenu," zopakovala Aenea a obrátila se k Theo. "Budeš mi chybět, kamarádko."

Theo Bernardova bojovala s pláčem, ale neuspěla. Silně Aeneu objala. "Celá ta doba... byla skvělá," vydechla a ustoupila. "Modlím se za tvůj úspěch. A modlím se, abys selhala... pro tvé dobro."

Aenea zavrtěla hlavou. "Modli se za úspěch nás všech." Zvedla ruku na pozdrav a odvedla mě na nižší plošinku.

Ucítil jsem opojnou vůni moře, sůl a ryby. Sluneční paprsky byly tak pronikavé, že jsem musel mhouřit oči, ale teplota vzduchu byla příjemná. Voda na hřbetech delfínů byla průzračná jako pot na mém předloktí. Dokázal jsem si představit, že bych tady zůstal navždy.

"Musíme jít," pobídla mě Aenea a vzala mě za ruku.

Válečná loď se objevila na radaru ve chvíli, kdy jsme stoupali gravitační studnou Maui-Dohody. Ignorovali jsme ji, zatímco Aenea stála o samotě na můstku a pozorovala hvězdy.

Vylezl jsem nahoru a postavil se vedle ní.

"Slyšíš je?" zašeptala.

"Hvězdy?" zeptal jsem se.

"Světy," odvětila. "Lidi na nich. Jejich tajemství a mlčení. Tolik bijících srdcí."

Zavrtěl jsem hlavou. "Pokud se nesoustředím na něco jiného," vysvětloval jsem, "pořád mě pronásledují hlasy a obrazy. Jiná doba. Můj otec, jak loví na vřesovištích se svými bratry. Otec Glaucus, kterého hodila Rhadamanth Nemes do propasti."

Podívala se na mě. "Tos viděl?"

"Ano. Bylo to hrozné. Neviděl, kdo ho napadl. Ten pád... tma... zima... chvíle bolesti před smrtí. Odmítl přijmout kruciform. Proto ho Církev poslala na Sol Draconi Septem... ledový exil."

"Ano," souhlasila Aenea, "během posledních deseti let jsem se často dotýkala těch posledních vzpomínek. Ale existují i jiné vzpomínky na Otce Glaucuse, Raule. Teplé a překrásné... plné světla. Doufám, zeje najdeš."

"Byl bych rád, kdyby ty hlasy utichly," přiznal jsem pravdu. "Toto..." Ukázal jsem na stromoloď, na lidi, které jsem znal, na Het Masteena na můstku. "Toto je příliš důležité."

Aenea se usmála. "Je to příliš důležité. To je hrozný problém, že?" Obrátila se ke hvězdám. "Ne, Raule, než uděláš první krok, není důležité slyšet ozvěnu jazyka mrtvých... ani jazyk živých. Je to... podstata věcí." Zaváhal jsem, nechtěl jsem ze sebe udělat hlupáka, ale pak jsem pokračoval:

"...tak
oceánu milión přílivů a odlivů,
sužují ho. Přesto nezemře,
pokud tohoto dosáhne. Pokud dokonale..."

Pokračovala Aenea:

"...probádá hlubiny kouzel
a vyloží význam všech pohybů,
tvarů a zvuků,
pokud prozkoumá všechny formy a substance
a najde jejich symbolickou podstatu,
pak nezemře..."

Znovu se usmála. "Zajímalo by mě, jak se strýček Martin má. Spí celá ta léta v hibernaci? Nadává nebohým androidům? Pořád pracuje na nedokončeném Kantosul Nedokážu strýčka Martina spatřit ve svých snech."

"Umírá," odvětil jsem.

Aenea šokované zamrkala.

"Zdálo se mi o něm... dnes ráno... jsem ho viděl," vysvětlil jsem. "Naposledy se dal rozmrazit, jak řekl svým věrným služebníkům. Stroje ho udržují při životě. Poulsenova léčba už nefunguje. On..." Zarazil jsem se.

"Pokračuj," vybídla mě Aenea.

"Zůstane naživu, dokud tě znovu neuvidí," doplnil jsem. "Aleje velmi křehký."

Aenea odvrátila obličej. "To je zvláštní," vydechla. "Moje matka se se strýčkem Martinem hádala během celého putování. Občas mohli zabít jeden druhého, než zemřela, byl jejím nejbližším přítelem. Teď..." Ztichla a stáhlo se jí hrdlo.

"Musíš přežít, malá," řekl jsem a zaslechl zvláštní tón ve svém hlasu. "Přežít, zůstat zdravá a vrátit se za tím stařík em. Dlužíš mu to."

"Vezmi mě za ruku, Raule."

Loď pohltil záblesk.

Na orbitu Tau Ceti Střed nás okamžitě napadli. Nebyla to jen plavidla Paxu, ale i lodě rebelů, které bojovaly za planetární nezávislost pod vedením ambiciózní arcibiskupky Achilly Silvaskiové. Silové pole žhnulo jako nova.

"Určitě nás přes to nepřeneseš," obrátil jsem se k Aenee, když nám s Tromo Trochimi z Dhomu podala ruce.

"Člověk se ničím nepřenáší," opravila mě a okamžitě jsme se ocitli na povrchu někdejšího hlavního města zesnulé Hegemonie.

Tromo Trochi nikdy na TC2 nebyl, ve skutečnosti nikdy neopustil svět T'ien Shanu, ale jeho obchodnický smysl vzrušily pověsti o někdejším kapitalistickém centru lidského vesmíru.

"Je škoda, že nemám s čím obchodovat," prohlásil chytrý obchodník. "Během šesti měsíců na takto plodné planetě bych dokázal postavit obchodní impérium."

Aenea se natáhla do batohu a vytáhla těžkou zlatou tyč. "Toto by vám mělo pomoci začít," řekla, "ale pamatujte na svůj skutečný cíl."

Mužík sevřel tyč v ruce a uklonil se. "Nikdy nezapomenu, Ta, která učí. Netrpěl jsem při učení se jazyku mrtvých nadarmo."

"Jen zůstaňte v bezpečí po dobu příštích několika měsíců," pokračovala Aenea. "A jsem si jistá, že potom se dokážete dostat na každý svět, který si vyberete."

"Přijdu na svět, kde budete vy, M. Aeneo," odvětil obchodník a já poprvé spatřil v jeho tváři výraz nějakých emocí. "A klidně za to dám všechno mé bohatství - to minulé, budoucí i vysněné."

Musel jsem zamrkat. Poprvé mě napadlo, že ji mnoho jejích žáků zřejmě trochu miluje a stejně tak se jí bojí. Ale tato slova od penězi posedlého obchodníka mě i tak šokovala.

Aenea se dotkla jeho paže. "Dávejte na sebe pozor."

Když jsme se vrátili, Yggdrasill pořád snášel útoky. Útočili na něj i ve chvíli, kdy nás Aenea přenesla pryč ze systému Tau Ceti.

Planetární město Lusus vypadalo stejně jako při mé krátké návštěvě - řady věží Úlu, které se zvedají nad dlouhými kaňony z šedého kovu. Tady se s námi rozloučili George Tsarong a Jigme Norbu. Podsaditý, svalnatý George s pláčem objal Aeneu. V horším osvětlení mohl působit jako průměrný Lusian, ale vyhublý Jigme se nemohl schovat v místním davu. Avšak Lusus byl zvyklý na cizince a pokud budou mít naši dva předáci dost peněz, nenarazí na žádné problémy. Lusus byl jedním z mála světů Paxu, který se vrátil k původním kreditním kartám, ale Aenea žádnou v batohu neměla. Několik minut po tom, co jsme opustili prázdné chodby Dregova Úlu, se k nám přiblížilo sedm postav v karmínových pláštích. Postavil jsem se mezi Aeneu a hrozivě vyhlížející postavy, ale návštěvníci nezaútočili. Místo toho všech sedm mužů pokleklo na špinavou zem, sklonili hlavy a začali zpívat:

"POŽEHNANÁ BUD POŽEHNÁN BUĎ ZDROJ NAŠÍ SPÁSY POŽEHNÁN BUĎ NÁSTROJ NAŠEHO VYKOUPENÍ POŽEHNÁN BUĎ PLOD NAŠEHO SPOJENÍ POŽEHNÁNA BUĎ."

"Štírův kult," vyhrkl jsem hloupě. "Myslel jsem, že zmizeli... zmizeli během Pádu."

"Dáváme přednost názvu Církev posledního vykoupení," opravil mě první muž. Postavil se, ale pořád měl skloněnou hlavu. "Á nikoliv... nezmizeli jsme, jak to podáváte... jen jsme se ukryli. Vítejte, Dcero světla. Vítejte, Ženo Avatara."

Aenea zavrtěla nedočkavě hlavou. "Nejsem ničí žena, biskupe Duruyene. Tyto dva muže jsem přivedla, abych je svěřila na dobu příštích deseti měsíců pod vaši ochranu."

Biskup v červeném sklonil holou hlavu. "Přesně jak řekla vaše proroctví, Dcero světla."

"Žádná proroctví," opravila ho Aenea, "sliby." Obrátila se a naposledy objala George a Jigmeho.

"Uvidíme se ještě, architektko?" zeptal se Jigme.

"To nemohu slíbit," přiznala Aenea, "ale mohu vám slíbit, zeje v mých silách, abychom se znovu spojili."

Sledoval jsem ji prázdnými chodbami Dregova Úlu, kde kapala voda. Sli jsme se schovat, aby naše zázračné zmizení neposílilo Štírův kult.

Na Tsintao-Hsishuang Panna jsme se rozloučili s dalajlámou a jeho bratrem Labsangem Samtenem. Labsang plakal. Malý láma nikoliv.

"Nářečí místního mandarinu je neslýchané," poznamenal dalajláma.

"Ale budou vám rozumět, Vaše Svatosti," uklidnila ho Aenea. "A budou naslouchat."

"Ale vy jste moje učitelka," namítl chlapec, v jeho hlasu zazněl vztek. "Jak je mohu učit bez vaší pomoci?"

"Pomohu," utišila ho Aenea, "zkusím to. A pak je to váš úkol. A jejich."

"Ale můžeme je vzít na přijímání?" zeptal se Labsang.

"Jestli o to požádají," přikývla Aenea a obrátila se k chlapci: "Požehnáte mi, Vaše Svatosti?"

Dítě se usmálo. "Já bych měl poprosit o požehnání, Učitelko."

"Prosím," trvala Aenea na svém. Znovu jsem zaslechl únavu v jejím hlasu.

Dalajláma se sklonil a se zavřenýma očima pronesl:

"Toto je z Modlitby Kuntu Sangpoa, která mi byla odhalena vizí mého tertonu z minulého života"Ho! Fenomenální svět a veškerá existence, samsara a nirvána, vše má jediný základ, ale existují dvě cesty a dva výsledkyukázky hlouposti a znalosti.

Díky cílům Kuntu Sangpoa v Paláci pravé vesmírné prázdnoty nechť všechny bytosti dosáhnou cíle a Buddhova stavu.

Všeobecný základ nemá podmínky, spontánně roste, obrovská rozloha překoná slova, kde neexistuje samsara ani nirvána.

Vědění je podstatou Buddhova stavu,

zatímco hloupé bytosti bloudí samsarou.

Nechť všechny inteligentní bytosti tří světů získají vědění a pochopí podstatu nevýslovných základů."

Aenea se uklonila. "Palác pravé vesmírné prázdnoty," zašeptala. "O kolik elegantnější popis mé hloupě podané Prázdnoty, Jež Spojuje. Děkuji vám, Vaše Svatosti."

Dítě se uklonilo. "Já děkuji vám, ctihodná Učitelko.

Nechť je vaše smrt rychlejší a méně bolestivá, než oba očekáváme."

Vrátili jsme se s Aeneou na stromoloď. "Co tím myslel?" naléhal jsem, ruce položené na jejích ramenou. "Smrt rychlejší a méně bolestivá? Co to sakra znamená? Chceš se dát ukřižovat? Musí ta prokletá role spasitele přinést stejně bizarní konec? Řekni, Aeneo!" Uvědomil jsem si, že s ní třesu... třesu s mou přítelkyní, s mou milovanou. Pustil jsem ji.

Aenea mě objala. "Prostě zůstaň se mnou, Raule. Zůstaň se mnou, dokud můžeš."

"To udělám," vydechl jsem a pohladil ji po zádech. "Slibuji, že to udělám."

Na Fuji jsme dali sbohem Kenshiro Endovi a Haruyuki Otakiovi. Na Deneb Drei jsme se rozloučili s dítětem, se kterým jsem se nikdy ani nesetkal. Desetiletá dívenka jménem Katherine zůstala na planetě sama a zdálo se, že se vůbec nebojí. Na Sol Draconi Septemu, na zmrzlém světě plném vražedných duchů, kde byli zavražděni Otec Glaucus a naši přátelé Chitchatukové, zůstal náš smutný a zamyšlený pracovník Rimsi Kyipup. Přihlásil se téměř radostně. Na Nevermore to byl další člověk, kterého jsem neznal - starší gentleman, který připomínal vlídnějšího a mladšího bratra Martina Silenuse. Na Božím sadu, kde A. Bettik ztratil před deseti standardními roky část své paže, se s námi přenesli na povrch dva Het Masteenovi velitelé a už se nevrátili. Na Hebronu, odkud zmizeli

židovští osadníci a nahradili je správní křesťanští kolonisté, které sem poslal Pax, se s námi rozloučili empaté Seneschai Aluit. Lleeoonn a Ooeeaall nám dali sbohem na pusté poušti, kde ve večerním šeru sálaly teplé kameny.

Na Parvati se s námi rozloučily obyčejně veselé sestry Kuku Se a Kay Se. Plakaly a objímaly nás. Na Asquithu zůstala rodina s pěti zlatovlasými dětmi. Nad bílými mraky a modrým oceánem Maře Infinitus - planetě, jejíž jméno mě pronásledovalo a vyvolávalo vzpomínky na bolest a přátelství - se Aenea zeptala seržanta Gregoria, jestli by s ní odešel na povrch a přidal se k rebelům, aby podpořil naši věc.

"A opustil kapitána?" zeptal se obr. Bylo zřejmé, že ho ta nabídka šokuje.

De Soya popošel kupředu. "Žádný kapitán už neexistuje, seržante, můj drahý příteli, zůstal jen kněz bez církve. A věřím, že budeme víc užiteční, pokud se rozejdeme. Mám pravdu, M. Aeneo?"

Moje přítelkyně přikývla. "Doufala jsem, že na Maře Infinitus mě bude zastupovat Lhomo," vysvětlila. "Pašeráci, povstalci a lovci Lampových chřtánů na tomto světě budou respektovat silného muže. Ale bude to obtížné a nebezpečné... pořád tady zuří povstání a Pax nebere zajatce."

"Já se nebráním nebezpečí!" vykřikl Gregorius. "Klidně natáhnu brka pravou smrtí, stokrát pro dobrou věc."

"To vím, seržante," souhlasila Aenea.

Obr se podíval na starého kapitána, pak se znovu obrátil k Aenee. "Drahá, vím, že nerada říkáte budoucnost, i když víme, zeji občas sledujete. Ale řekněte mi jedno... je šance, že se znovu uvidím s kapitánem?"

"Ano," přikývla Aenea, "a s někým, koho jste považoval za mrtvého... třeba s desátníkem Kee."

"Pak jdu. Vykonám vaši vůli. Možná už nepatřím k Helvetice, ale poslušnost, co mě naučili, má hluboký kořeny."

"Teď vás nežádáme o poslušnost," opravil ho Otec de Soya. "Je to něco silnějšího a hlubšího."

Seržant Gregorius chvíli přemýšlel. "Jo," odvětil nakonec a obrátil se k nám na chvíli zády. "Jdem, drahá," natáhl ruku a dotkl se Aeney.

Nechali jsme ho na opuštěné plošině v Jižním moři, ale Aenea mu prozradila, že tam během jednoho dne přistanou ponorky.

Nad MadredeDios vykročil Otec de Soya, ale Aenea zvedla ruku, aby ho zastavila.

"Toto je můj svět," vysvětloval kněz, "narodil jsem se tady. Mám tady faru. Doufám, že tady zemřu."

"Možná," připustila Aenea, "ale mám pro vás obtížnější místo a mnohem nebezpečnější práci, Federico."

"Kde?" zeptal se kněz se smutnýma očima.

"Na Pacemu," odvětila Aenea. "Naše poslední zastávka."

Popošel jsem k ní. "Počkej, malá," přerušil jsem ji, "jestli na tom trváš, půjdu na Pacem s tebou. Říkala jsi, že s tebou mohu zůstat." Vlastní hlas mi připadal ukňouraný a zoufalý.

"Ano," souhlasila Aenea a dotkla se studenými prsty mého zápěstí. "Ale až přijde doba, budu raději, pokud půjde Otec de Soya s námi."

Jezuita se tvářil zmateně a trochu zklamaně, ale pak sklonil hlavu. Poslušnost Helvetice byla zřejmě ještě hlubší u Ježíšovy společnosti.

Nakonec se přihlásil specialista na bambusové stavby Voytek Majer a jeho nová snoubenka Viki Groselj.

Na Freehoknu jsme dali sbohem Januszi Kurtykovi. Na Kastrop-Rauxelu, Paxem nově terraformované a osídlené planetě, se přihlásil voják Jigme Paring a řekl, že najde místní rebely. Nad Parsimonií proměnily válečné lodě Paxu silové pole ve slupku světla a řevu, zatímco vykročila Helen Dean O'Brianová a uchopila Aeneu za ruku. Na Esperanci jsme se společně rozloučili s někdejším starostou Jo-kungu Charlesem Chi-kyap Kempem. Na Trávě jsme se postavili na stráň s výhledem na žlutou prérii a zamávali Isher Perpetovi, jednomu z odvážných rebelů, kterého zachránil Otec de Soya z vězení Paxu. Na Qom-Riyadhu, kde se místní mešity změnily na katedrály a objevili se osadníci Paxu, jsme se snesli uprostřed noci a šeptem se rozloučili s místním uprchlíkem jménem Merwin

Muhammed Ali a někdejším překladatelem z T'ien Shanu, inteligentním Perri Samdupem.

Nad Renesancí Minor knám vyrazily vnitrosystémové válečné lodě s jediným úmyslem, zabít. Tady k Aenee přistoupil tichý zajatec Hoagan Liebler. "Dělal jsem špióna," přiznal bledý muž. Mluvil k Aenee, ale díval se přímo na Otce de Soyu. "Prodal jsem věrnost za peníze, abych se mohl vrátit na tuto planetu, abych znovu získal svou ztracenou půdu a bohatství. Zradil jsem svého kapitána i vlastní duši."

"Můj synu," začal Otec de Soya, "ty hříchy už byly dávno odpuštěny. Pokud to byly hříchy... odpustil ti je tvůj kapitán... a co je důležitější, i samotný Bůh. Nic se nestalo."

Liebler pomalu přikývl. "Ty hlasy, kterým naslouchám od chvíle, kdy jsem se napil s M. Aeneou vína..." Jeho hlas se vytratil. "Znám mnoho lidí na tomto světě," pokračoval a jeho hlas zesílil. "Rád bych se vrátil domů a začal nový život."

"Ano," přikývla Aenea a podala mu ruku.

Na Vitus-Gray-Balianus B jsme se přenesli s Aeneou a Dorje Phamo doprostřed pouště, daleko od řeky a polí, daleko od barevných domků, kde žili vlídní lidé Amoietova Spektra Helixu, kteří se o mě starali a pomohli mi uprchnout před Paxem. Našli jsme jen hromadu balvanů a vysušené pukliny, labyrint tunelů ve skále, prachové bouře, které zastínily krvavý západ slunce na obzoru. Vzpomněl jsem si na Mars, ale tady byl teplejší a hustější vzduch, cítil jsem pach smrti a korditu.

Téměř okamžitě nás obklíčily zahalené postavy, v rukou třímaly šipkové pistole a pekelné biče. Znovu jsem chtěl bránit Aeneu před nebezpečím, ale postavy se vynořily z rudého větru, obstoupily nás a zvedly zbraně.

"Počkejte!" vykřikl známý ženský hlas a jeden ze zahalených vojáků sklouzl po rudé duně a postavil se před

nás. "Počkejte!" zopakovala žena těm, kteří chtěli začít střílet, a odmotala látku své kápě.

"Dem Loa!" vykřikl jsem a popošel, abych objal malou ženu zahalenou ve vrstvách látky. Spatřil jsem slzy na zaprášených tvářích.

"Přivedl jsi vyvolenou," prohlásila žena, která mě zachránila. "Jak jsi slíbil."

Představil jsem jí Aeneu, pak Dorje Phamo. Připadal jsem si hloupě, ale cítil jsem štěstí. Dem Loa a Aenea pozorovaly jedna druhou, pak se objaly.

Podíval jsem se na ostatní postavy, které se krčily v rudém soumraku. "Kde je Dem Ria?" zvolal jsem. "Alem Mikail Dem Alem? A vaše děti - Bin a Ces Ambře?"

"Mrtví," odvětila Dem Loa. "Všichni mrtví s výjimkou Ces Ambře, která se ztratila při posledním útoku Paxu z Bombasina."

Ohromeně jsem tam stál a nezmohl se na slovo.

"Bin Ria Dem Loa Alem zemřel na nemoc," pokračovala Dem Loa, "ale ostatní zemřeli během naší války proti Paxu."

"Válka proti Paxu," zopakoval jsem. "Doufám, že jsem jinerozpoutal..."

Dem Loa zvedla ruku. "Ne, Raule Endymione. Nerozpoutal jste ji. Udělali to ti z Amoietova Spektra Helixu, kteří dali přednost vlastnímu životu a odmítli kříž... tak začala. Povstání už začalo, když jste tady byl. Když jste odešel, věřili jsme, že jsme vyhráli. Zbabělci ze základny Paxu v Bombasinu žádali mír a ignorovali příkazy jejich velitelů ve vesmíru. Uzavřeli s námi smlouvu. Pak dorazily další lodě Paxu. Bombardovaly vlastní základnu... pak zaútočily na naše vesnice. Od té doby bojujeme. Když přistanou a pokusí se okupovat půdu, mnoho jich zabijeme. Pošlou další."

"Dem Loo," promluvil jsem, "je mi to tak líto."

Opřela mi dlaň o hrudník a přikývla. Spatřil jsem úsměv, který jsem si pamatoval z těch několika společných hodin. Pak se znovu obrátila k Aenee: "Ty jsi ta, o které hovořil v deliriu a bolestech. Jsi ta, kterou miloval. Miluješ ho stejně tak, dítě?"

"Ano," přikývla Aenea.

"To je dobře," odvětila Dem Loa. "Bylo by smutné, kdyby muž, který věří ve vlastní smrt, vyjádřil takovou lásku k ženě, která nesdílí stejný cit." Dem Loa se podívala na tichou a vznešenou Hřmící Prasnici. "Jste kněžka?"

"Žádná kněžka," bránila se Hřmící Prasnice, "ale opatka kláštera Samden Gompa."

Dem Loa odhalila své zuby. "Vládnete mnichům? Mužům?"

"Já... dávám jim rady," odpověděla Dorje Phamo. Vítr rozčeřil její ocelově šedé vlasy.

"To je stejné, jako byste jim vládla." Dem Loa se zasmála. "Pak tedy vítejte, Dorje Phamo." Obrátila se k Aenee: "A ty s námi zůstaneš, dítě? Nebo jen projíždíš, jak předurčila naše věštba?"

"Musím dál," souhlasila Aenea, "ale ráda bych tady nechala Dorje Phamo jako vaši pomocnici a naši... spojku."

Dem Loa přikývla. "Je to tady nebezpečné," upozornila Hřmící Prasnici.

Dorje Phamo se na ni usmála. Jejich síla a energie byla málem vidět.

"Dobrá," přikývla Dem Loa. Objala mě. "Buďte hodný na svou lásku, Raule Endymione. Buďte na ni hodný všechny hodiny, které vám nabízí cykly života a chaosu."

"Budu," přikývl jsem.

Dem Loa se obrátila k Aenee: "Děkuji, žes přišla, dítě. Přáli jsme si to. Byla to naše naděje." Obě ženy se znovu objaly. Náhle jsem byl naměkko, jako bych Aeneu přivedl domů, aby se setkala s mou matkou nebo s Grandam.

Dorje Phamo se nás dotkla a požehnala nám. "Kale pe a," řekla Aenee.

Pronikli jsme prachovou bouří a v záblesku bílého světla se přenesli na loď. Na tichém můstku Yggdrasillu jsem promluvil: "Co to řekla?"

"Kalepe a" zopakovala moje přítelkyně. "Je to starý tibetský pozdrav, když se karavana vydá na vysoké vrcholky. Znamená to - kráčej pomalu, chceš-li se vrátit."

A tak to pokračovalo se stovkou dalších planet. Každou jsme navštívili jen na chvíli, ale vždycky nás čekalo dojemné loučení. Těžko dokážu určit, kolik dnů a nocí jsem strávil na této poslední cestě s Aeneou, neboť jsme se přenášeli dolů a nahoru, stromoloď opustila světlo a objevila se někde jinde, a když byli všichni už moc znavení, Yggdrasill zůstal na pár hodin v prázdném prostoru, ergové odpočívali a zbytek posádky se pokoušel usnout. Vybaví se mi nejméně tři období spánku, takže jsme nejspíš putovali tři dny a noci.

Ale možná to byl celý týden, možná víc, zatímco jsme spali jen třikrát. Vzpomínám, jak jsme s Aeneou spali a něžně se milovali, jako by to byly naše poslední chvíle.

Během jedné z těchto krátkých přestávek, kdy jsme se ocitli o samotě, jsem zašeptal: "Proč to děláš, malá? Není to jen proto, abychom mohli jako Vyvrženci roztáhnout křídla a chytat sluneční světlo. Chci říct... určitě to bylo krásné... ale mám rád planety. Mám rád hlínu pod nohama. Líbí se mi být... obyčejným člověkem. Mužem."

Aenea se zasmála a dotkla se mé tváře. Vzpomínám si, že jsem v matném osvětlení rozeznal kapky potu mezi jejími ňadry. "I já tě mám ráda takového, Raule, má lásko."

"Chci říct..." začal jsem hloupě.

"Vím, co chceš říct," zašeptala Aenea. "I já mám ráda planety. A jsem ráda člověkem... jsem ráda ženou. Nepracuji na... nemusím pokračovat v utopistické evoluci lidstva, aby se všichni proměnili v anděle a empaty Seneschai."

"Proč potom?" zašeptal jsem do jejích vlasů.

"Jen kvůli právu na výběr," odvětila tiše. "Pro samotnou možnost pokračovat jako člověk, ať už si každý jednotlivec vybere cokoliv."

"Volit znovu?" zeptal jsem se.

"Ano," souhlasila Aenea. "I když to znamená vybrat to, co už člověk má. I když to znamená zvolit Pax, kruciform a spojenectví s Jádrem."

Nechápal jsem to, ale v tu chvíli bylo důležité, abych ji mohl objímat.

Po chvíli ticha pokračovala: "Raule... i já mám ráda půdu pod nohama a zvuk větru v trávě. Udělal bys pro mě něco?"

"Cokoliv," odvětil jsem vášnivě.

"Jestli zemřu dřív než ty," zašeptala, "odnesl bys můj popel na Starou Zem a rozprášil ho v místech, kde jsme byli nejšťastnější?"

Kdyby mě bodla do srdce, tolik by to nebolelo. "Řekla jsi, že mohu zůstat s tebou," řekl jsem nakonec, v mém hlasu zněl vztek a smutek, "že mohu jít, kamkoliv půjdeš ty."

"A myslela jsem to vážně, má lásko," zašeptala Aenea. "Ale jestli tě předběhnu ve smrti, uděláš to pro mě? Počkáš několik let a pak odvezeš můj popel do míst, kde jsme byli nejšťastnější na Staré Zemi?"

Chtěl jsem ji zmáčknout, až začne křičet. Místo toho jsem odmítl její žádost a zeptal se: "Jak se mám sakra vrátit na Starou Zem? Leží v Megallanových mracích, ne? Nějakých sto šedesát tisíc světelných let daleko."

"Ano," potvrdila Aenea.

"No, znovu otevřeš dveře přenašeče, abych se tam dostal?"

"Ne," odmítla Aenea, "ty dveře jsou navždy zavřené."

"Jak si potom sakra myslíš, že se tam..." Zavřel jsem oči. "To po mně nežádej, Aeneo."

"Už jsem tě o to požádala, má lásko."

"Chtěj, abych s tebou místo toho zemřel."

"Ne," odmítla. "Žádám tě, abys kvůli mně žil. Abys to pro mě udělal."

"Sakra," zaklel jsem.

"Znamená to ano, Raule?"

"Znamená to sakra!" vykřikl jsem. "Nesnáším mučedníky. Nesnáším předem určený osud. Nesnáším milostné příběhy se smutným koncem."

"Já také," zašeptala Aenea. "Uděláš to pro mě?"

Zachrčel jsem. "Kde jsme byli nejšťastnější na Staré Zemi?" zeptal jsem se nakonec. "Určitě myslíš Taliesin Západ, protože zbytek planety jsme nenavštívili společně."

"To místo poznáš," zašeptala Aenea. "Pojďme spát."

"Nechci spát," vyhrkl jsem hrubě.

Objala mě rukama. Spánek v nulové gravitaci Hvězdného stromu byl příjemný. Ještě příjemnější byl společný spánek na malé posteli v nepatrném silovém poli Yggdrasillu. Nedokázal jsem si představit, že budu spát bez Aeney po mém boku.

"Rozhodit tvůj prach, jo?" zašeptal jsem po chvíli.

"Ano," zašeptala. Už téměř spala.

"Malá, má drahá, má lásko," šeptal jsem, "ty jsi ale morbidní obludka."

"Ano," zašeptala Aenea. "Ale jsem tvoje morbidní obludka."

Nakonec jsme usnuli.

Poslední den nás Aenea přenesla do hvězdného systému s rudým trpaslíkem třídy M3 a příjemným, Zemi podobným světem, který obíhal po blízkém orbitu.

"Ne," vydechla Ráchel, když se naše malá skupinka shromáždila na můstku kolem Het Masteena. Postupně nás opustily tři stovky lidí, Aeneini učedníci se rozběhli po Paxem ovládaných planetách jako lahve hozené do velkého oceánu. Teď zůstali Otec de Soya, Ráchel, Aenea, kapitán Het Masteen, A. Bettik a několik klonovaných členů posádky, ergové a já. A také tichý a nehybný Štír na horní plošině.

"Ne," zopakovala Ráchel. "Rozmyslela jsem si to, chci pokračovat s vámi."

Aenea si založila ruce. Celé dnešní ráno bylo zvlášť tiché. "Jak chceš," poznamenala tiše, "víš, že tě nebudu k ničemu nutit, Ráchel."

"Proklínám tě," vydechla Ráchel tiše.

"Ano," přikývla Aenea.

Ráchel sevřela ruce v pěst. "Sakra, copak to nikdy neskončí?"

"Co tím myslíš?" zeptala se Aenea.

"Však víš. Můj otec... moje matka... tvoje matka... jejich životy plné stejných věcí. Můj život... můj dvakrát prožitý život... stálý boj proti neviditelnému nepříteli. Útěky, útěky a čekání a další čekání. Nazpátek a kupředu, přes bariéry času jako roztočená káča... ach, sakra práce."

Aenea čekala.

"Jedna prosba," pokračovala Ráchel a podívala se na mě. "Bez urážky, Raule. Začala jsem tě mít ráda, ale mohla by mě Aenea vzít na Barnardův svět samotnou."

Podíval jsem se na Aeneu. "Mně to nevadí," podotkl jsem.

Ráchel vzdychla. "Znovu na tenhle zapadlý svět... Kukuřičná pole, západy slunce a malá městečka s velkými bílými domky a širokými verandami. Nudil mě, už když mi bylo osm."

"Když ti bylo osm, zbožňovala jsi ho," opravila ji Aenea.

"Jo," přikývla Ráchel, "to ano." Potřásla rukou nejprve Otci, pak Het Masteenovi a nakonec mně.

Vzpomněl jsem si na nejzvláštnější verše Kantosu od starého básníka, vzpomněl jsem si, jak jsem se smál u táborového ohně, když jsem je musel pod vedením staré Grandam opakovat řádku po řádce a přemýšlel, proč lidé říkají takové věci. Pak jsem to zopakoval: "Páček."

Mladá žena se na mě podívala, její zelené oči odrážely světlo planety nad námi. "Shledáček."

Vzala Aeneu za ruku a obě zmizely. Když člověk neputoval s Aeneou, žádný záblesk světla nespatřil. Jen okamžitou... nepřítomnost.

Aenea se vrátila během pěti minut. Het Masteen ustoupil od ovládacího kruhu a složil si ruce do rukávů své róby. "Učitelko?"

"Systém Pacemu, prosím, Pravý hlase stromu, Het Masteene."

Templář se nehýbal. "Víte, drahá přítelkyně a učitelko, že Pax teď povolal polovinu svých lodí do domácího systému Vatikánu?"

Aenea vzhlédla, podívala se na rozvířené listy krásného stromu, který nás vezl. Kilometr pod námi se táhl žhnoucí ocas fúzního pohonu, který nás pomalu zvedal z gravitační studny Barnardova světa. Žádné lodě Paxu nás tady neoslovily. "Udrží ergové pole, dokud se nedostaneme blízko k Pacemu?" zeptala se.

Kapitán uvolnil ruce z rukávů své róby a zvedl dlaně. "O tom pochybuji. Jsou vyčerpaní. Všechny ty útoky si vybraly svou daň..."

"Já vím," souhlasila Aenea, "a je mi to moc líto. Potřebujeme být v systému jen jednu nebo dvě minuty. Jestli teď zrychlíme a připravíme se na manévry v plné rychlosti, pak se možná stromoloď dostane ze sytému Pacemu, než pole selžou."

"Zkusíme to," připustil Het Masteen. "Ale připravte se na okamžitý přenos. Po našem příjezdu se může život na stromolodi měřit na pouhé vteřiny."

"Nejprve musíme poslat pryč Konzulovu loď," vysvětlovala Aenea. "Musíme to udělat rovnou tady. Ještě chvíli, Het Masteene."

Templář přikývl a vrátil se k obrazovkám a ovládacím panelům. "Ach, ne," vydechl jsem, když se ke mně Aenea obrátila. "Nepoletím na Hyperion v lodi."

Aenea se zatvářila překvapeně. "Myslel sis, že tě pošlu pryč, když jsem slíbila, že mě smíš doprovázet?"

Založil jsem si ruce. "Navštívili jsme většinu planet Paxu a Pustin... kromě Hyperionu. Ať už plánuješ cokoliv, nemohu uvěřit, že naši domácí planetu vynecháš."

"To neudělám," souhlasila Aenea, "ale stejně tak nás tam nepřenesu."

Ničemu jsem nerozuměl.

"A. Bettiku," pokračovala Aenea, "loď by měla být připravena k odletu. Máš dopis, který jsem napsala pro strýčka Martina?"

"Mám, M. Aeneo," odvětil android. Mužík s modrou kůží se netvářil nijak vesele, ale nevypadal smutně.

"Prosím, pozdravuj ho," vyzvala ho Aenea.

"Počkej, počkej," zarazil jsem ji. "A. Bettik je tvým... tvým vyslancem... na Hyperionu?"

Aenea si protřela tváře. Cítil jsem, že je víc unavená, než si kdo dokáže představit. Přesto si schovala dostatek energie na to, co ji čekalo. "Můj vyslanec?" zopakovala. "Myslíš jako Ráchel, Theo, Dorje Phamo, George a Jigme?"

"Jo," souhlasil jsem, "a tři stovky dalších."

"Ne," odmítla Aenea, "A. Bettik nebude mým vyslancem na Hyperionu. V žádném případě. A Konzulova loď bude mít velkou časovou ztrátu kvůli Hawkingově pohonu. Loď... a A. Bettik... nedorazí za celé měsíce našeho času."

"Kdo je potom vyslancem... a spojkou na Hyperionu?" zeptal jsem se, neboť jsem si byl jistý, že planetu nevynechá.

"Neuhádneš to?" Usmívala se. "Drahý strýček Martin. Básník a kritik se znovu stane hráčem této nekonečné šachové partie s Jádrem."

"Ale ostatní," namítl jsem, "všichni přijali tvou krev a..." Zarazil jsem se.

"Ano," přikývla Aenea. "Když jsem byla ještě malá. Strýček Martin to pochopil, napil se vína. Přizpůsobit se nebylo pro něj nějak těžké... slyšel jazyk mrtvých a živých už celá století jako každý správný básník. To je hlavním důvodem, proč napsal Kantos. Proč považoval Štíra za svou múzu."

"Proč se tam tedy A. Bettik vrací?" namítl jsem. "Jen proto, aby vyřídil tvou zprávu?"

"Víc než to," odvětila Aenea. "Jestli všechno dobře dopadne, pak uvidíme." Objala androida a ten ji neohrabaně poplácal po zádech.

Chvíli nato jsem ucítil emoce, jaké bych si nikdy nepřipustil, a potřásl jsem modrou rukou. "Budeš mi chybět," řekl jsem hloupě.

Android se na mě chvíli díval, pak přikývl a obrátil se k čekající lodi.

"A. Bettiku!" zavolal jsem, když se chystal vstoupit dovnitř.

Obrátil se a čekal. Já doběhl pro hromádku svých věcí na dolní plošině a vrátil se zpět po schodech. "Vezmeš si to?" zeptal jsem se ho a podal mu kožené pouzdro.

"Hawkingův kobereček," vydechl A. Bettik. "Samozřejmě, ano, M. Endymione. Rád vám ho schovám, dokud se znovu neuvidíme."

"A jestli se už nikdy neuvidíme," začal jsem a udělal pauzu. Chtěl jsem říct: Prosím, dej ho Martinu Silenusovi, ale z vlastních vizí jsem viděl, že starý básník umírá. "Jestli se náhodou už neuvidíme, A. Bettiku," řekl jsem nahlas, "prosím, nech si kobereček jako vzpomínku na společný výlet. Na naše přátelství."

A. Bettik si mě chvíli tiše prohlížel, pak znovu přikývl a vstoupil do Konzulovy lodi. Čekal jsem, že se s námi loď rozloučí, zahrne nás nadbytkem informací a číslic, ale jen se spojila s ergy, tiše se zvedla, opustila silové pole a odsunula se do bezpečné vzdálenosti. Pak se objevil zářivý fúzní ocas, do očí se nám nahrnuly slzy a loď zrychlila pryč od Barnardova světa i od Yggdrasillu. V tu chvíli jsem si z celého srdce přál nastoupit s Aeneou a A. Bettikem do lodi a vydat se na Hyperion. Mohli jsme ulehnout a spát celé dny ve velké posteli na vrcholku lodi, pak jsme mohli naslouchat hudbě na klavír a koupat se ve vodě v nulové gravitaci nad balkónem.

"Musíme vyrazit," upozornila Aenea Het Masteena. "Můžete připravit ergy na to, co nás zřejmě potká?"

"Jak si přejete, ctihodná Ta, která učí," souhlasil Pravý hlas stromu.

"A Het Masteene..." pokračovala Aenea.

Templář se obrátil a čekal na další příkazy.

"Děkuji vám, Het Masteene," dodala. "Jménem všech těch, kteří s námi putovali na této cestě, i jménem těch, kteří o ní budou vyprávět celé generace, děkuji vám, Het Masteene."

Templář se uklonil a přešel ke svým ovládacím panelům. "Fúzní pohon na nula celá devadesát dva. Připravit na úhybné manévry. Připravit na systém Pacemu," oslovil své milované ergy schované v neviditelné singularitě tři čtvrtě kilometru pod námi. "Připravit na systém Pacemu."

Otec de Soya stál tiše vedle nás, ale teď vzal Aeneu za pravou ruku. Vlastní pravicí požehnal templáři i klonovaným členům posádky"In Nomine Patris et Filii et Spiritu Sanctus."

"Amen," doplnil jsem a vzal Aeneu za levou ruku.

"Amen," řekla Aenea.

Kapitola 30

Zaútočili na nás necelé dvě vteřiny po přenesení se do systému. Palba vojenských lodí a archandělů se na nás snesla jako duhoví žraloci na mořích Maře Infinitus.

"Honem!" vykřikl Pravý hlas stromu Het Masteen a snažil se překřičet okolní řev. "Ergové umírají! Silové pole zmizí během několika vteřin. Honem! Nechť Muir vede vaše myšlenky. Jděte!"

Aenea spatřila jen na dvě vteřiny žlutou hvězdu ve středu systému Pacemu a menší hvězdu, která k němu patřila, ale to stačilo. Naše trojice se chytila za ruce a přenesli jsme se světlem a řevem. Jako bychom opouštěli kotel plný ohně, který spaloval lodní pole, duchové stoupali z pekelných hořících jezer.

Světlo vybledlo a vystřídaly ho filtrované sluneční paprsky. Nad Vatikánem pluly mraky, bylo chladno, foukal vítr a slabě mrholilo na dlažební kostky. Aenea si dnes oblékla jemnou hnědou košili, hnědou koženou vestu a formální černé kalhoty, které tak často nosila. Vlasy sčesané dozadu držely dvě sponky z želvoviny. Její kůže působila svěžím, čistým a mladistvým dojmem, její v poslední době tak unavené oči žáhly, šířily kolem sebe klid. Pořád mě držela za ruku. Společně jsme se obrátili a podívali se na ulice a kolem stojící lidi.

Ocitli jsme se na okraji uličky, jež ústila na širokou třídu. Sem a tam procházely skupinky lidí - muži a ženy v černém, mnoho jeptišek, řada dětí, kterou táhly dvě jeptišky, všude kolem černé a červené deštníky. Po ulicích tiše plula nízká černá vozidla. Na zadních sedadlech jsem spatřil biskupy a arcibiskupy, jejich obličeje pokroutily stružky deště na průhledných kabinách. Zdálo se, že našeho příchodu si nikdo nevšiml.

Aenea se podívala na nízké mraky. "Yggdmsill právě skočil pryč ze systému. Cítil to někdo z vás?"

Zavřel jsem oči, abych se soustředil na snové hlasy a obrazy, které jsem držel pod povrchem. Objevila se... nepřítomnost. Obraz plamenů a hořících větví. "Pole se zhroutila, jakmile skočili,"

vydechl jsem. "Jak to udělali bez tebe, Aeneo?" Odpověď jsem našel, jakmile jsem vyslovil otázku. "Štír," doplnil jsem.

"Ano." Pořád mě držela za ruku. Padal na nás chladný déšť, slyšel jsem bublání v kanálech a okapech za námi. Promluvila velmi tiše: "Štír odnese Yggdrasill a Pravý hlas stromu pryč, přes hranice prostoru a času. K jeho... osudu."

Vybavily se mi útržky Kantosu. Stromoloď hořela, zatímco ji poutníci sledovali z Moře trávy. Krátce před tajemným zmizením Het Masteena během putování větro-vozem. Templář se znovu objevil ve Štírově doprovodu o několik dnů později v Údolí Časových hrobek a krátce nato podlehl svým zraněním. Byl jediným ze sedmi poutníků, který nevyprávěl svůj příběh. Hyperionští poutníci - plukovník Kassad, Konzul Hegemonie, Sol (Rachelin otec), Brawne Lamia (Aeneina matka), Martin Silenus, Otec Hoyt (současný papež) - si to tehdy nedokázali vysvětlit. Když jsem byl malý, byla to pro mě jen stará slova a mýty. Verše o cizincích. Verše o tom, jak museli zvažovat své snahy a cíle jen proto, aby znovu zvedli své břímě a pokračovali dál. Jako třicetiletý dospělý jsem si uvědomil, jak často nás to v životě potká.

"Vidíte ten kostel přes ulici?" zeptal se Otec de Soya.

Musel jsem zavrtět hlavou, abych se soustředil na přítomnost a ignoroval myšlenky a hlasy, které bez ustání šeptaly. "Jo," přikývl jsem a otřel si déšť z čela. "Je to bazilika svatého Petra?"

"Ne," opravil mě kněz. "Je to farní kostel svaté Anny a vedle ležící brána do Vatikánu se jmenuje Porta Sanť Anna. Hlavní vstup na náměstí svatého Petra leží na této třídě kousek od kolonád."

"Půjdeme na náměstí svatého Petra?" zeptal jsem se Aeney. "Do Vatikánu?"

"Zjistíme, zda je to možné," odvětila.

Kráčeli jsme po chodníku. Obyčejný muž, mladá žena a kněz za chladného deštivého dne. Nápis na druhé straně nám prozradil, že impozantní stavba bez oken slouží jako kasárna Švýcarské gardy. Místní vojáci měli formální černé pláštěnky z doby renesance, bílé hedvábné límce a černožluté legíny. S píkami hlídali Porta SanťAnna a křižovatky, zatímco po ulicích procházela policie Paxu v praktickém černém brnění a nad hlavou nám létaly černé skimmery.

Náměstí svatého Petra bylo pro chodce uzavřeno, v několika bránách stály stráže a pozorně kontrolovaly pasy a čipové identifikační karty.

"Tudy neprojdeme," prohlásil Otec de Soya. Byla taková tma, že se rozsvítila světla na Berniniho kolonádě, aby ozářila sochy a kamenný papežský erb. Kněz ukázal na dvě okna, která žhnula nad kolonádou vpravo od fasády svatého Petra a zdobily je sochy Krista, Jana Křtitele a apoštolů. "To jsou papežovy soukromé kanceláře."

"Co by puškou dostřelil," dodal jsem, přestože mě ani nenapadlo útočit na papeže.

Otec de Soya zavrtěl hlavou. "Silové pole desátého stupně." Rozhlédl se kolem. Hodně chodců prošlo bezpečnostními branami na náměstí svatého Petra, takže jsme vypadali nápadně. "Jestli nic neuděláme, budou po nás chtít identifikační dokumenty," prozradil nám.

"Taková bezpečnost je tady běžná?" zeptala se Aenea.

"Ne," odvětil Otec de Soya. "Zřejmě kvůli zprávě, že přicházíte. Ale zřejmě je to běžné bezpečnostní opatření, když Jeho Svatost řídí papežskou mši. Zvony, které jsme slyšeli, svolávaly na odpolední mši, kterou vždycky řídí."

"Jak to víte?" zeptal jsem se překvapeně, neboť mě udivilo, kolik toho dokáže přečíst ze zvuku několika zvonů.

Otec de Soya se zatvářil šokované. "Vím to, protože je Svatý čtvrtek," odvětil. Jeho šok mohla vyvolat skutečnost, že nevíme tak základní fakt, ale i možnost, že si vzpomněl až v tuto chvíli. "Je Svatý týden," pokračoval tiše, jako by mluvil sám k sobě. "Celý tento týden musí Jeho Svatost vykonávat papežské i diecézní povinnosti. Dnes... toto odpoledne... při této mši ho čeká ceremonie, při které umyje nohy dvanácti kněží, kteří symbolizují dvanáct apoštolů, jejichž nohy umyl Ježíš Kristus během Poslední večeře. Tato ceremonie se vždycky konala v papežském diecézním kostele, v bazilice svatého Jana, která stála za zdmi Vatikánu, ale po jeho přestěhování na Pacem se koná v bazilice svatého Petra. Bazilika svatého Jana byla zničena během Války sedmi národů ve dvacátém prvním století a..." de Soya utichl. Jeho tvář ztratila jakýkoliv výraz, připomínal epileptika nebo hluboce zamyšleného člověka.

Aenea a já jsme čekali. Se strachem jsem pozoroval patrolu bezpečnosti Paxu v černém brnění, která se k nám blížila po hlavní třídě.

"Už vím, jak se dostaneme do Vatikánu," prohlásil Otec de Soya a obrátil se k uličce na druhé straně Vatikánské třídy.

"Dobrá," souhlasila Aenea a rychle ho následovala.

Jezuita se náhle zastavil. "Asi vím, jak nás dostat dovnitř," prohlásil, "ale netuším, jak nás dostanu ven."

"Stačí dovnitř, prosím," řekla Aenea.

Tři bloky od Vatikánu jsme našli ocelové dveře v zadní části polorozbořené kamenné kaple bez oken. Jistil je malý visací zámek a mohutný řetěz. Nápis na zapečetěných dveřích hlásal: VÝPRAVY KAŽDOU DRUHOU SOBOTU: Zavřeno během svatého týdne: KONTAKTUJTE VATIKÁNSKOU TURISTICKOU KANCELÁŘ PRVNÍCH KŘESŤANSKÝCH MUČEDNÍKŮ, 3888 NÁMĚSTÍ.

"Dokážete rozbít ten řetěz?" zeptal se mě Otec de Soya.

Dotkl jsem se masivního řetězu a pevného visacího zámku. Jediným nářadím a zbraní byl malý lovecký nůž, který jsem si ukryl za opasek. "Ne," přiznal jsem, "ale možná dokážu odemknout ten zámek. Podíváme se, jestli nenajdeme v té popelnici nějaký drát...." Stáli jsme tam v dešti nejméně deset minut, světlo kolem nás bledlo a zdálo se, že zvuky blízké třídy sílí. Čekali jsme, že se na nás každou chvíli vrhne Švýcarská garda nebo lidé od bezpečnosti. Vše, co jsem věděl o otevírání zámků, jsem se naučil od starého karetního hráče na řece Kans, který se dal na hazard, když mu zástupci Port Romance nechali uříznout dva prsty za krádeže. Snažil jsem se a vzpomínal na moje a Aeneino desetileté putování, na de Soyovu dlouhou cestu, na stovky světelných let a desítky tisíc hodin plných napětí, bolesti, obětí a hrůzy.

A ten prokletý zámek s deseti zoubky nechtěl povolit. Nakonec jsem si zlomil špičku nože. S nadávkami jsem ho vytáhl a udeřil tím odporným a hnusným zámkem a řetězem o špinavou kamennou zeď. Zámek odskočil.

Uvnitř byla tma. Jestli tady byl nějaký spínač, nikdo z nás ho nenašel. Jestli tady ovládala světlo nějaká přiblblá UI, neodpověděla na naše příkazy. Nikdo z nás světlo nepřinesl. Nosil jsem laserovou

baterku celé roky, ale teď jsem ji nechal v batohu. Když nadešla chvíle opustit Yggdrasill, popošel jsem a vzal Aeneu za ruku bez jediné myšlenky. Nevzpomněl jsem si ani na zbraně, ani na ostatní důležité věci.

"Toto je bazilika svatého Jana?" zašeptala Aenea. V takové tmě nebylo možné mluvit nahlas, prostě šeptat musela.

"Ne, ne," odvětil Otec de Soya. "Jen malá pamětní kaple, kterou postavili poblíž původní baziliky v jedenadvacátém..." Zarazil se a já si představil jeho zamyšlený výraz. "Věřím, že kaple funguje," dodal. "Počkejte tady."

Dotýkali jsme se s Aeneou rameny a slyšeli, jak Otec de Soya obchází obvod malé budovy. Jednou něco spadlo, železo dopadlo na kámen a všichni jsme zadrželi dech. Chvíli nato jsme znovu slyšeli zvuk jeho dlaní, které pátrají po vnitřní zdi, zaslechli jsme šustění jeho sutany. Ozvalo se tiché: "Achhhhh..." a rozsvítilo se světlo.

Jezuita stál necelých deset metrů od nás a držel zapálenou sirku. V levé ruce krabičku zápalek. "Kaple," vysvětloval. "Pořád tady mají votivní svíčky." Všiml jsem si, že se svíčky roztekly a nikdo nepřinesl nové. Ale bůh ví, proč zůstaly knoty a tato jediná krabička zápalek. Vkročili jsme do malého kroužku světla a čekali, než zapálí druhou sirku. Pak jsme ho sledovali k těžkým dřevěným dveřím za plesnivými závěsy.

"Otec Baggio, můj kaplan při vzkříšení, mi o tomto místě vyprávěl, když jsem tady byl před několika lety v domácím vězení," zašeptal Otec de Soya. Dveře nebyly zamčené, ale staré nenamazané panty hlasitě zasténaly. "Asi si myslel, že to zapůsobí na mé chápání smrti," pokračoval Otec de Soya, zatímco nás vedl po úzkých točitých kamenných schodech širokých jako moje ramena. Aenea šla za knězem, já se držel těsně za ní.

Schodiště klesalo, klesalo a klesalo. Když konečně skončilo, odhadoval jsem, že jsme nejméně dvacet metrů pod úrovní ulice. Prošli jsme řadou úzkých chodbiček a objevili se v široké chodbě plné ozvěn. Kněz už spotřeboval půl tuctu zápalek, každou z nich zahodil až ve chvíli, kdy si spálil prsty. Neptal jsem se, kolik jich v malé krabičce ještě zbývá.

"Když Církev rozhodla, že přestěhuje svatého Petra a Vatikán v době Hidžry," vysvětloval de Soya a jeho hlas se odrážel v černém prostoru, "přivezli ho en masse na Pacem za použití silových polí a traktorových věží. Masa nepředstavovala žádný problém, takže vzali polovinu Říma včetně obrovského Castel Sant Angelo a vše pod starým městem do hloubky šedesáti metrů. Toto je podzemka z jedenadvacátého století."

Otec de Soya pokračoval dál a mně došlo, že stojím na opuštěném nástupišti. Stropní dlaždice v některých místech opadaly a všude se válel prach celých století, uvolněné kamení, rozlámaný plastik, ve špíně ležely nečitelné nápisy a rozbité lavičky. Sestoupili jsme po několika rezivých schodištích - došlo mi, že jsou to eskalátory, které se zastavily před celým miléniem - prošli úzkou chodbou, která klesala po dlouhé rampě, pak jsme se objevili na dalším nástupišti. Na konci nástupiště jsem rozeznal vláknoplastový žebřík, který klesal ke kolejím... k místům, kde se koleje ukrývaly pod vrstvami prachu, trosek a rzi.

Právě jsme slezli po žebříku a vkročili do podzemního tunelu, když zhasla sirka. Ale ještě jsme spatřili, co leželo před námi.

Kosti. Lidské kosti. Kosti a lebky úhledně složené do výšky dvou metrů po obou stranách úzké cestičky mezi rezavými kolejnicemi. Obrovské hromady kostí, pečlivě složené, lebky rozmístěné v metrových intervalech, některé tvořily geometrické vzory na ohromných valech z lidských kostí.

Otec de Soya škrtl další zápalku a vyrazil mezi zdi postavené z lidských ostatků. Jeho pohyb rozvlnil nepatrný plamen, který zvedal do výšky. "Po Válce sedmi národů na začátku jedenadvacátého století," prohlásil běžným konverzačním tónem, "byly hřbitovy v Římě přeplněné. Na předměstí vykopali masové hroby, použili i velké parky. Globální oteplení a opakované povodně přinesly zdravotní problémy. Všechny ty biologické a chemické hlavice, však víte. Podzemní dráha už stejně nejezdila, takže místní autority povolily odsun mrtvých a uvězněných do starého systému metra."

Tentokrát zápalka dohořela ve chvíli, kdy nás obklopovalo pět vrstev kostí, každou zdobila řada lebek, bílá čela odrážela světlo, ale prázdné oční důlky nás pozorovaly bez zájmu. Úhledně složené kosti

se táhly nejméně šest metrů po každé straně a zvedaly se až k zaoblenému stropu deset metrů nad hlavou. V některých místech se kosti a lebky zhroutily, takže jsme museli postupovat velmi opatrně. Pořád nám něco praskalo pod nohama. Kdykoliv zápalka dohořela, zastavili jsme se a čekali. Všude panovalo ticho... žádné krysí pobíhání ani kapky vody. Místní ticho rušil jen náš dech a tlumená slova.

"Zvláštní je," pokračoval Otec de Soya, když jsme urazili další dvě stovky metrů, "že tuto myšlenku nepřevzali od starých římských katakomb, které nás obklopují, ale od takzvaných pařížských katakomb... starých lomů, které se táhly pod městem. Obyvatelé Paříže stěhovali kosti z přeplněných hřbitovů do podzemních tunelů mezi koncem osmnáctého a polovinou devatenáctého století. Zjistili, že šest miliónů mrtvých uloží bez problémů do několika kilometrů chodeb. Ach... už jsme tady..."

Vlevo se otevřela úzká chodba mezi kostmi a objevila se stezka s několika šlápotami v prachu, která nás zavedla k železným dveřím. Tentokrát nebyly zamčené, ale museli jsme všichni tři společně tlačit, než jsme je otevřeli. Kněz nás vedl po dalších rezavých točitých schodech do hloubky nějakých pětatřiceti metrů pod úrovní ulice. Zápalka zhasla přesně ve chvíli, kdy jsme vkročili do dalšího tunelu. Byl mnohem starší než chodba podzemní dráhy, stěny a strop nedokončené, někde propadlé. Spatřil jsem několik odboček, všude naházené kosti a obrácené lebky, útržky plesnivého oblečení.

"Podle Otce Baggia," zašeptal kněz, "tady začínají skutečné katakomby. Křesťanské katakomby, jejichž historie se táhne až do prvního století našeho letopočtu." Zapálil další sirku. Zaslechl jsem zvuk téměř prázdné krabičky. "Asi tudy," řekl Otec de Soya a vedl nás doprava.

"Už jsme pod Vatikánem?" zašeptala Aenea po několika minutách. Cítil jsem, jak je nedočkavá. Další sirka vzplála a uhasla.

"Brzy, brzy," odvětil de Soya ze tmy. Zapálil další. V krabičce už nic nechrastilo.

Po dalších sto padesáti metrech chodba jednoduše končila. Neválely se tady žádné kosti ani lebky, jen hrubá kamenná zeď a zdivo. Zápalka zhasla. Aenea se dotkla mé ruky a čekali jsme po tmě.

"Je mi líto," prohlásil kněz, "žádné zápalky nezbyly."

Bojoval jsem s vlnou paniky. Byl jsem si jistý, že slyším nějaké zvuky... krysí pobíhání, možná boty na schodech. "Půjdeme zpět?" zeptal jsem se. Vlastní šepot mi připadal v úplné tmě daleko hlasitější.

"Jsem si jistý, že Otec Baggio říkal, že tyto severní katakomby byly kdysi spojeny s chodbami pod Vatikánem," zašeptal Otec de Soya. "Abych byl přesný, pod bazilikou svatého Petra."

"No, nevypadá to..." začal jsem a okamžitě se zarazil. Během několika vteřin, než zápalka zhasla, jsem spatřil relativně novou zeď mezi okolním kamením... jen pár století staré zdivo mezi milénia starou chodbou vysekanou ve skále. Plížil jsem se dopředu a tápal, dokud jsem prsty nenarazil na kámen, cihly a volnou omítku. "Udělali to narychlo," řekl jsem. Mluvily ze mě zkušenosti pomocníka krajináře na Zobáku před tolika lety. "Malta popraskala a některé cihly vypadly," pokračoval jsem a rychle jezdil prsty po zdi. "Dejte mi něco na kopání. Sakra, kdybych tak nezahodil ten nůž..."

Aenea mi podala ostrý klacek a já si po několika minutách kopání uvědomil, že používám zlomenou stehenní kost. Moji společníci se ke mně připojili, kopali jsme, škrábali chladné cihly nehty, až nám tekla krev z prstů. Po nějaké době jsme se zastavili, abychom si oddychli. Naše oči se ještě nepřizpůsobily tmě. Nikde žádné světlo.

"Mše bude u konce," zašeptala Aenea. Tón jejího hlasu z toho udělal tragickou událost.

"Je to Hlavní mše," zašeptal kněz. "Velmi dlouhá."

"Počkejte!" vykřikl jsem. Prsty jsem zachytil nepatrný pohyb cihel - nepohybovala se jedna, nebo několik, hýbala se celá zeď.

"Ustupte," vyzval jsem je nahlas. "Jděte ke straně tunelu." Sám jsem ustoupil, zvedl levé rameno, sklonil hlavu a rozběhl se. Čekal jsem, že narazím hlavou na kámen a ztratím vědomí.

Zahekal jsem a narazil do cihel. Zasypala mě sprška prachu a trosek. Cihly nepovolily, ale cítil jsem, jak se naklonily.

Aenea a de Soya se ke mně přidali a za minutu jsme uvolnili prostřední cihly, pak se zhroutila celá stavba.

Na druhé straně jsme spatřili matné světlo, které odhalilo rampu klesající ještě hlouběji. Prolezli jsme po čtyřech, postavili se a pochodovali hlínou páchnoucí chodbou. Dvě odbočky a dostali jsme se do stejných, hrubě vysekaných katakomb. Ale tady svítil pruh světlopásky na pravé zdi ve výšce opasku. Dalších padesát metrů odboček a zatáček. Pořád jsme sledovali hlavní chodbu se světlopáskou, až jsme se ocitli v širším tunelu s moderními světlokoulemi v pětimetrových intervalech. Koule nehořely, ale stará světlopáska pokračovala dál.

"Jsme pod svatým Petrem," zašeptal Otec de Soya. "Toto místo bylo znovuobjeveno v roce devatenáct set třicet devět, když pohřbili papeže Piuse XI. v blízké jeskyni. Dvacet let se tady kopalo, pak byla práce přerušena. Katakomby už se nikdy archeologům neotevřely."

Vstoupili jsme do ještě širší chodby - poprvé jsme se mohli všichni tři postavit bok po boku. Starý kámen a nahozené zdi kryly fresky, staré křesťanské mozaiky, výklenky s kostmi a lebkami zdobily rozbité sošky. Některé výklenky kdysi zapečetili plastikem, ale materiál zežloutl a ztmavl natolik, že ukryl veškeré ostatky. Přesto jsme rozeznali prázdné oční důlky a pánevní kosti.

Fresky předváděly křesťanské obrazy - holubice, jež nesou olivové větvičky, ženy u studny, všudepřítomné ryby - ale okolo starších výklenků, uren a hrobů jsme našli obrazy z dob před křesťanstvím. Isis a Apollo, Bacchus vítající mrtvé v posmrtném životě s obrovskými číšemi vína, obrazy skotačících beranů, tančící satyrové (okamžitě jsem si vzpomněl na Martina Silenuse a rychle jsem se obrátil, abych zachytil Aenein chápavý pohled) a tvorové,

které Otec de Soya určil jako menády, scény z vesnice, řada křepelek, páv s peřím vykládaným lápisem, které se pořád třpytilo.

Díval jsem se přes starý skvrnitý plastik a plexisklo a napadlo mě, že procházíme jakýmsi akváriem smrti. Nakonec jsme přistoupili k rudé zdi v pravém úhlu k vybledlé modré fasádě, na zdi jsme objevili zbytky latinských slov. Zdejší plastik byl novější, spatřil jsem malou nádobku plnou kostí. Na úhledně složených kostech ležela lebka. Zdálo se, že nás se zájmem pozoruje.

Otec de Soya poklekl do prachu, pokřižoval se a sklonil hlavu k modlitbě. Já s Aeneou jsme se drželi v uctivé vzdálenosti a cítili tiché rozpaky, jaké pozná každý nevěřící v přítomnosti skutečné víry.

Když kněz povstal, měl vlhké oči. "Podle historie Církve a Otce Baggia odhalili dělníci tyto kosti v roce 1949 našeho letopočtu. Pozdější analýza ukázala, že patří silnému muži, který zemřel někdy kolem šedesátky. Jsme přímo pod hlavním oltářem baziliky svatého Petra, kterou tady postavili kvůli legendě, jež tvrdí, že svatý Petr byl tajně pohřben právě na tomto místě. V roce 1968 našeho letopočtu oznámil papež Pavel VI., že je Vatikán přesvědčen, že se jedná o kosti rybáře, stejného Petra, který doprovázel Ježíše a byl skálou, na které Kristus postavil svou Církev."

Pozorovali jsme tichou hromádku kostí, pak jsme se podívali na kněze.

"Federico, víte, že se nesnažím zničit Církev," prohlásila Aenea. "Jen její současnou úchylku."

"Ano," přikývl Otec de Soya, rychle si otřel slzy a na obličeji mu zůstaly špinavé pruhy. "Vím to, Aeneo." Rozhlédl se, přešel ke dveřím a otevřel je. Nahoru vedlo kovové schodiště.

"Budou tady stráže," zašeptal.

"Myslím, že nebudou," prohlásila Aenea. "Vatikán prožil osm set let ve strachu z vesmírného útoku... z útoku vedeného shora. Nevěřím, že věnují katakombám takovou pozornost." Postavila se před kněze a rychle, ale tiše se vydala nahoru. Pospíchal jsem za ní. Spatřil jsem, jak se Otec de Soya otočil k tmavému výklenku, naposledy se pokřižoval a sledoval nás do baziliky svatého Petra.

Přestože světlo v hlavní bazilice udusil večer, okna z barevných sklíček a okolní svíčky nás po temných katakombách oslepily.

Vystoupili jsme podzemní svatyní, minuli pamětní baziliku označenou jako Gaiova trofej, prošli postranními chodbami a služebními dveřmi, předpokojem do sakristie, kolem stojících kněží a malých chlapců a vstoupili do zadní části chrámové lodi baziliky svatého Petra. Tady jsme našli desítky hodnostářů, kteří si svou důležitostí nevysloužili místo v lavicích, ale směli zůstat v zadních prostorech baziliky, aby se stali svědky tohoto důležitého setkání.

Jediným pohledem jsem zjistil, že všechny vchody do baziliky hlídají členové bezpečnosti a Švýcarské gardy. Tady jsme zůstali chvíli bez povšimnutí, vypadali jsme jako další kněz a jeho dvě zanedbané ovečky, kteří se směli podívat na Svatý čtvrtek na Svatého Otce.

Mše pokračovala. Vzduch voněl kadidlem a voskem. Stovky zářivě oděných biskupů a vysokých hodnostářů lemovaly třpytivé řady kostelních lavic. U mramorového zábradlí oltáře klečel před barokním trůnem svatého Petra samotný Svatý otec, který omýval nohy dvanácti sedících kněží - osmi mužům a čtyřem ženám. Ukrytý, ale mohutný sbor zpíval:

"Ó Svatý Duchu, díky Tobě poznali jsme Otce a Syna, Nechť toto neměnnou vírou jest. že Ty jejich cestou půjdeš že Ty jejich cestou půjdeš.

Chvalme Pána, Otce i Syna a Svatého ducha jejich; Nechť Syn nám podá všechny dary z Ducha plynoucí všechny dary z Ducha plynoucí.

Zaváhal jsem a zauvažoval, co tady vůbec děláme a proč nás nekonečná Aeneina bitva přivedla mezi tyto věřící lidi. "Věřil jsem všemu, co nás Aenea naučila, vážil si všeho, o co se s námi dělila, ale slova této krásné písně zformovaly tři tisíce let tradice a víry, stejná doba postavila zdi této obrovské katedrály. Musel jsem si vzpomenout na jednoduché dřevěné plošiny, pevné, ale málo elegantní mosty a schody Aeneina přestavěného Chrámu, který visí ve vzduchu. Co znamenal... čím jsme byli... v porovnání s touto krásou a ponížením? Aenea byla architektkou a kromě let strávených s kybridním panem Wrightem se učila řemeslo sama, osobně stavěla zdi z pouštního kamení a sama míchala maltu. Tuto baziliku pomáhal navrhnout Michelangelo.

Mše končila. Někteří lidé v zadní části chrámové lodi začali odcházet, tiše našlapovali, aby nerušili konec bohoslužby, šeptali, až když byli na schodištích. Spatřil jsem, jak Aenea šeptá Otci de Soyovi do ucha, a naklonil jsem se k nim, abych rozuměl. Bál jsem se, že mi unikne nějaká důležitá instrukce.

"Uděláte pro mě poslední velkou službu, Otče?" zeptala se.

"Cokoliv," zašeptal kněz se smutnýma očima.

"Prosím, hned odejděte z baziliky," zašeptala mu do ucha. "Prosím, jděte. Tiše s ostatními. Jděte pryč a ztraťte se v Římě, dokud nenadejde správný den."

Otec de Soya se šokované odtáhl a podíval se na Aeneu s výrazem člověka, kterého všichni opustili. Naklonil se k jejímu uchu. "Žádejte něco jiného, Učitelko."

"Toto je vše, oč vás žádám, Otče. A žádám vás s láskou a respektem."

Sbor začal zpívat další píseň. Přes hlavy přede mnou jsem spatřil Svatého otce, který umyl dvanácti kněžím nohy a vrátil se pod zlacenou stříšku oltáře. Všichni v lavicích se postavili a čekali poslední litanie a požehnání.

Otec de Soya požehnal mé přítelkyni, "obrátil se a opustil baziliku se skupinou mnichů, uprostřed chřestění jejich korálků.

Podíval jsem se na Aeneu pohledem, který by dokázal zapálit dřevo. Snažil jsem se vyslat telepatickou zprávu: NEŽÁDEJ MĚ, ABYCH ODEŠEL!

Povolala mě k sobě a zašeptala mi do ucha: "Udělej pro mě poslední věc, Raule, má lásko."

Málem jsem vykřikl: "Ne, sakra, to ne!" Málem jsem vykřikl v nejsvatější okamžik Svatého čtvrtku. Místo toho jsem čekal.

Aenea hledala v kapsách své vesty a vytáhla malou lahvičku. Tekutina byla průzračná, ale zdálo se, zeje těžší než voda. "Vypil bys to?" zašeptala a lahvičku mi podala.

Vzpomněl jsem si na Romea a Julii, na Césara a Kleopatru, Abelarda a Heloise, George Wu a Howard Sung. Na velké milence. Sebevraždy a jed. Vypil jsem nápoj, ukryl prázdnou lahvičku do kapsy své košile a čekal, až Aenea vyndá vlastní lahvičku a napije se. Neudělala to.

"Co to bylo?" zašeptal jsem. Nebál jsem se odpovědi.

Aenea sledovala poslední okamžiky mše. Naklonila se ke mně a zašeptala: "Protilátka na lék proti plodnosti, který ti dali, když ses dal k Domácí Gardě."

Co to má sakra znamenat!!??!! Chtěl jsem překřičet poslední slova Svatého otce. Děláš si starosti s mou rodinou? TEĎ??? Úplně ses POMÁTLA???

Zaklonila se a já ucítil teplý dech na krku. Pak zašeptala: "Díky Bohu, nosím to už dva dny a málem jsem na to zapomněla. Nedělej si starosti, zabere to až za tři týdny. Pak už nebudeš mít slepé náboje."

Zamrkal jsem. Bylo to rouhání v bazilice svatého Petra nebo obyčejný špatný vkus? Pak se mi rozsvítilo - Je to skvělá zpráva... ať se stane cokoliv, Aenea vidí naši budoucnost... její budoucnost... chce mít se mnou dítě. Ale co to první? A proč si myslím, že to dělá, abychom mohli... proč by... možná se tím chce rozloučit s přítomností... proč by... proč...

"Polib mě, Raule," zašeptala tak hlasitě, že se obrátila starší jeptiška před námi a přísně se na nás podívala.

Už jsem se na nic neptal. Políbil jsem ji. Měla měkké a trochu vlhké rty. Stejné jako když jsme se políbili poprvé na břehu řeky Mississippi, na místě jménem Hannibal. Byl to dlouhý polibek. Než se naše rty odloučily, na krku jsem ucítil její chladné prsty.

Papež se blížil k apsidě, podíval se do obou směrů transeptu, do chrámové lodi a naposledy požehnal.

Aenea vkročila do hlavní uličky, jemně odstrčila okolo stojící a zastavila se v otevřeném prostoru. Pak zamířila ke vzdálenému oltáři. "Lenare Hoyte!" vykřikla a její hlas se odrazil ke kopuli nad námi. Místo, kde jsme stáli, bylo vzdáleno od papeže nějakých sto padesát metrů. Věděl jsem, že se Aenea k němu nikdy nedostane, že ji chytí, přesto jsem pospíchal za ní.

"Lenare Hoyte!" zopakovala a stovky hlav se k ní obrátily. V tu chvíli jsem spatřil Švýcarské gardisty ukryté ve stínech. "Lenare Hoyte, jsem Aenea, dcera Brawne Lamie, která vás doprovázela na Hyperion, kde jste stanuli tváří v tvář Štírovi. Jsem dcera kybrida Johna Keatse, kterého dvakrát zavraždili vaši nadřízení z Jádra!"

Papež zůstal stát jak opařený. Hubený prst zdvižený k požehnání se třásl jako v křeči. Druhou ruku přitiskl k hrudi. Mitra na jeho hlavě poskakovala sem a tam. "Ty!" vykřikl ječivým a vysokým hláskem. "Taková odporaost!"

"Sám jste odporný," odvětila Aenea. Utíkala, odstrkovala postavy v černých róbách, které vyskakovaly z lavic,

aby ji zadržely. Strhl jsem jí dva muže ze zad a Aenea běžela dál. Přeskočil jsem letící postavu a zařadil se vedle ní. Sledoval jsem Švýcarské gardisty, kteří se prodírali davem, energo-kopí na nás mířila, ale vojáci se báli střílet mezi tolika hodnostáři Vatikánu a Merkantilů. Dobře jsem věděl, že pokud se Aenea dostane na deset metrů od papeže, už váhat nebudou. "Sám jste odporný," zopakovala. Utíkala, vyhýbala se tápajícím prstům a útočícím pažím. "Jste jidáš katolické církve, Lenare Hoyte, prodal jste její historii těm..."

Mohutný muž v uniformě admirála Flotily Paxu vytáhl obřadní meč z pochvy a zaútočil na hlavu mé milované. Uskočila. Odrazil jsem admirálovu paži, zlomil mu kost a odkopl meč stranou. Admirála jsem hodil přes polovinu lavic mezi jeho podřízené.

Plukovník Kas sad mi řekl, že když se naučíte jazyk živých, cítíte bolest, kterou jim působíte. Teď jsem ji ucítil. Vnímal jsem potrhané nervy a svaly, zlomenou kost v předloktí a náraz admirálova těla do jeho mužů. Ale když jsem sklopil oči, paže byla celá, zůstala jen bolest. Na bolesti nesešlo.

Mezi Aeneu a papeže se postavila řada kněží, mnichů a biskupů. Spatřil jsem, jak si papež svírá hruď a padá. Několik diákonů ho chytilo a odnesli ho pod stříšku Berniniho trůnu. Několik Švýcarských gardistů vběhlo do prostoru na konci uličky a zastavilo Aeneu svými píkami a těly. Další se objevili za námi, hrubě odstrkovali přihlížející a brutálně si probíjeli cestu píkami. Deset metrů nad kongregací se vznášela bezpečnost Paxu v černém brnění s kompaktními repulsními opasky. Na Aeneině tváři a hrudi poskakovaly laserové tečky.

Vrhl jsem se, abych ji ochránil před hrozícími ener-gopaprsky a mračny šipek. Laserový paprsek mi oslepil pravé oko. Rozhodil jsem ruce a něco zařval... snad výzvu... určitě jsem vyjádřil svůj odpor.

"Ne! Nechtě je naživu!" vykřikl obrovský kardinál, jeho hlas hřměl jako hlas Boží.

Švýcarský gardista se řítil na Aeneu s pozvednutou píkou, aby ji omráčil ránou do hlavy. Sklonila se, sklouzla po dlaždicích, nakopla ho do kolenou a gardista upadl. Kopl jsem ho do hlavy a obrátil se, abych vyrval píku z rukou dalšího strážného. Hodil jsem

ho do davu a obrátil zbraň na pět gardistů, kteří se k nám blížili zezadu. Ustoupili.

Létající voják mi vypálil dvě šipky do levého ramene. Předpokládal jsem, že jsou plné tišících prostředků, ale vyrval jsem je a hodil je po něm. Nic jsem necítil. Dva strážní - mohutný muž a ještě větší žena - mě chytili za ruce. Roztočil jsem je, až se jejich lebky srazily a dvojice se zhroutila na dlaždičky. "Aeneo!"

Znovu se postavila, vysmekla se jednomu z gardistů a další dvě postavy v černém brnění jí zastoupily cestu. Kongregace ječela. Náhle se ozvaly obrovské varhany, řvaly jako žena v porodních bolestech. Jeden člen bezpečnosti vypálil z dálky pěti metrů. Aenea se obrátila. Zena v černém brnění srazila mou milovanou, sedla si na ni a přidržela jí ruce za zády.

Odhodil jsem tu svini pět metrů daleko. Jeden strážný mě udeřil píkou do břicha. Letící voják mě trefil nervovou pistolí. Taková zbraň má působit okamžitě, je na to záruka, přesto jsem stačil chytit nejbližšího gardistů pod krkem. Pak jsem dostal další zásah, pak další, třetí. Mé tělo sevřela křeč, upadl jsem a pomočil si kalhoty. Tělo přestalo fungovat. V posledním záblesku vědomí jsem ucítil chladnou moč v nohavici, která stéká na naleštěné dlaždice baziliky svatého Petra.

Vůbec jsem nevnímal tucet těžkých postav, které mi přistály na zádech, chytily mě za ruce a táhly pryč. Neslyšel jsem ani necítil, jak mi praská čelo při dopadu na dlaždice, nevnímal jsem, jak se mi trhá kůže na obočí.

V posledních několika vteřinách zbytků vědomí jsem pozoroval černé boty, bojové boty, zbloudilou čapku švýcarského gardisty a další nohy. Věděl jsem, že Aenea padla vlevo, ale nedokázal jsem obrátit hlavu, abych se na ni naposledy podíval. Odtáhli mě pryč. Zůstala jen krev, moč a sliny. Bylo mi to úplně jedno.

A tím končí můj příběh.

Během mého "soudu", desetiminutového předvedení před černě oděné soudce Svatého úřadu, jsern byl při vědomí, ale držely mě nervové zámky. Odsoudili mě k trestu smrti. Žádná lidská bytost si nepošpiní duši mou popravou. Měli mě převést do Schrodingerovy

krabice na orbitu kolem Armaghastu, planety s labyrintem, na kterou byla uvalena karanténa. Trest vykonají neústupné zákony fyziky a kvantové fyziky.

Jakmile byl soud u konce, poslali mě v robotem řízené lodi s Hawkingovým pohonem do systému Armaghastu. Dva měsíce časové ztráty. Ať už byla Aenea kdekoliv, ať se s ní stalo cokoliv, když jsem se probudil, na pomoc bylo dva měsíce pozdě. Nakonec zapečetili fúzní energií nabitou slupku mého vězení.

A po dlouhé dny... možná to byly měsíce, se ze mě stával blázen. A pak jsem další dny, určitě další měsíce, používal svou tabulku v malé cele, abych mohl vyprávět tento příběh. Museli vědět, že tabulka bude dalším trestem, neboť budu čekat na smrt a sepisovat příběh na několik stránek recyklovaného mikropergamenu jako had, který polyká vlastní ocas. Budu vědět, že se nikdo nedostane k příběhu v paměťovém čipu.

Na začátku jsem vám, nepravděpodobným čtenářům, řekl, že čtete se špatným úmyslem. Řekl jsem, že pokud čtete, abyste se dozvěděli něco o jejím nebo mém osudu, pak čtete špatný dokument. Když její osud skončil, nebyl jsem u ní. Když jsem napsal tato slova, můj vlastní osud se blížil ke konci.

Nebyl jsem u ní.

Nebyl jsem u ní.

Ach, Ježíši Kriste, Mojžíši, Aláhu, drahý Buddho, Die, Muire, Elvisi, Kriste... jestli někdo z vás někdy existoval a udržel si alespoň trochu síly v mrtvých rukou... prosím, nechtě mě teď umřít. Hned teď. Ať je částice detekována a plyn uvolněn. Hned teď.

Nebyl jsem u ní.

Kapitola 31

Lhal jsem vám.

Na začátku vyprávění jsem řekl, že jsem s ní nebyl, když se její osud naplnil. Tvrdil jsem, že nevím, jak to skončilo. A před několika cykly spánku jsem při psaní zopakoval to, co jsem považoval za poslední část svého vyprávění.

Ale lhal jsem opominutím, jak by mohl říct kněz Církve.

Lhal jsem, neboť jsem o tom nechtěl diskutovat. Nechtěl to popisovat, nechtěl to znovu prožít, nechtěl tomu uvěřit. Ale teď vím, že to musím dokončit. Znovu a znovu to prožívám každou hodinu svého uvěznění ve Schrodingerově krabici. Uvěřil jsem tomu už ve chvíli, kdy jsem se podělil o ty zážitky s mou drahou přítelkyní, s mou Aeneou.

Znal jsem osud mé drahé dívky už předtím, než mě poslali pryč ze systému Pacemu. Pokud jsem mu věřil a znovu ho prožil, pak dlužím pravdu tomuto vyprávění, vzpomínkám na mou lásku a celému popisu událostí.

Všechno jsem ucítil, i když jsem byl omámený a pod vlivem léků, svázaný v nádrži na robotem řízené lodi, nějakou hodinu po desetiminutovém soudu před tribunálem inkvizice na základně Paxu na asteroidu deset světelných minut od Pacemu. Jakmile jsem ty věci zaslechl, ucítil a spatřil, okamžitě jsem věděl, že jsou skutečné, že zrovna probíhají a já je sdílím. Věděl jsem, že mi to dovolil můj blízký vztah s Aeneou a můj pomalý postup při učení se jazyku živých. Když bylo po všem, začal jsem řvát, vytrhávat pro život nezbytné hadičky a bušit hlavou a pěstmi do zdi. Ve vodou naplněné nádrži začala vířit moje krev. Chtěl jsem si strhnout osmotickou masku, která mi kryla obličej jako nějaký parazit, který ze mě vysává dech. Nepovolila. Celé tři hodiny jsem řval a protestoval, tloukl hlavou a upadal do polobezvědomí, znovu prožíval ty chvíle s Aeneou, tisíckrát řval bolestí. Pak mi robot přidal do pijavicím podobných hadiček léky na spaní, nádrž se vypustila a já zmizel v hibernačním spánku. Loď se dostala do translačního bodu a skočila do blízkého systému Armaghastu.

Probudil jsem se ve Schrodingerově krabici. Robot mě naložil do satelitu nabitého fúzní energií a odpálil ho bez lidského zásahu. Chvíli jsem byl dezorientován, věřil jsem, že společné okamžiky přinesla noční můra. Pak se znovu vrátily a já začal znovu křičet. Věřím, že jsem byl několik měsíců nepříčetný.

Zde je to, co mě připravilo o rozum.

Aeneu, stejně jako mě, odnesli zakrvácenou a v bezvědomí z baziliky svatého Petra. Ale narozdíl ode mě se příští den neprobudila pod vlivem drog. Probrala se - a podělila se se mnou o své probuzení způsobem, který překonal veškeré mé vzpomínky, předala mi ty informace ostré a skutečné, jako bych je vnímal vlastními smysly. Probrala se v obrovské kamenné místnosti, kulaté zdi třicet metrů v průměru, strop nějakých padesát metrů nad kamennou podlahou. Uprostřed stropu žhnulo neprůhledné sklo, jež připomínalo střešní okno, ale Aenea věřila, že je to iluze a celá místnost je ukryta ve větší stavbě.

Když jsem byl v bezvědomí, lékaři mě očistili a připravili na desetiminutový soud. Aeney se nikdo ani nedotkl. Levou stranu obličeje měla oteklou, samé modřiny, šaty z ní strhali, byla nahá. Nateklé rty, levé oko téměř zavřené - otevřít ho vyžadovalo silnou vůli a samotné vidění zamlžil otřes mozku. Měla řezné rány a zhmožděniny na hrudi, stehnech, předloktí i na břiše. Některé se zavřely, ale některé potřebovaly zašít. Nikdo se neobtěžoval. Pořád krvácely.

Byla připoutána na rezavé železné kostře, která visela na řetězech z vysokého stropu. Mohla se zaklonit a opřít se, ale pořád přitom stála. Paže opřené o rezavé vzpěry, ve vzduchu visel chladný kov, který poutal její zápěstí a kotníky. Prsty u nohou se vznášely deset centimetrů nad odřenou zemí. Mohla hýbat hlavou. Místnost byla téměř prázdná, stála tady jen kostra a dva další předměty. Vpravo od křesla stál široký košík. Byl vystlaný plastikem. Vpravo od konstrukce jsem spatřil rezavý tác s rozličnými instrumenty: starobylé zubařské kleště, kulatá ostří, skalpely, pilky na řezání kostí, dlouhá pinzeta, kusy ostnatého drátu se tři centimetry vzdálenými ostny, dlouhé nůžky, kratší zubaté kleště, lahve s tmavou tekutinou, tuby s pastou, jehly, tlustá nit a kladivo. Ještě nepříjemněji působil

kulatý rošt nějaké dva metry od Aeney. Spatřil jsem tucty modrých plamínků. Linul se odtud pach plynu.

Aenea vyzkoušela pouta. Ani se nepohnula. Ucítila bolest ve zhmožděných kotnících a zápěstích, opřela hlavu o železnou vzpěru a čekala. Měla slepené vlasy a cítila velkou bouli na temeni a jednu dole u krku. Dělalo se jí špatně a musela se soustředit, aby se nepozvracela.

Po několika minutách se otevřely tajné dveře v kamenné zdi a vstoupila Rhadamanth Nemes. Přešla k roštu vpravo od Aeney. Vstoupila další Rhadamanth Nemes a postavila se vlevo. Vstoupily další dvě Nemes a zaujaly pozice vzadu. Nemluvily. Aenea je neoslovila.

Několik minut nato se zatetelil vzduch a objevil se John Domenico kardinál Mustafa. Holografický obraz poloviční velikosti jeho skutečného těla plul přímo před Aeneou. Iluze fyzické přítomnosti byla dokonalá až na skutečnost, že kardinál seděl na nepřítomné židli. Zdálo se, že pluje ve vzduchu. Vypadal mladší a zdravější než na T'ien Shanu. Chvíli nato se k němu přidal holoobraz silnějšího kardinála v červené róbě, pak obraz hubeného tuberkulózního kněze. Chvilku potom prošel skutečnými dveřmi ve zdi skutečného vězení vysoký a hezký muž v šedém a postavil se vedle holoprojekcí. Mustafa a druhý kardinál seděli na neviditelných židlích, monsignore a skutečně přítomný muž v šedém se postavili za židle jako sluhové.

"M. Aeneo," promluvil Velký inkvizitor, "dovolte mi, abych vám představil vatikánského ministerského předsedu, Jeho Eminenci kardinála Lourdusamyho, jeho zástupce monsignora Lucase Oddiho a proslulého poradce Albedu."

"Kde to jsem?" zeptala se Aenea. Musela to zopakovat, neboť jí nebylo kvůli oteklým rtům a zhmožděným čelistem poprvé rozumět.

Velký inkvizitor se usmál. "Odpovíme na všechny otázky, má drahá. Pak odpovíte vy na ty naše. To vám zaručuji. Abych odpověděl na vaši první otázku, jste v nejhlubší... ach... hovorně... v Castel Sant Angelo na pravém břehu nového Tiberu, poblíž Ponte Sant Angelo. Velmi blízko Vatikánu, na planetě Pacem."

"Kde je Raul?"

"Raul?" zopakoval Velký inkvizitor. "Ach, myslíte toho poněkud zbytečného osobního strážce. Myslím, že v tuto chvíli skončilo jeho setkání se Svatým úřadem a je na palubě lodi, která se chystá pryč ze systému. Je pro vás důležitý, má drahá? Můžeme zařídit, aby se vrátil do Castel Sant Angelo."

"Není důležitý," zavrčela Aenea a já ucítil bolest a vztek. Pak jsem zachytil myšlenky, které se ukrývaly pod jejími slovy... měla o mě strach, bála se o mě, doufala, že mě nepoužijí, aby na ni učinili nátlak.

"Jak si přejete," vydechl kardinál Mustafa. "Dnes chceme mluvit jen s vámi. Jak se cítíte?"

Aenea je pozorovala zdravým okem.

"No," pokračoval Velký inkvizitor, "člověk nemůže doufat, že zaútočí na Svatého otce v bazilice svatého Petra a nic se mu nestane."

Aenea něco zamumlala.

"Co to bylo, má drahá? Neslyšeli jsme." Mustafa se usmíval, výsměch staré ropuchy.

"Já... ne... útočila... na... papeže."

Mustafa rozhodil ruce., Jestli na tom trváte, M. Aeneo... ale vaše úmysly nevypadaly přátelsky. Co jste měla na mysli, když jste utíkala prostřední uličkou ke Svatému otci?"

"Chtěla jsem ho varovat," odpověděla Aenea. Část jejího vědomí hodnotila vlastní zranění, druhá naslouchala Velkému inkvizitorovi. Vážné zhmožděniny, nic zlomeného, řezná rána od meče na stehně potřebovala sešít stejně jako rána na hrudi. Ale systém nebyl v pořádku... vnitřní krvácení? Tomu nevěřila. Dostala injekci s nějakou cizí látkou.

"Varovat ho před čím?" naléhal kardinál Mustafa sladkým hlasem.

Aenea pohnula hlavou, aby se zdravým okem podívala na kardinála Lourdusamyho, pak na poradce Albeda. Nic neřekla.

"Varovat ho před čím?" zopakoval kardinál Mustafa. Když Aenea neodpověděla, Velký inkvizitor dal znamení nejbližšímu Nemesinu klonu. Bledá žena se pomalu postavila vedle Aeney a

sebrala menší nůžky. Pak si to zřejmě rozmyslela, vrátila'je na tác, popošla, klekla si vedle Aeneiny pravé ruky, ohnula její malíček a ukousla ho. Usmála se, vstala a vyplivla zakrvácený malíček do koše.

Aenea vykřikla, ucítila šok a bolest a téměř omdlela.

Nemes vymáčkla turniketovou pastu z tuby a natřela Aenein pahýl.

Holoobraz kardinála Mustafy se tvářil smutně. "Nechceme nikomu ubližovat, má drahá, ale stejně tak nezaváháme. Odpovíte na naše otázky rychle a upřímně, nebo skončí v koši další části vašeho těla. Jako poslední půjde jazyk."

Aenea ovládla nevolnost. Bolest ve zmrzačené ruce byla nesnesitelná - já řval bolestí ve vzdálenosti deseti světelných minut.

"Chtěla jsem varovat papeže... kvůli... vašemu převratu," vydechla Aenea a pořád se dívala na Lourdusamyho s Albedem. "Infarkt."

Kardinál Mustafa překvapeně zamrkal. "Jste čarodějnice," poznamenal tiše.

"A vy jste odporný zrádce," prohlásila Aenea odhodlaně. "Vy všichni. Zaprodali jste svou Církev. Teď prodáváte svou loutku, Lenara Hoyta."

"Ach?" vydechl kardinál Lourdusamy. Tvářil se docela pobaveně. "Jak to děláme, dítě?"

Aenea obrátila hlavu k poradci Albedovi. "Jádro kontroluje život a smrt každého z vás, používá kruciformy. Lidé umírají, když se to Jádru hodí... nervová síť je produktivnější, když lidé umírají. Zabijete papeže znovu, ale tentokrát nebude vzkříšení úspěšné, že?"

"Velmi chápavá, má drahá," zaburácel Lourdusamy a pokrčil rameny. "Možná přišla doba pro nového papeže." Zamával rukou a v zadní části místnosti se objevil pátý hologram. Komatózní papež Urban XVI. na nemocniční posteli, všude sestřičky, lékaři a vznášející se stroje. Lourdusamy máchl tlustou rukou a obraz zmizel.

"Stanete se papežem?" zeptala se Aenea a zavřela oči. V zorném poli jí tančily červené skvrny. Když je znovu otevřela, Lourdusamy skromně pokrčil rameny.

"To stačí," přerušil je poradce Albedo. Proběhl holoobrazy sedících kardinálů a postavil se u mříže, těsně před Aeneou. "Jak manipulujete médiem přenašečů? Jak se přenášíte bez portálů?"

Aenea se podívala na zástupce Jádra. "Děsí vás to, že, poradce? Stejně jako děsí kardinály moje přítomnost, takže se nemohli zúčastnit osobně."

Šedý muž předvedl dokonalé zuby. "Vůbec ne, Aeneo. Ale máte schopnost vlastního přenosu - a těch, kteří jsou ve vaší přítomnosti - bez portálů. Jeho Eminence kardinál Lourdusamy a kardinál Mustafa i monsignore Oddi nechtějí najednou zmizet z Pacemu ve vašem doprovodu. Pokud jde o mě... mě by to potěšilo." Čekal. Aenea mlčela. Ani se nepohnula. Albedo se znovu usmál. "Víme, že jste jediná, kdo se naučil tento způsob přenosu," poznamenal tiše. "Nikdo z vašich takzvaných apoštolů se k této technice nepřiblížil. Ale co je ta technika zač? Jediný způsob, kterým jsme dokázali Prázdnotu využít, byly stabilní klíny zaražené do jejího média... a to odebírá příliš energie."

"A oni vám to nedovolí zopakovat," zamumlala Aenea, rozmrkala červené skvrny, aby se mu mohla podívat do očí. Bolest v ruce sílila a vířila kolem ní jako vlny neklidného moře.

Poradce Albedo pozvedl obočí. "Oni vám to nedovolí? O kom to mluvíte, dítě? Popište nám své pány."

"Žádní páni," zašeptala Aenea. Musela se soustředit, aby neomdlela. "Lvi, Tygři a Medvědi," zašeptala.

"Žádné další vytáčky," zaburácel Lourdusamy. Tlustý muž pokynul druhému Nemesinu klonu, který přešel k tácu, sebral rezavé kleště, přistoupil k Aeneině levé ruce, přidržel ji za zápěstí a postupně jí strhl všechny nehty.

Aenea křičela, na chvíli omdlela, probrala se a snažila se obrátit hlavu. Nepodařilo se jí to, pozvracela se a tiše zasténala.

"Bolest nepřináší žádnou důstojnost, mé dítě," poznamenal kardinál Mustafa. "Řekněte nám, co chce poradce vědět, a my ukončíme tuto smutnou šarádu. Odvedou vás,

ošetří vaše zranění, znovu vám vyroste prst, umyjí vás, oblečou a setkáte se se svým osobním strážcem či apoštolem... nebo jak mu říkáte. Tato odporná epizoda skončí."

V tu chvíli se Aenea točila ve víru agónie, ale její tělo cítilo cizí látku, kterou jí vpíchli, zatímco byla v bezvědomí. Její buňky ji poznaly. Jed. Jistý, pomalý a smrtící jed bez protilátky - bude aktivován za čtyřiadvacet hodin, ať se stane cokoliv. V tu chvíli pochopila, co a proč po ní chtějí.

Už se s Jádrem spojila. Ještě před narozením použila Schronovu smyčku v matčině hlavě, která ji pojila s otcovou kybridní osobností. Dokázala se rovnou napojit na primitivní datasféry. A právě to teď udělala. Ucítila pevnou stěnu exotických strojů Jádra, které lemovaly podzemní celu. Stroje uvnitř strojů, senzory přesahující lidské chápání, čtyřdimenzionální zařízení a další stroje, které čekaly, čichaly a čekaly.

Kardinálové, poradce Albedo a Jádro chtěli, aby unikla. Vše bylo zaměřeno jen na to, aby se přenesla z této nesnesitelné situace. Proto celé to holodrama a mučení, melodramatická absurdnost podzemní kobky v Castel Sant Angelo a krutá inkvizice. Budou ji mučit, až už to nevydrží a přenese se pryč. Stroje Jádra změří její přenos na milióntinu nanovteřiny, analyzují použití Prázdnoty a přijdou s plánem, jak ho napodobit. Jádro konečně znovu získá své přenašeče. Nebude už potřebovat hrubé díry a Gideonův pohon, ale objeví elegantní a věčný přenos.

Aenea ignorovala Velkého inkvizitora, navlhčila si suché a rozpraskané rty a obrátila se přímo na poradce Albeda: "Vím, kde žijete."

Ústa šedého muže se pokroutila. "Co tím myslíte?"

"Vím, kde se Jádro - fyzické sféry Jádra ukrývají," odvětila Aenea.

Albedo se usmál, ale Aenea si všimla, jak se rychle podíval na dva kardinály a vysokého kněze. "Nesmysl," odmítl, "žádná lidská bytost nikdy nezjistila úkryt Jádra."

"Zpočátku," začala Aenea, v jejím hlasu zazněla bolest a šok, "bylo Jádro nadpozemskou bytostí, která se vznášela v hrubé datasféře Staré Země známé jako Internet. Potom, ještě před Hidžrou, jste přestěhovali své bublinové paměti, servery a kapacitu Jádra na asteroidy obíhající kolem Slunce, daleko od Staré Země, kterou jste chtěli zničit..."

"Umlčte ji," vyštěkl Albedo a obrátil se k Lourdusamymu, Mustafovi a Oddimu. "Chce odvést pozornost od výslechu. Tohle není důležité."

Výrazy na Mustafově, Lourdusamyho a Oddiho holotvářích mluvily o něčem jiném.

"Během dnů Staré Hegemonie," pokračovala Aenea, její zdravé oko se snažilo zaostřit, její hlas bojoval s dlouhými vlnami bolesti, "se Jádro rozhodlo, že bude dobré rozšířit fyzické součástky - bublino-paměťové matrice - po devíti podzemních Labyrintech, Tachykomové servery do orbitálních industriálních komplexů kolem Tau Ceti Střed, osobnosti Jádra budou cestovat po komunikačních pásmech přenašečů a megasféra se spojí díky přenašečům a dírám v Prázdnotě, Jež Spojuje."

Albedo založil ruce. "Šílíte."

"Ale po Pádu," pokračovala Aenea, snažila se udržet zdravé oko otevřené a zmrazit šedého muže pohledem, "začalo mít Jádro strach. Meina Gladstoneová a její útok na médium přenašečů vás zastavily. Přestože se dala megasféra opravit, rozhodli jste se, že svůj úkryt ještě rozšíříte. Zvětšíte počet osobností, zmenšíte základní paměti a cizopasení na lidských nervových sítích bude účinnější..."

Albedo se k ní obrátil zády a pokynul nejbližší Nemes. "Šílí. Zašijte jí pusu."

"Ne!" vykřikl kardinál Lourdusamy. Tlouštíkovy oči se třpytily, byly plné zájmu. "Nedotýkejte se jí, dokud to nepřikážu."

Nemes po Aeneině pravici už zvedla jehlu a připravila si tvrdou nit. Teď se zastavila a podívala se na Albeda, čekala instrukce.

"Počkejte," souhlasil poradce.

"Potřebovali jste nervové cizopasení vylepšit," pokračovala Aenea. "Tak se miliardy osobností Jádra zformovaly do tvaru kruciformů a přilepily se přímo na své lidské hostitele. Každý jednotlivec Jádra má teď vlastního lidského hostitele, ve kterém může žít a podle potřeby ho zničit. Pořád vás spojuje stará datasféra a nová megasféra Gideonova pohybu, ale líbí se vám žít tak blízko zdroje potravy..."

Albedo zaklonil hlavu a zasmál se. Předvedl dokonalé zuby. Rozhodil ruce a obrátil se ke třem lidským holoobrazům. "Je to skvělá zábava," poznamenal se smíchem. "Připravili jste všechno tohle na její výslech" - ukázal upravenými nehty na podzemní kobku, střešní okno a železné trámy, které Aeneu poutaly - "a ta holka si tady hraje s vašimi myšlenkami. Samé nesmysly. Ale velmi zábavné."

Červeně oděné Lourdusamyho holo se zvedlo z neviditelné židle a přešlo k okraji mříže. Holografická iluze byla tak dokonalá, že Aenea zaslechla tiché šustění pektorálního kříže, který se houpal na červeném hedvábí. Provaz ze zlatých nitek končil velkým červenozlatým střapcem. Aenea se soustředila na rozhoupaný kříž a hedvábný provaz. Snažila se zapomenout na utrpení svých znetvořených rukou. Cítila, jak se jed pomalu šíří jejími končetinami a tělem, jako vředy a vlákna rostoucího kruciformů. Usmála se. Ať s ní udělali cokoliv, buňky jejího těla a krve nikdy nepřijmou kruciform.

"Je to zajímavé, ale irelevantní, mé dítě," zavrčel kardinál Lourdusamy. "A toto" - ukázal malými tlustými prsty na její rány a nahotu, jakoby ho odpuzovaly - "je velmi nepříjemné."

Holoobraz se naklonil a inteligentní prasečí očka ji probodla pohledem. "A naprosto zbytečné. Řekněte poradci, co chce vědět."

Aenea zvedla hlavu, aby se podívala velkému muži do očí. "Jak se přenášet bez přenašeče?"

Kardinál Lourdusamy si navlhčil tenké rty. "Ano, ano."

Aenea se usmála. "Je to jednoduché, Vaše Eminence. Stačí navštívit pár vyučovacích hodin, naučit se... jazyk mrtvých, živých, naslouchat hudbě koulí... a pak přijmout mou krev nebo krev jednoho z mých následovníků, kteří se napili vína."

Lourdusamy zacouval, jako by dostal políček. Zvedl pektorální kříž a přidržel ho jako štít. "Rouhání!" zaburácel. "Jesus Christus est primogenitus morturoum; ipsi gloria et impérium in saecula saeculorum!"

"Ježíš Kristus byl prvním zrozeným ze smrti," poznamenala Aenea tiše a světlo odražené od kříže oslepilo její zdravé oko. "Měl byste ho chválit. Měl byste ho vychvalovat. Ale on nikdy nechtěl,

aby lidské bytosti získaly zpět svůj život jako laboratorní myši podle rozmarů myslících strojů..."

"Nemes!" vyštěkl poradce Albedo a tentokrát ho nikdo nezastavil. Nemes stojící u zdi přešla k mříži, natáhla pěticentimetrové drápy a přejela jimi po Aeneiných tvářích. Prořízla svaly a nepříjemné osvětlení odhalilo lícní kosti. Aenea dlouze vzdychla a zhroutila se na podpěru. Nemes se k ní naklonila a široký úsměv na její tváři odhalil malé ostré zoubky. Měla dech mrchožrouta.

"Ukousni jí nos a víčka," vyzval ji Albedo, "pomalu."

"Ne!" vykřikl Mustafa, vyskočil a rozběhl se, aby Nemes zastavil. Jeho holografické ruce prošly jejím skutečným tělem.

"Počkej," promluvil poradce Albedo a zvedl jeden prst. Nemes se zarazila, rozevřená ústa kousek od Aeneiných očí.

"Je to obludné," prohlásil Velký inkvizitor. "Stejně jako vaše chování ke mně."

Albedo pokrčil rameny. "Bylo rozhodnuto, že potřebujete dostat lekci, Vaše Eminence."

Mustafa se celý třásl vzteky. "Skutečně si myslíte, že jste našimi pány?"

Poradce Albedo vzdychl. "Vždycky jsme byli vašimi pány, jste hnijící maso napojené na mozky šimpanzů... blábolící primáti, kteří se rozkládají a umírají už od narození. Jedinou vaší rolí ve vesmíru byla role porodní báby vyšších forem vědomí. Skutečně nesmrtelné životní formy."

"Jádra..." doplnil kardinál Mustafa pohrdavě.

"Uhněte," přikázal mu poradce Albedo, "nebo..."

"Nebo co?" Velký inkvizitor se zasmál. "Nebo mě budete mučit jako tuto zbloudilou ženu? Nebo pošlete svou obludu, aby mě ubila k smrti?" Mustafa máchl holografickou paží, která prošla Nemesiným tělem a Albedovou postavou. Velký inkvizitor se zasmál a obrátil se k Aenee. "Stejně jste mrtvá, dítě. Řekněte této stvůře bez duše, co chce, a okamžitě vás zbavíme vašeho strádání..."

"Ticho!" zařval Albedo a zvedl ruku jako nebezpečný pařát.

Holoobraz kardinála Mustafy vykřikl, sevřel si hruď a svalil se na mříž. Prošel Aeneinýma krvácejícíma nohama a železnou

vzpěrou, převalil se a zmizel Nemes pod nohama. Znovu vykřikl a rozplynul se.

Kardinál Lourdusamy a monsignore Oddi se podívali na Albeda. Na tváři se jim objevil neutrální výraz. "Poradce," prohlásil ministerský předseda tichým hlasem plným respektu, "můžeme ji chvilku vyslýchat? Jestli neuspějeme, můžete si s ní udělat, co chcete."

Albedo kardinála chladně pozoroval, ale po chvíli poplácal Nemes po rameni, vražedný stroj ustoupil o tři kroky a zavřel pusu.

Lourdusamy se natáhl k Aeneině znetvořené pravici, jako by ji chtěl uchopit. Zdálo se, že jeho holografické prsty zmizely v otevřené ráně.

"Quod petis?" zašeptal kardinál. Já řval a kroutil se v nádrži deset světelných minut daleko, ale rozuměl jsem mu: Co hledáte?

"Virtutes," zašeptala Aenea. "Concede mihi virtutes, quibus indigeo, valeum impere."

Topil jsem se v kapalině nádrže a ve vlastním vzteku, každou vteřinu jsem se vzdaloval od Aeney, ale rozuměl jsem. Sílu. Abych měla sílu, kterou potřebuji, abych to dokončila, své rozhodnutí.

"Desiderium tuum grave est" zašeptal kardinál Lourdusamy. Vaše touha je vážná. "Quod ultra quaeris?" Co ještě hledáte?

Aenea zamrkala. Ze zdravého oka ukápla krev a já spatřil kardinálův obličej. "Quaero togam pacem" zašeptala odhodlaně. Hledám mír.

Poradce Albedo se znovu zasmál. "Vaše Eminence," vydechl sarkasticky, "myslíte, že nerozumím latině?"

Lourdusamy se podíval na šedou postavu. "Právě naopak, poradce, jsem si jistý, že rozumíte. Tu ženu jsme nezlomili. Vidím to v její tváři. Ale bojí se plamenů... nikoliv toho zvířete, kterému jste ji předhodil."

Albedo se tvářil skepticky.

"Dejte mi pět minut a plameny, poradce," pokračoval kardinál. "Jestli to selže, vypusťte své obludy."

"Tři minuty," opravil ho Albedo a postavil se vedle Nemes, která rozřezala Aenein obličej.

Lourdusamy ustoupil o několik kroků. "Dítě," promluvil a vrátil se k angličtině, "bojím se, že to bude velmi bolestivé." Natáhl holografické ruce a mezi mřížemi se objevil sloup ohně, který zaútočil na Aeneina bosá chodidla. Kůže ohořela, zčernala a zkroutila se. Celu naplnil pach páleného masa.

Aenea křičela a snažila se vyprostit. Pouta držela. Železo, na kterém visela, začalo dole rudnout a vysílalo bolest do holých lýtek a stehen. Cítila, jak jí v těch místech naskakují puchýře. Znovu křičela.

Kardinál Lourdusamy zopakoval pohyb ruky a plameny se schovaly pod mříž. Zůstal jen malý plamínek, modré očko hladového mrchožrouta.

"Toto je jen ukázka bolesti, která vás čeká," zašeptal kardinál. "Pokud je člověk vážně popálený, bolest bohužel trvá, dokud maso a nervy úplně nezmizí. Říká se, že je to nejbolestivější smrt."

Aenea skřípala zuby, aby znovu nekřičela. Z rozervaných tváří jí kapala krev na bledá ňadra... na ňadra, která jsem hladil, líbal a usínal na nich. Milióny kilometrů daleko jsem se připravoval na hibernaci a zapomnění C-plus skoku ve svém tanku, křičel jsem a zuřil, až už jsem nemohl.

Albedo se postavil na mříž a oslovil mou přítelkyni: "Přeneste se pryč. Přeneste se na loď, která veze Raula na jistou smrt, a osvoboďte ho. Přeneste se na Konzulovu loď. Je tam autochirurg, který vás uzdraví. Budete žít celé roky s mužem, kterého milujete. Buď můžete žít tam, nebo vás čeká pomalá a hrozná smrt. Vás tady a Raula někde jinde. Už ho nikdy nespatříte. Nikdy neuslyšíte jeho hlas. Přeneste se pryč, Aeneo. Zachraňte se, dokud je čas. Zachraňte toho, kterého milujete. Tento muž vám za chvíli spálí maso na rukou a na nohou, až vám zčernají kosti. Ale nenecháme vás umřít. Vypustím Nemes, aby vás pokousala. Přeneste se pryč, Aeneo. Okamžitě se přeneste."

"Aeneo," promluvil kardinál Lourdusamy, "es iogitur?" Už jste připravena?

"In nomine Humanitus, ergo paratus sum," odvětila Aenea a podívala se zdravým okem na kardinála. Ve jménu Humanitus jsem připravena.

Kardinál Lourdusamy mávl rukou. Všechny trysky vzplály. Plameny pohltily mou drahou i Albedova kybrida.

Aeneu zahalilo horko a dívka se vzepjala.

"Ne!" zaječel Albedo z plamenů a uskočil z mříže. Na umělých kostech doutnalo syntetické maso. Jeho drahé šedivé šaty vzplály a hořící kusy se zvedly ke stropu. Jeho hezké rysy stekly na hrudní koš. "Ne, proklínám vás!" zařval a žhnoucí prsty se natáhly po Lourdusamyho krku.

Ruce prošly hologramem. Kardinál zíral na Aenein obličej. Zvedl pravou ruku. "Miserecordiam Dei... in nomine Patris, et Filia, et Spiritu Sanctus."

To byla poslední slova, která Aenea zaslechla. Plameny pozřely její uši, hrdlo i obličej. Její vlasy explodovaly žárem. Před očima se jí objevila oranžová barva, pak se zamlžily.

Ale cítil jsem bolest těch posledních vteřin jejího života. A vnímal její myšlenky, které řvaly - ne, šeptaly v mém mozku.

Raule, miluji tě.

Pak bylo ještě větší horko, její bolest zesílila, její život, láska a úděl se zvedly, aby pronikly stěnou plamenů jako kouř a zamířily k neviditelnému oknu. Moje milovaná Aenea zemřela.

Okamžik její smrti jsem vnímal jako implozi vidění, zvuků i samotné podstaty. V tu chvíli zmizelo vše, co jsem mohl ve vesmíru milovat a pro co žít.

Už jsem nekřičel. Přestal jsem bušit do stěn nádrže, vznášel jsem se v beztíži, cítil, jak se nádrž vyprazdňuje, vnímal drogy a hadičky, které mě připravovaly na hibernaci. Útočily na mě jako červi. Nebránil jsem se. Bylo mi to jedno.

Aenea zemřela.

Loď přešla do kvantového skoku. Když jsem se probudil, ležel jsem v této Schrodingerově krabici, v cele smrti.

Nezajímalo mě to. Aenea byla mrtvá.

Kapitola 32

V cele jsem neměl ani hodiny, ani kalendář. Nevím, jak dlouho jsem se topil za hranicemi rozumu. Dny, týdny, snad celé měsíce. Mnoho dnů jsem nespal, ale někdy jsem zase prospal celé týdny. Nedokážu to odhadnout.

Ale když mě kyanid a zákony kvantové pravděpodobnosti znovu a znovu ušetřily, den co den, hodinu co hodinu, minutu co minutu, nakonec jsem začal vyprávět tento příběh. Nevím, proč mi moji věznitelé dodali tabulku s jehlou a poskytli možnost vytisknout několik stran recyklovaného mikropergamenu. Možná věřili, že odsouzený sepíše vlastní přiznání, snad použije jehlu v marné snaze zaútočit na své soudce a žalářníky. Možná viděli v sepisování hříchů, ran, radostí a ztrát další formu trestu. A možná se jim to podařilo.

Ale stejně tak mi psaní přineslo záchranu. Nejprve mě vytáhlo z šílenství a sebezničující nekontrolovatelné lítosti a smutku. Pak mi pomohlo uchovat vzpomínky na Aeneu - vytáhnout je z bažiny hrůzy, kterou přinesla její děsivá smrt, na pevnější půdu našich společných dnů, jejího radostného života, jejího poslání, našeho putování a složité, přesto jasné zprávy, kterou předala mně a celému lidstvu. Nakonec mi to jednoduše zachránilo život.

Krátce po začátku vyprávění jsem zjistil, že mohu sdílet myšlenky a činy všech zúčastněných, všech, kteří prošli naší dlouhou cestou a bojem. Věděl jsem, že je to schopnost, kterou mě Aenea naučila svým vyprávěním a krví - naučil jsem se jazyk mrtvých a jazyk živých. V nočních i denních snech jsem pořád potkával mrtvé: často ke mně mluvila moje matka, ochutnal jsem utrpení a moudrost bezpočtu lidí, kteří žili a zemřeli před dávnými věky. Ale tyto ztracené duše mě už nepronásledovaly. Pronásledovaly mě jen vzpomínky těch, kteří byli svědky mých vlastních zážitků během dlouhých let, kdy jsem znal Aeneu.

Během čekání na smrt ve Schrodingerově krabici jsem nikdy nevěřil, že dokážu zachytit proudy myšlenek lidí žijících za stěnami mého vězení. Věřil jsem, že mě nějakým způsobem stíní fúzní energo-obal orbitálního vejce. Ale brzy jsem se naučil, jak utišit

šepot všech těch starých hlasů, které rezonují v Prázdnotě, Jež Spojuje a soustředit se na vzpomínky těch mrtvých a zřejmě i živých, kteří se zúčastnili Aeneina příběhu. Takto jsem poznal myšlenky a motivy lidských bytostí tak odlišných, že mi připadaly jako mimozemšťani: poznal jsem kardinála Simona Augustina Lourdusamyho a Johna Domenica Mustafu, Lenara Hoyta v jeho nové podobě jako papeže Julia a papeže Urbana XVI., obchodníky Merkantilů, jakými jsou Kenzo Iso-zaki a Anna Pelli Cognaniová, kněze a válečníky, jako byl Otec de Soya, seržanta Gregoria, kapitánku Margaret Wu a výkonného velitele Hoagana Lieblera. Některé z těchto postaviček přítomných v Prázdnotě, Jež Spojuje připomínají jizvy, díry a prázdná místa, ale bytosti Jádra, Nemesiny obludy a poradce Albedo působí jako vakuum. Přesto jsem pohyb a činy těchto bytostí dokázal vypátrat jako posun prázdných míst v médiu emocí, které tvoří Prázdnotu. Vypadá to, jako když vidíte obrys neviditelného člověka v hustém dešti. Když jsem tyto vjemy spojil s šepotem mrtvých lidí, dokázal jsem rekonstruovat Nemesinu vraždu nevinných na Sol Draconi Septemu, zaslechl jsem syčení a spatřil hrozné skutky, které provedli Scylla, Gyges, Briareus a Rhadamanth Nemes na Vitus-Gray-Balianus B. Přestože jsem ztratil orientaci a cítil pád do morálního vakua a psychické noční můry, obrazy těchto událostí mi nahradila teplá přítomnost přátel jako byli Dem Loa, Dem Ria, Otec Glaucus, Het Masteen, A. Bettik a další. Mnoho ze zúčastněných jsem vyhledal jen ve vlastních vzpomínkách - tak skvělé lidi jako byl Lhomo Dondrub, kterého jsem naposledy spatřil, jak pluje na svých křídlech v galantní a beznadějné bitvě proti válečným lodím Paxu, Ráchel, která prožívala druhý z mnoha životů, který jí osud předurčil, vznešená Dorje Phamo a mladý a moudrý dalajláma. Používal jsem tímto Prázdnotu, Jež Spojuje, abych zaslechl vlastní hlas a spatřil vlastní vzpomínky... jako bych se díval na nějakou postavičku v mé roli, pozoroval příliš inteligentního žáka, který většinou poslouchá, ale nikdy nikoho nevede, často neuspěje a přijímá neadekvátní odpovědi. Stejně tak jsem vnímal neohrabaného Raula Endymiona jako člověka, který objevil lásku, na kterou čekal celý život. Cítil jsem jeho odhodlání sledovat ji bez jakýchkoliv otázek a ochotně za ni položit život.

Přestože vím jistě, že je Aenea mrtvá, nikdy jsem nehledal její hlas ve sboru těch, kteří hovoří jazykem mrtvých. Raději jsem vnímal její přítomnost v Prázdnotě, Jež Spojuje, cítil její dotyk, který zapůsobil na myšlení a srdce všech dobrých lidí, které jsme potkali na našem putování, všech lidí, jejichž život se změnil v dlouhou bitvu proti Paxu. Jakmile jsem se naučil utišit zmatený šepot a vybrat jednotlivé hlasy v chorálu mrtvých, uvědomil jsem si, že si ty lidské otisky v Prázdnotě často představuji jako hvězdy. Některé byly jen matné, člověk je musel hledat, jiné žhnuly jako supernovy. Některé existovaly jen v kombinaci s jinými dušemi, některé se navždy držely souhvězdí lásky a vztahu s vyvolenými, některé - jako Mustafa, Lourdusamy a Hoyt - vybuchovaly a implodovaly hrozivou silou jejich ambicí, lakoty a touhy po moci, jejich lidskost se ztrácela a vznikaly černé díry.

Ale Aenea nebyla ani jednou z těchto hvězd. Připomínala sluneční paprsky, které nás doprovází při procházce za teplého jarního dne, kdy kráčíme po lukách nad Taliesinem Západ. Vzdálený a filtrovaný proud z jediného zdroje světla, který prohřeje všechno a všechny. Zdroj života a energie. A když přichází zima nebo noc, nepřítomnost toho světla přináší chlad a stín, čekáme na jaro a na ráno.

Ale já věděl, že žádné ráno nepřijde. Aeneu a naši lásku nikdo nevzkřísí. Na její zprávě byla nejdůležitější informace, že Paxem zaručené vzkříšení je lež - stejně sterilní jako povinné, Paxem zavedené antikoncepční injekce. V omezeném vesmíru nesmrtelných není místo pro děti. Vesmír Paxu byl statický, plný příkazů, neměnný a sterilní. Děti přinášejí zmatek a budí nekonečný potenciál budoucnosti, která byla prokletím Paxu.

Jak jsem o tom přemýšlel a zvažoval Aenein poslední dárek - protilátku na antikoncepční látku - napadlo mě, zda její gesto nebyla metafora. Doufal jsem, že tím nechtěla navrhnout, abych ji skutečně použil. Abych si našel jinou lásku, jinou ženu, abych měl děti s nějakou jinou. Během mnoha rozhovorů jsme to jednou probírali: vzpomínám, jak jsme seděli v chodbě jejího přístřešku poblíž Taliesinu. Večerní vítr k nám přinesl vůni jukky a petrklíčů a my hovořili o té zvláštní pružnosti lidského srdce, když najde nové

vztahy, nové lidi, se kterými se může člověk podělit o svůj život, nové možnosti. Ale doufám, že Aenein dar plodnosti v posledních minutách v bazilice svatého Petra byl metaforou daleko většího daru, který poskytla lidstvu - právo na chaos a zmatek, právo na neviděné možnosti. Jestli to byl skutečný dar, návrh, abych si našel novou lásku a měl s ní děti, pak mě Aenea vůbec neznala. Při svém psaní jsem se dokázal podívat očima tolika lidí, abych Raula Endymiona viděl jako sympatického, důvěryhodného a trochu odvážného chlapíka, který se nijak neproslavil svou inteligencí a prozíravostí. Ale byl jsem natolik chytrý a chápal věci... alespoň vlastní duši... abych věděl, že mi tato láska stačila na celý život. Jak ubíhaly dny, týdny a určitě i celé měsíce, které jsem strávil v cele smrti, která ne a ne přijít, pomalu mi došlo, že pokud se snad někdy zázrakem vrátím do vesmíru živých, pak vyhledám radost, přátelství a štěstí, ale vyhnu se bledému stínu lásky, kterou jsem kdysi poznal. Žádné děti. Nic takového.

Během těch krásných dnů, kdy jsem psal tento text, jsem přesvědčil sám sebe, že Aenea vstala z mrtvých... že se stal zázrak. Právě jsem dospěl ve svém vyprávění k části, kdy jsme dorazili na Starou Zem, prošli přenašečem na Božím sadu po hrozném setkání s první Nemes. Tu část jsem dokončil popisem našeho příjezdu do Taliesinu Západ.

Tu noc jsem snil o tom, že za mnou Aenea přišla do Schodingerovy cely smrti, zavolala mé jméno do tmy, dotkla se mé tváře a zašeptala: "Odcházíme odtud, Raule, můj drahý. Ještě ne, ale jakmile dokončíš svůj příběh. Jakmile si vše vybavíš a vše pochopíš." Když jsem se probudil, zjistil jsem, že psací tabulka byla aktivována a na jejích stránkách se objevil Aenein nápadný rukopis - dlouhá zpráva včetně úryvků z poezie, kterou napsal její otec.

Celé dny a týdny jsem věřil, že to byla skutečná návštěva, zázrak, o jakém hovořili poslední apoštolově, když tvrdili, že je po Kristově popravě navštívili jeho původní žáci. Začal jsem tedy horečnatě pracovat na svém vyprávění, zoufale hledat, snažil se vše sepsat a všemu porozumět. Ale ten proces trval celé měsíce a za tu dobu jsem pochopil, že její návštěva musela být něčím úplně jiným - moje první zkušenost, kdy jsem zaslechl její šepot mezi hlasy

mrtvých uprostřed Prázdnoty. Bylo to jasné a zřejmé. Ale snad to byla skutečná zpráva, která se ukrývala v paměti tabulky a spustila se, když jsem napsal ty stránky. I to bylo možné. Byl jsem si jistý, že moje drahá přítelkyně spatřila útržky budoucnosti - tedy budoucností, vždycky zdůrazňovala množné číslo. Možná dokázala tu krásnou zprávu uložit do tabulky a dohlédla, aby se dostala do mé cely, do Schrödingerovy krabice.

A nebo... a toto vysvětlení mi připadala mnohem přijatelnější... jsem zprávu napsal sám, když jsem se úplně topil, lepší bude, když řeknu "byl jsem úplně posedlý" Aeneinou osobností. Hledal jsem pravdu v Prázdnotě a ve vlastních vzpomínkách. Tato teorie není moc příjemná, ale potvrzuje Aenein pohled na posmrtný život v židovské tradici, kdy lidé žijí po smrti jen v srdcích a vzpomínkách těch, které milovali, kterým sloužili a které chránili.

Každopádně jsem psal další měsíce a začal chápat skutečný rozsah a marnost jejího hrdinství a oběti, pak jsem ty šílené poznámky dokončil a našel odvahu, abych popsal Aeneinu děsivou smrt a vlastní bezmocnost, když umírala. Vytiskl jsem těch několik posledních stránek na mikropergamen a plakal jsem. Přečetl jsem text, recykloval stránky a přikázal tabulce, aby uchovala celé vyprávění v paměti. Pak jsem ji odpojil a věřil, zeje to naposledy. Aenea se neobjevila. Nevyvedla mě pryč ze zajetí. Byla mrtvá. Cítil jsem její absenci ve vesmíru stejně jako jsem vnímal vibrace Prázdnoty, Jež Spojuje od doby vlastního přijetí její krve. Tak jsem zůstal ležet ve Schrödingerově krabici, pokoušel se usnout, zapomněl na jídlo a čekal na smrt.

Některá bádání mezi hlasy mrtvých vedla k odhalením, která neměla nic společného s mým vyprávěním. Některá byla čistě osobní - například sny o dlouho mrtvém otci, který se vydal se svými bratry na lov, pohled na štědrost toho tichého muže, kterého jsem ani pořádně neznal, nebo kroniky lidské krutosti jako vzpomínky Jacoba Schulmanna ze zapomenutého dvacátého století. Vzpomínky, které pouze zapadly do celkového kontextu hlubšího porozumění dnešnímu barbarství.

Ale jiné hlasy...

Takže jsem dokončil vyprávění o mém životě s Aeneou a čekal na smrt. Stále víc a víc jsem spal, doufal jsem, že se plyn uvolní, když budu spát. Přemýšlel jsem o textu v paměti mé tabulky a zvažoval, zda někdo najde cestu přes explozivní plášť Schrödingerovy krabice a jednoho dne, možná za celá století, objeví mé vyprávění. Znovu jsem usnul a zdál se mi tento sen. Okamžitě jsem věděl, že to není žádný obyčejný sen, ale volání jednoho hlasu mrtvých.

Ve snu seděl Konzul Hegemonie na balkónu své ebenové lodě a hrál na klavír Steinway. Tu loď jsem dobře znal. Z blízkých bažin ho doprovázelo vytí plížících se velkých zelených ještěrů. Hrál Schuberta. Místní planetu jsem neznal, ale bylo to místo plné obrovských a primitivních rostlin, vysokých bouřkových mraků a děsivého řevu zvířat.

Konzul byl menší, než jsem si kdy představoval. Když skončil, chvíli tiše seděl v soumraku, pak k němu promluvil lodní hlas. Jeho tón jsem nepoznal. Zněl inteligentněji, byl mnohem víc lidský.

"Moc pěkné," poznamenala loď. "Doopravdy moc pěkné."

"Děkuji vám, Johne," odvětil Konzul, zvedl se ze stoličky, vstoupil do lodi a balkón se zasunul dovnitř. Začínalo pršet.

"Pořád trváte na tom, že půjdete ráno lovit?" pokračoval nelidský hlas, který nepatřil lodi, jakou jsem znal.

"Ano," přikývl Konzul. "Občas se lovu věnuji."

"Chutná vám dinosauří maso?" zeptala se lodní UI.

"Vůbec ne," odmítl Konzul. "Pomalu se nedá jíst. Líbí se mi lov."

"Myslíte riziko?" zeptala se loď.

"I to," zasmál se konzul, "ale dávám si pozor."

"Ale co když se zítra z lovu nevrátíte," naléhala loď, hlas s britským přízvukem připomínal mladíka ze Staré Země.

Konzul pokrčil rameny. "Strávili jsme... kolik?... víc jak šest let průzkumem světů staré Hegemonie. Víme, jak to chodí... chaos, občanské války, hlad, roztříštěnost. Viděli jsme plody Pádu systému přenašečů."

"Věříte, že se Gladstoneová zmýlila, když dala povel k útoku?" zeptala se loď tiše.

Konzul si nalil brandy a odnesl si sklenku k šachovému stolku u knihovny. Posadil se a podíval se na figurky v rozehrané partii. "Vůbec ne," odvětil, "udělala správnou věc. Ale výsledek je smutný. Než se Síť začne splétat do nové formy, bude to trvat celá desetiletí, možná století." Při těch slovech pomalu točil sklenkou, teď přičichl a usrkl. Vzhlédl a pokračoval: "Přidáte se ke mně a dohrajeme naši hru, Johne?"

Na opačné straně stolku se objevil holoobraz mladého muže. Byl nápadně hezký, měl jasné oříškové oči, nízké čelo, propadlé tváře, pevný nos a nápadnou čelist, široká ústa prozrazovala mužnost a bojovnost. Mladík měl na sobě volnou tuniku a krátké kalhoty. Zrzavé, nápadně husté a vlnité vlasy. Konzul věděl, že hostovu tvář kdysi popsali jako... inteligentní obraz vítěze. Připisoval to rychlým změnám výrazu, které měla na svědomí mladíkova nesmírná inteligence a vitalita.

"Jste na tahu," oznámil mu John.

Konzul chvíli zvažoval své možnosti, pak udělal tah střelcem.

John okamžitě odpověděl. Ukázal na pěšáka a Konzul ho za něj posunul kupředu. Mladík vzhlédl, v jeho očích se objevila upřímná zvědavost. "Co když se nevrátíte ze zítřejšího lovu?" zeptal se tiše.

Konzul se probral ze svých myšlenek a usmál se. "Pak je loď vaše. Ale to je stejně, že?" Vrátil střelce zpět. "Co uděláte, Johne, pokud to ukončí naše společné cesty?"

John ukázal na věž a znovu zareagoval rychlostí světla. "Vrátím loď na Hyperion," odpověděl. "Naprogramuji cestu zpět k Brawne. A možná k Martinu Silenusovi, pokud je stařík ještě naživu a pracuje na svém Kantosu."

"Naprogramujete?" zopakoval Konzul a zamračil se na hrací desku. "Myslíte tím, že opustíte lodní UI?" Přesunul střelce na další políčko.

"Ano," přikývl John a ukázal na pěšáka, aby ho mohl Konzul znovu posunout. "Stejně to udělám během několika dnů."

Konzul se ještě víc zamračil, podíval se na hrací desku, pak na hologram na druhé straně stolu. Znovu se vrátil pohledem k figurkám. "Kam půjdete?" zeptal se a posunul královnu, aby chránila krále.

"Zpět do Jádra," odvětil John a posunul věž o dvě políčka.

"Znovu konfrontovat svého tvůrce?" vyzvídal Konzul a zaútočil střelcem.

John zavrtěl hlavou. Seděl nápadně rovně a často pohodil hlavou, aby si urovnal vlasy na čele. "Ne," odpověděl tiše, "abych začal šířit nepokoj mezi jednotlivci Jádra. Abych urychlil jejich občanské války a bratrovražedný boj. Abych se stal tím, co představoval můj předek v komunitě básníků... dráždidlem." Ukázal na políčko, kam chtěl posunout svého posledního jezdce.

Konzul zvažoval jeho tah. Nenašel žádnou hrozbu a zamračil se na vlastního střelce. "Proč?" zeptal se nakonec.

John se znovu usmál a ukázal na políčko, kam chtěl posunout svou věž.

"Moje dcera bude potřebovat za pár let pomoc," odvětil a zasmál se. "No, za dvě stě sedmdesát a něco let. Šach mat."

"Cože?" vydechl Konzul překvapeně a podíval se na hrací desku. "To nemůže..."

John čekal.

"Sakra," zaklel Konzul Hegemonie nakonec a převrátil svého krále. "Sakra práce, do pytle."

"Ano," přikývl John a podal mu ruku, "a doufám, že pro vás bude zítřejší lov příznivější."

"Sakra," zopakoval Konzul a bez přemýšlení se pokusil sevřít hologram hubené ruky. Jeho pevné prsty prošly po sto padesáté nehmotnou dlaní. "Sakra," zaklel ještě jednou.

Tu noc jsem se probudil ve Schrodingerově cele a v hlavě mi vířilo jediné slovo: "Dítě!"

Představa, že se Aenea vdala ještě předtím, než se náš vztah změnil ve skutečnou lásku, představa, že se jí narodilo dítě, mi spalovala duši a tělo jako rudý uhlík. Ale kromě zvědavosti a posedlosti zjistit kdo a proč - kromě zvědavosti, kterou neuhasil ani výslech A. Bettika, Rachel a ostatních, kdo ji viděli při odjezdu, ale sami netušili, kam a s kým odešla - jsem nikdy nepřemýšlel o tom, že dítě někde žije, ve stejném vesmíru jako já. Její dítě. Ta myšlenka přinesla několik důvodů k pláči.

"To dítě není... nikde, kde bych ho mohla najít," řekla tehdy Aenea.

Kde může být ted7 Kolik mu je let? Posadil jsem se na postel v Schrödingerově krabici a přemýšlel. Aenee muselo být třiadvacet standardních let, když zemřela... oprava: když byla brutálně zavražděna Jádrem a jeho loutkami Paxu. Předtím zmizela najeden rok, jedenáct měsíců, jeden týden a šest hodin - v době, kdy oslavila dvacáté narozeniny. To by znamenalo, že jsou dítěti tři standardní roky... plus čas, který jsem trávil ve Schrödingerově cele smrti... osm měsíců? Deset? Nevěděl jsem, ale jestli bylo dítě pořád naživu, pak... můj Bože, nikdy jsem sejí nezeptal, jestli je to chlapec nebo holčička. Ani ona se o tom nezmínila, když jsme tu otázku probírali. Tehdy mě zajímaly jen vlastní zraněné city a dětinský pocit nespravedlnosti, takže mě ani nenapadlo, abych se jí zeptal. Co jsem to byl za pitomce. To dítě - Aenein syn nebo dcera - už bude čtyři standardní roky staré... určitě už bude chodit... mluvit... ano. Můj Bože. Došlo mi, že už je z něj normální člověk. Bude mluvit a ptát se... a pokud si vybavím vlastní zkušenosti s malými dětmi, pak se bude pořád ptát... bude se učit chodit do přírody, lovit ryby a milovat přírodu...

Nikdy jsem se jí nezeptal na jeho jméno. Když jsem si to uvědomil, oči mě začaly pálit a stáhlo se mi hrdlo bolestným poznáním. Nechtěla o tom období života mluvit a já se nezeptal. Během následujících týdnů jsem si namlouval, že ji nechci rušit svými otázkami a výslechem, že nechci, aby cítila vinu. Sám jsem v takových chvílích myslel na vraždu. Ale Aenea se provinile netvářila ani ve chvíli, kdy mi krátce vyprávěla o svém manželství a dítěti. Abych byl upřímný, proto mě to tolik rozčilovalo a cítil jsem takovou bezmocnost. Ale i tak nás to nezastavilo. Byli jsme milenci... jak to formulovala zpráva, kterou jsem našel na tabulce před tolika měsíci? Zpráva, která přišla od Aeney? Milenci, o kterých budou psát básníci. Ano, tak to bylo. Skutečnost, že byla krátce vdaná a měla dítě, naše city neohrozila. Cítili jsme se jako milenci, kteří nikdy neprožili stejný vztah s někým jiným.

A, uvědomil jsem si, možná to tak nebylo. Vždycky jsem věřil, že její manželství přinesla chvilková vášeň, jediný impulz, ale teď jsem ho viděl jinak. Kdo byl otcem? Aeneina zpráva tvrdila, že mě

milovala "dozadu a dopředu v čase". Přesně tak jsem cítil mou lásku k ní. Jako bych ji miloval vždycky a celý život jen čekal, až objevím tuto jedinou lásku. Co když její manželství nebylo láskou, vášní a impulzem... ale dohodou... ne, to není to pravé slovo... nezbytností?

Templáři, Vyvrženci, Štírův kult posledního vykoupení a další předpověděli, že Aeneina matka, Brawne Lamia, bude mít dítě - Tu, která učí... Aeneu. A stalo se. Podle Kantosu starého básníka si Brawne Lamia probojovala cestu do Štírova chrámu, když byl zabit druhý kybrid Johna Keatse. Schovala se u Štírových kultistů, kteří zpívali: "Budiž požehnána matka našeho spasitele, budiž požehnán nástroj našeho vykoupení." To vykoupení byla Aenea.

Co když bylo Aenee předurčeno, aby měla dítě, které bude pokračovat v řadě proroctví... v řadě spasitelů. Neslyšel jsem žádné z nich, ale během měsíců, kdy jsem sepisoval její životní osud, jsem pochopil jednu naprosto jasnou věc. Raul Endymion byl pomalý a hloupý, většinou vše pochopil až jako poslední. Možná existovalo mnoho dalších proroctví o Té, která učí. A možná toto dítě získá úplně jiné schopnosti a sílu, na jakou čekal vesmír i lidstvo.

Já určitě nebudu otcem druhého spasitele. Spojení druhého Keatsova kybrida a Brawne Lamie bylo, jak Aenea prohlásila, skvělým propojením nejlepších sfér Technojádra a samotné lidskosti. Spojilo schopnosti a vnímání UI a lidských bytostí, takže vznikla hybridní schopnost nahlížet přímo do Prázdnoty, Jež Spojuje... lidé se konečně naučili jazyk mrtvých a jazyk živých. Empatie je synonymem této zkušenosti. Pokud Aenea měla nést nějaký titul, pak zní Dítě empatie.

Kdo mohl být otcem jejího dítěte?

Odpověď do mě narazila jako blesk. Logika problému mě překvapila natolik, až mi bylo jasné, že částicový detektor právě spustil a uvolnil kyanid. Jaká ironie přijít na kloub věcí a okamžitě zemřít.

Ale do vzduchu žádný jed nepronikl. Byla to sílící jistota a ještě silnější impulz, který mě nutil něco udělat.

Byl tady ještě jeden hráč v kosmické šachové hře, kterou Aenea a ostatní hráli tři sta standardních let. Téměř mýtický Pozorovatel z cizí inteligentní rasy, o kterém se Aenea několikrát

krátce zmínila. Lvi, Tygři a Medvědi. Bytosti tak mocné, že než by sledovali zničení Staré Země, raději ji schovalo do Megallanova mraku. Jak Aenea vyprávěla, právě oni mezi nás poslali v posledních stoletích jednoho nebo více Pozorovatelů, bytostí, které podle jejího výkladu přijaly lidskou podobu a celou dobu se pohybovaly mezi námi. V éře Paxu, která přinesla kruciform a nesmrtelnost, to bylo snadné. A byli tady další (jako starý básník), kteří zůstali naživu díky spojení medicíny Světové sítě, Poulsenovy léčby a naprostého odhodlání.

Martin Silenus byl starý, to bylo jasné, možná byl nejstarší lidskou bytostí v galaxii. Ale nebyl Pozorovatelem. To bylo stejně tak jasné. Autor Kantosu nebyl nezaujatý, byl moc aktivní, moc vidět na veřejnosti, moc vulgární, byl tak hádavý, že nemohl být chladným Pozorovatelem, který zastupuje cizí rasu, jež nás může zničit jediným mrknutím oka. Alespoň jsem doufal v to, že Pozorovatelem není starý básník.

Ale někde - to místo jsem nikdy nenavštívil a ani jsem si ho nedokázal představit - čekal tento Pozorovatel v lidské podobě a díval se. Dávalo smysl, že Aeneu hnalo proroctví a nutnost lidské evoluce, o které učila a které věřila, hnaly ji, aby se přenesla na vzdálený svět, kde Pozorovatel čekal. Aby se s ním setkala, spojila a přinesla tomuto vesmíru dítě, které by usmířilo lidstvo, Jádro i vzdálené Jiné.

Ta myšlenka byla zvláštní, velmi nepříjemná, ale stejně tak vzrušující. Od Aeneiny smrti jsem nic takového necítil.

Znal jsem Aeneu. Její dítě bude lidské - plné života, smíchu a lásky k přírodě i ke starým holodramatům. Nikdy jsem nechápal, jak mohla opustit své dětství, ale teď mi došlo, že neměla na vybranou. Znala hrozný osud, který ji čekal v podzemní kobce Castel Sant Angelo. Věděla, že zemře v plamenech při mučení, kolem sebe nelidské nepřátele a Nemesiny obludy. Věděla to už od chvíle, kdy se narodila.

Při té myšlence mi zeslábla kolena. Jak se se mnou mohla moje milovaná tak často smát a optimisticky se budit do nových dnů, jak se mohla radovat ze života, když věděla, že každým dnem se blíží k té hrozné smrti? Zavrtěl jsem hlavou a udivila mě síla, jakou takové

chování vyžadovalo. Já takovou sílu neměl. To jsem moc dobře věděl. Aenea ano.

Ale nemohla si ho nechat u sebe, když věděla, kde a kdy přijde děsivý konec. Dítě zřejmě vychovával jeho otec. Jiný v lidské podobě. Pozorovatel.

To mě vyvedlo z míry ještě víc než předchozí odhalení. Opět jsem ucítil jistotu, že kdyby to bylo možné, určitě by mi poskytla nějakou roli v životě jejího dítěte. Její pohledy do možných budoucností zřejmě končily v den její smrti. Možná nevěděla, že mě také odsoudí. Ale proč mě potom požádala, abych rozhodil její popel na Staré Zemi... to předpokládalo mé přežití. Možná nechtěla žádat víc nechtěla žádat, abych našel její dítě a pomáhal mu, až dospěje, nechtěla, abych ho chránil ve vesmíru plném ostrých rohů.

Uvědomil jsem si, že pláču. Nebyl to žádný tichý nářek, ale hlasité a přerývané vzlykání. Plakal jsem poprvé od její smrti a - což bylo zvláštní - pláč nevyvolal smutek z její nepřítomnosti, ale představa, že to dítě vezmu za ruku jako dvanáctiletou Aeneu a budu ho chránit, jako jsem se snažil chránit mou milovanou.

Ale já neuspěl. To byla má vlastní obžaloba.

Ano, nakonec jsem neuspěl a nedokázal Aeneu ochránit. Ale ona moc dobře věděla, že selžu, že sama neuspěje v tažení, při kterém chtěla zničit Pax. Milovala mě a milovala život, přestože věděla, že oba selžeme.

Nebyl důvod, proč bych měl selhat u jejího dítěte. Možná Pozorovatel uvítá mou pomoc a dovolí mi, abych se podělil o své lidské zkušenosti s tou jistě nadlidskou holčičkou nebo chlapečkem. Byl jsem si jistý, že Aeneu neznal nikdo lépe než já. Bude to důležité pro výchovu dítěte... pro výchovu nového spasitele. Vezmu s sebou vyprávění uložené ve zbytečné tabulce a podělím se s ním o zlomky jejího života. Jednou mu je budu všechny vyprávět.

Sebral jsem tabulku a začal přecházet sem a tam. Moje nevyhnutelná poprava byla jistá. Nikdo mě nepřijde zachránit. Postará se o to explozivní skořápka vejce. Kdyby někdo vyřešil tento problém, už by tady byl. To, že jsem přežil tak dlouho, když mohlo každou hodinu dojít k emisi částic, bylo velmi nepravděpodobné,

velké štěstí. Dlouho jsem vítězil nad kvantovou pravděpodobností, ale štěstí nemůže trvat navěky.

Zastavil jsem se. Aeneino učení o novém vztahu naší rasy k Prázdnotě, Jež Spojuje mělo čtyři kroky. Než jsem vstoupil do této cely smrti, poznal jsem - a možná zvládl - jazyk mrtvých a jazyk živých. V mém sepisování jsem naznačil, že se mohu dostat do Prázdnoty a proniknout do starých vzpomínek žijících lidí. Ale skořápka tuto schopnost jistým způsobem rušila... například u přátel, jako je Otec de Soya, Ráchel, Lhomo a Martin Silenus.

Ale bylo to rušení? Možná jsem podvědomě odmítal kontakt se světem živých, alespoň pokud šlo o vzpomínky na Aeneu, protože jsem věděl, že už stojím ve světě mrtvých.

Už ne. Chtěl jsem pryč.

Další dva kroky, o kterých Aenea učila, mi nikdy pořádně nevysvětlila. Slyšet hudbu koulí a udělat první krok.

Teďjsem pochopil oba koncepty. Bez přímého pozorování, jak se Aenea přenáší, a bez vln porozumění, které přineslo sdílení její děsivé smrti, bych je nikdy nepochopil. Ale teď se mi to podařilo.

Hudbu koulí jsem považoval za určitý paranormální radioteleskopický trik - skutečné vnímání, praskání, pískání a šum hvězd, které zaznamenávaly radiové dalekohledy celých jedenáct století. Ale teď jsem pochopil, že Aenea myslela něco úplně jiného. Neposlouchala hvězdy, ale vibrace lidských i jiných bytostí, které tam žily. Používala Prázdnotu jako navigační maják, pak se přenesla.

Většinou jsem jejímu přenášení nerozuměl. Jádrem kontrolované přenašeče tvořily hrubé díry vyvrtané v Prázdnotě a časoprostoru, díry, které držely portály jako těžké sponky, jež odtahují okraje rány od chirurgického skalpelu. Teďjsem pochopil, že Aenein přenos byl mnohem půvabnějším procesem.

Během horečnatého skákání na planety, z jednoho hvězdného systému do druhého na palubě Yggdrasillu jsem přemýšlel, jak to dělá, že nás nevezme do středu hory nebo padesát metrů nad povrch, jak to, že stromoloď nezmizí uvnitř nějaké hvězdy. Přišlo mi to jako skákání naslepo, jako neplánované skoky s Hawkingovým pohonem, hazardní a nebezpečné. Ale kdykoliv nás Aenea přenesla, vždycky jsme se objevili na správném místě. Teď jsem pochopil proč.

Aenea slyšela hudbu koulí. Souzněla s Prázdnotou, Jež Spojuje, která rezonuje inteligentním životem a myšlenkami. Pak využila téměř nevyčerpatelnou energii Prázdnoty, aby... aby učinila první krok. Aby putovala Prázdnotou tam, kde čekají tyto hlasy. Kdysi řekla, že Prázdnota využívá energii kvazarů, explodujících galaxií, černých děr a černé hmoty. To je jistě dost k přesunu několika organických životních forem za hranice časoprostoru. Je to dost na jejich přesun na správné místo.

Aenea mi jednou řekla, že láska je primární silou pohybu ve vesmíru. Dělala si legraci, zeje Newtonem, který jednoho dne vysvětlí základy fyziky tohoto nevyužitého zdroje energie. Nedožila se toho.

Ale já teď pochopil, co tím myslela a jak to funguje. Vetší část hudby koulí tvořila elegantní harmonia a tóny změn lásky. Volný přenos do míst, kde čeká váš milovaný. Pochopení místa po jeho návštěvě nebo potom, co ho navštívila vaše láska. Láska k hledání nových míst.

Náhle jsem pochopil, proč naše první společné měsíce občas působily jako zabíjení času zbytečným putováním z planety na planetu. Maře Infinitus, Qom-Riyadh, Hebron, Sol Draconi Septem, bezejmenný svět, kde jsme nechali loď a všechny ty ostatní, dokonce i Stará Zem. Nebyly tam žádné fungující přenašeče. Aenea nás odvezla s A. Bettikem na tato místa, dotkla se jich, nasála jejich vzduch, ucítila jejich sluneční paprsky na své kůži, viděla je s přáteli, s někým, koho milovala - učila se hudbu koulí, aby se dala znovu přehrát.

A moje vlastní putování, napadlo mě. Cesta kajakem ze Staré Země na Lusus a oblačnou planetu a ty další. Aenea byla zdrojem energie, který se ukrýval za přenosem. Posílala mě na místa, abych je okusil a jednoho dne je sám našel.

Už v době, kdy jsem psal své vyprávění do tabulky ve Schrodingerově cele smrti, mě napadlo, že jsem nebyl pouhý spolucestující v řadě pitoreskních dobrodružství. Mělo to nějaký smysl. Byl jsem milencem, který doprovází svou lásku hudebními stupnicemi světů. Stupnicemi, které jsem se naučil nazpaměť, abych je dokázal jednoho dne přehrát.

Zavřel jsem oči ve Schrodingerově krabici a soustředil jsem se. Pak jsem překonal samotnou koncentraci a dostal se do stavu prázdné mysli, jaký mě naučily meditace na T'ien Shanu. Každé slovo má svůj důvod. Každá minuta má svůj důvod.

V tomto pomalém stavu jsem se otevřel Prázdnotě, Jež Spojuje a celému vesmíru, kterým rezonovala. Pochopil jsem, že bych to nedokázal bez přijetí Aeneiny krve, bez nanotechnologických organismů, které žily v mých buňkách a zdědí je buňky mých dětí. Ne, napadlo mě najednou, žádné děti mít nebudu. Ale v buňkách lidí z lidské rasy, kteří uniknou kruciformu. V buňkách jejich dětí. Nedokázal bych to bez vědomostí, které mi dala Aenea. Nedokázal bych vnímat hlasy a silnější chorály, kdybych si nebrousil vlastní gramatiku a stavbu vět jazyka mrtvých a živých během měsíců, kdy jsem pracoval na svém vyprávění a čekal na smrt.

Pochopil jsem, že bych to nedokázal, kdybych byl nesmrtelný. Tento stupeň lásky k životu a jednoho k druhému není určen nesmrtelným, ale těm, kteří žijí jen krátce a pořád pod stálým stínem smrti a ztráty.

Stál jsem tam, naslouchal zvukům hudby koulí a dokázal rozeznat jednotlivé hvězdné hlasy - Martina Silenuse, který byl pořád naživu, ale strádal na mé domovské planetě Hyperionu, Theo na překrásné Maui-Dohodě, Ráchel na Barnardově světě, plukovníka Kassada na rudém Marsu, Otce de Soyu na Pacemu. Zachytil jsem i krásné zvuky mrtvých. Dem Riu na Vitus-Gray-Balianus B, drahého Otce Glaucuse na chladném Sol Draconi Septemu, hlas mé matky na vzdáleném Hyperionu, slyšel jsem dokonce slova Johna Keatse, jeho vlastní hlas, jeho slova recitovaná Martinem Silenusem a Aeneou.

"Ale toto je lidský život: válka, skutky,
zklamání, touha,
boj představ veškerých
lidské jsou; přinášejí dobro,
jsou ve vzduchu, v potravě,
existenci dávají nám pocítit a ukážou,
jak tichá je smrt. Kde je půda, člověk roste,
ať plevel či květina; ale já

nevidím žádnou hloubku...."

Ale v tu chvíli jsem cítil pravý opak... viděl jsem hloubku. Vesmír byl každou chvíli hlubší, hudba koulí se změnila z obyčejného sboru na symfonii a triumfální Beethovenovu Devátou. Okamžitě jsem věděl, že ji uslyším navěky. I kdybych si přál něco jiného, vždycky ji uslyším a budu schopný udělat krok, abych navštívil tu, kterou miluji.

A pokud neuspěji, udělám krok do míst, která jsem navštívil se svou milovanou. A pokud neuspěji ani tentokrát, najdu místo, které budu milovat pro jeho vlastní krásu a bohatství.

V tu chvíli jsem ucítil energii kvazarů a středů explodujících hvězd. Vezl jsem se na vlnách energie krásnější než křídla andělů, která plachtila po chodbách slunečních paprsků. Skořápka smrtící energie, mé vězení a kat mi náhle připadala směšná. Schrödingerův původní vtip. Zdi se proměnily v obyčejné lano.

Opustil jsem Schrödingerovu krabici a namířil do systému Armaghastu.

Chvíli jsem cítil, jak hranice Schrödingerova vězení mizí a jednou provždy se rozplývají, pak jsem ucítil svou přítomnost v celém vesmíru. Přesto jsem zůstal ve svém fyzickém těle a samotný skok vyvolal vlnu nadšení a nadpozemské závrati. Volný! Byl jsem volný! Vlna radosti byla tak silná, že jsem chtěl začít plakat, křičet na okolní světlo, připojit se k hlasům živých a mrtvých, zpívat s křišťálově průzračnými symfoniemi koulí, které se zvedaly a řítily do pevného akustického příboje všude kolem mě. Konečně volný!

A pak jsem si vzpomněl na jediný důvod, proč jsem se chtěl osvobodit. Vybavilo se mi, že jediný člověk, kvůli kterému stála tato svoboda za to, je pryč. Aenea byla mrtvá. Bláznivé nadšení z útěku okamžitě povadlo a vystřídalo ho hluboké uspokojení nad útěkem z tolikaměsíčního žaláře. Vesmír mohl mít šedou barvu, ale teď jsem se mohl vydat, kamkoliv jsem chtěl.

Ale kam jsem mířil? Vznášel jsem se ve světle, přenesl se do vesmíru, v podpaží držel jehlu s tabulkou, ale pořád jsem se nerozhodl.

Hyperion? Slíbil jsem, že se vrátím k Martinu Silenusovi. Rozeznal jsem jeho hlas, který silně rezonoval Prázdnotou, hlas jeho minulosti a přítomnosti. Ale teď jsem ho neslyšel. Jeho život možná odpočítávaly dny. Ale na Hyperion jsem nechtěl. Ještě ne.

Biosféra Hvězdného stromu? Šokovala mě informace, že pořád existuje, přestože Lhomův hlas chyběl v chorálu, který z ní přicházel. To místo bylo důležité a jednou se tam musím vrátit. Ale teď ne.

Stará Zem? Překvapivě jsem uslyšel jasnou hudbu. Aenein a můj hlas opakoval tichou píseň přátel z Taliesinu, které jsme tam potkali. Vzdálenost v Prázdnotě, Jež Spojuje nic neznamenala. Ale na Starou Zem ještě nepřišla doba. Ještě ne.

Slyšel jsem desítky možností, další desítky hlasů, které jsem chtěl slyšet osobně. Slyšel jsem lidi, které jsem chtěl objímat a plakat s nimi. Ale nejhlasitější hudba se linula ze světa, kde mučili a zabili Aeneu. Z Pacemu. Domov Církve a hnízdo našich nepřátel. Pacem. Věděl jsem, že mě tam nečeká nic než popel minulosti.

Ale požádala mě, abych sebral její popel a rozhodil ho na Staré Zemi. Abych ho sebral a rozhodil ho v místech, kde jsme se smáli a měli se rádi.

Pacem! Ve víru energie Prázdnoty jsem opustil Schrodingerovu celu a rozhodl se skočit na Pacem.

Kapitola 33

Vatikán je zničený. Jako by se z oblohy snesla Boží pěst plná vzteku, který přesahuje hranice lidského chápání. Nekonečné byrokratické město je v troskách. Kosmodrom byl zničen a hlavní třídy se roztavily. Lemují je ruiny. Egyptský obelisk, který stál uprostřed náměstí svatého Petra, se zlomil u základny a desítky sloupů kolem se zřítily, takže připomínají zkamenělé klády. Kupole baziliky svatého Petra je rozbitá, propadla se a její zbytky se válí na rozlámaných schodech. Vatikánská zeď se zřítila na stovkách míst, některé části úplně zmizely. Kdysi dobře chráněné budovy, jako je Palác apoštolů, Tajné archivy, kasárny Švýcarské gardy, domov svaté Matky Terezy, papežské apartmány a Sixtinská kaple jsou rozbité, spálené, rozmetané a v troskách.

Castel Sant Angelo na této straně řeky se roztavil. Vysoký cylindr, dvacet metrů vysoký kámen, který se zvedal ze čtvercové základu, se změnil v hromadu ztuhlé lávy.

Procházím po zlomených deskách hlavní třídy na východní straně řeky a dívám se na okolní spoušť. Přede mnou stával most Ponte Sant Angelo, který se rozlomil na tři kusy a zřítil se do řeky. Měl bych říct na říční dno,

neboť se zdá, že se Nový Tiber vypařil a písečné dno a břehy se změnily ve sklovinu. Někdo natáhl provazový most přes troskami ucpanou propast mezi břehy.

Je to Pacem. O tom není pochybností. Řídká a chladná atmosféra chutná stejně, jako když jsme tudy procházeli s Otcem de Soyou a Aeneou den před její smrtí. Ale tehdy pršelo a bylo zataženo, teď zapadá slunce a paprsky jsou tak husté, že i rozbitá a propadlá kupole svatého Petra vypadá překrásně.

Je neuvěřitelné znovu kráčet pod otevřenou oblohou po tolika měsících přísného žaláře. Držím tabulku jako nějaký štít, jako talisman, jako Bibli, a mířím ke kdysi pyšné třídě. Třesou se mi nohy. Celé měsíce jsem se dělil o vzpomínky na mnoho míst a lidí, ale mé oči, plíce, nohy a kůže zapomněly na pocit skutečné svobody. Přestože jsem smutný, cítím jistou radost.

Přenos byl zdánlivě stejný jako s Aeneou, ale na hlubší úrovni to bylo úplně jiné. Záblesk bílého světla byl stejný, snadný a okamžitý přechod, nepatrný šok vyvolaný jinou gravitací, tlakem vzduchu a světlem. Ale tentokrát jsem to jen nepozoroval, ale dokonce slyšel. Nesla mě hudba hvězd a jejich myriáda světů. Já si vybral ten, na který jsem chtěl vkročit. Nemusel jsem se nijak snažit, žádná spotřeba energie, jen jsem se soustředil a pečlivě zvolil. A hudba úplně neutichla - věřím, že už nikdy nezmlkne - ale zůstala na pozadí, jako by za kopcem hudebníci nacvičovali na letní večerní koncert.

Narazím v troskách na stopy těch, kteří přežili? Ve zlaté dálce se pohybují dva kravami tažené vozy, které doprovází lidské postavy. Na této straně řeky rozeznám chatrče, jednoduché cihlové domky schované mezi starým kamením, kostel, další kostelík. Někde za mými zády se šíří vůně masa pečeného nad otevřeným ohněm a nápadný zvuk dětského smíchu.

Utíkám za vůní a zvukem, když se za hromadou trosek, snad někdejší strážní věžičkou u vchodu do Castel Sant Angelo, vynoří nějaký muž. Je malý, má rychlé ruce, jeho tvář ukrývají vousy, vlasy má spletené do copu, pozorné oči. Nese pušku na skutečné náboje, jaké používala Švýcarská garda při slavnostech.

Chvíli na sebe zíráme - neozbrojený a slabý muž, který u sebe má jen tabulku, a opálený lovec s pozvednutou zbraní - pak se poznáme. Nikdy jsem ho nepotkal, ani on mne, ale viděl jsem ho ve vzpomínkách jiných lidí v Prázdnotě, Jež Spojuje. Přestože jsem ho poprvé spatřil v uniformě, brnění a čistě oholeného, naposledy byl nahý a mučili ho. Nechápu, jak poznal on mě, ale spatřím jeho uznalý pohled, pak odkládá zbraň a popojde kupředu, aby chopil mou dlaň a předloktí.

"Raule Endymione!" křičí. "Ten den přišel. Budiž pochválen. Vítejte." Vousaté zjevení mě obejme, pak ustoupí, znovu se na mě podívá a zakření se.

"Jste desátník Kee," vyhrknu hloupě. Vzpomínám si hlavně na jeho oči, které jsem pozoroval z de Soyova pohledu. Vzpomínky z dob, kdy seržant Gregorius a kopiník Rettig pronásledovali Aeneu a mě po celé galaxii.

"Někdejší desátník Kee," opraví mě muž s úsměvem. "Teďjen Bassin Kee, občan Nového Říma, člen diecéze svaté Anny, lovec, který shání jídlo na zítřek." Zavrtí hlavou a podívá se na mě. "Raule Endymione, můj Bože. Někteří věřili, že nikdy neutečete z té prokleté Schrödingerovy věci."

"Víte o Schrodingerově krabici?"

"Samozřejmě," odvětí Kee. "Byla to část Společného momentu. Aenea věděla, kam vás berou. Tak jsme se to dozvěděli všichni. A samozřejmě jsme cítili vaši přítomnost v Prázdnotě."

Náhle se mi zatočí hlava a udělá se mi nevolno. Světlo, vzduch, taková dálka k obzoru... obzor se začal pohybovat, jako bych se díval z paluby malé lodky na rozbouřeném moři. Zavřu oči. Když je zase otevřu, Kee mě drží za ruku a pomáhá mi, abych se posadil na velký bílý kámen, který budí dojem, že ho sem odhodila katedrála stojící daleko na druhé straně řeky.

"Můj Bože, Raule," zopakuje, "právě jste se sem přenesl? Nebyl jste nikde jinde?"

"Ano," souhlasím, "nebyl." Dvakrát se musím pomalu nadechnout, pak dodám: "Co je ten Společný moment?" Zaslechl jsem velké písmeno v jeho hlasu.

Malý muž mě studuje svým pronikavě inteligentním pohledem. Hovoří tiše. "Aenein Společný moment," odvětí. "My tomu tak říkáme, ale samozřejmě to nebyl jen jediný moment. Všechny momenty jejího mučení a smrti."

"Také jste to cítil?" zeptám se. Náhle se chci chytit za srdce, ale chvíli nevím, zda za to může radost nebo neskutečný žal.

"Cítili to všichni," přikývne Kee. "Všichni to cítili. Všichni, tedy kromě jejích katů."

"Všichni na Pacemu?" naléhám.

"Na Pacemu," souhlasí Kee. "Na Lususu a Renesanci Vektor. Na Marsu, na Qom-Riyadhu, na Renesanci Minor, na Tau Ceti Střed. Na Fuji, na Ixionu, na Deneb Drei a Sabiatově hořkosti. Na Barnardově světě, na Božím sadu a na Maře Infinitus. Na Tsingtao Hsishuang Panna, na Patawpha, na Groombridge Dyson D." Kee udělá pauzu a usměje se nad vlastní litanií. "Téměř na všech světech,

Raule. A mezi nimi. Víme, že Společný moment cítil i Hvězdný strom... všechny biosféry Hvězdných stromů ho cítily."

Zamrkám. "Existují jiné Hvězdné stromy?"

Kee přikývne.

"Jak se tyto světy... zúčastnily toho momentu?" zeptám se, přestože odpověď dobře znám, ještě než tu otázku vyslovím.

"Ano," zamumlá někdejší desátník Kee. "Všechna místa, která Aenea navštívila... často s vámi. Všechny světy, kde nechala své učedníky, kteří se zúčastnili přijímání a odsoudili kruciform. Její Společný moment.... hodina její smrti... byl jako signál vyslaný a znovu přehrávaný na všech těchto světech."

Protřu si tvář. Zdá se mi, že ztratila cit. "Takže tu chvíli cítili jen ti, kteří byli u přijímání nebo studovali její učení?" zeptám se.

Kee vrtí hlavou. "Ne... ti působili jako přenašeče... přenosové stanice. Vytáhli společný moment z Prázdnoty, Jež Spojuje a vyslali ho všem lidem."

"Všem?" zopakuji hloupě. "I těm desítkám a stovkám miliard v Paxu, které nosí kříž?"

"Které nosily kříž," opraví mě Bassin Kee. "Mnoho z těch věřících se už rozhodlo, že nebude nosit parazita Jádra ve vlastním těle."

Tehdy tomu začínám rozumět. Její poslední momenty nebyly pouhými slovy, mučením, bolestí a hrůzou - cítil jsem její myšlenky, sdílel jsem její pochopení motivů Jádra, pochopil skutečné cizopasení kruciformu a cynické zneužívání lidské smrti, kterou Jádro posilovalo nervovou síť. Vycítil jsem Lourdusamyho touhu po moci a Mustafův zmatek, Albedovu naprostou nelidskost... jestli všichni sdíleli stejný společný moment, kdy já křičel a snažil se probít ven z lodi řízené robotem, pak to byla hrozná a nezapomenutelná chvíle pro celou lidskou rasu. A každá lidská bytost musela slyšet její poslední slova: Miluji tě, Raule, která vydechla, než ji pohltily plameny.

Slunce zapadá. Zlaté paprsky ozařují ruiny na západní straně řeky a vrhají dlouhé stíny na východní břeh. Roztavená masa Castel Sant Angela se k nám natahuje jako hora rozteklého skla. Požádala

mě, abych rozhodil její popel na Staré Zemi, a já to nemohu udělat. Selhal jsem i po její smrti.

Vzhlédnu a podívám se na Bassina Kee. "Na Pacemu?" vydechnu. "Neměla nikoho ze žáků na Pacemu, když... ach." Poslala Otce de Soyu pryč chvíli předtím, než jsme marně zaútočili na uličku v bazilice svatého Petra. Požádala ho, aby odešel za ostatními mnichy a schoval se ve městě, které tak dobře znal. Aby se vyhýbal Paxu, ať se děje cokoliv. Když se bránil, odpověděla mu slovy: To je vše, oč vás žádám, Otče. A žádám vás s láskou a respektem. A Otec de Soya odešel do deště. A později vysílal její zprávu, přenášel poslední utrpení mé milované pro několik miliard lidí na Pacemu.

"Ach," vydechnu a prohlížím si desátníka Kee. "Ale když jsem vás viděl naposledy... v Prázdnotě... pořád jste byl zavřený v hibernaci... tam..." Ukážu rukou na roztavenou horu Castel Sant Angela.

Kee znovu přikyvuje. "Byl jsem v hibernaci, Raule. Schovali mě tam jako kus masa do mrazáku. V podzemní kobce nedaleko od míst, kde zavraždili Aeneu. Ale cítil jsem Společný moment. Každý živý člověk ho cítil, ať spal, byl opilý nebo přišel o rozum."

Mohu na něj jen zírat. Moje srdce znovu hoří porozuměním. Nakonec řeknu: "Jak jste se dostal ven? Pryč z toho místa?" Společně pozorujeme trosky Svatého úřadu.

Kee vzdychne. "Krátce po Společném momentu tady byla revoluce. Mnoho lidí, většina z Pacemu, už nechtělo mít nic s kruciformem a zrádnou Církví, která jim ho přinesla. Někteří byli tak cyničtí, že uzavřeli dohodu s Ďáblem. Znovu získali fyzické vzkříšení, ale... milióny... stovky miliónů... vyhledaly přijímání a osvobodily se během prvního týdne od kříže i od Jádra. Loajalisté Paxu se je snažili zastavit. Začalo se bojovat... revoluce... občanská válka."

"Znovu," zašeptám, "jako po Pádu přenašečů před třemi stoletími."

"Ne," odmítne Kee. "Nic tak hrozného. Pamatujte. Jakmile se naučíte jazyk mrtvých a živých, pak je bolestivé někomu ubližovat. Loajalisté Paxu neměli žádné zábrany, ale všude jich bylo tak málo."

Ukážu na okolní trosky. "Tomuto říkáte zábrany? Myslíte, že to není zlé?"

"Za to nemůže revoluce proti Vatikánu, Paxu a Svatému úřadu," odvětí Kee smutně. "Ta neprolila téměř žádnou krev. Loajalisté uprchlí v archandělech. Jejich nový Vatikán je na planetě jménem Madhya... pěkná díra, kterou hlídá polovina staré flotily a několik miliónů loajalistů."

"Kdo tedy?" naléhám a rozhlížím se po okolní zkáze.

"To udělalo Jádro," odvětí Kee. "Nemesiny obludy zničily město a zmocnily se čtyř archandělů. Zaútočily z vesmíru, když loajalisté uprchlí. Jádro to pěkně naštvalo. Zřejmě ho to pořád štve. Ale nám je to jedno."

Opatrně odložím tabulku na bílý kámen a rozhlédnu se kolem. V troskách se objeví další muži a ženy. Drží se v uctivé vzdálenosti, ale se zájmem nás pozorují. Všichni mají pracovní šaty a loveckou výzbroj, ale nikdo nemá kožešiny nebo staré hadry. Jsou to lidé, kteří žijí na tvrdém místě v těžké době, ale žádní barbaři. Malý blonďatý chlapec mi zamává. Odpovím mu.

"Vlastně jsem neodpověděl na vaši otázku," pokračuje Kee. "Stráže mě pustily. Pustily všechny vězně... během zmatku v týdnu po Společném momentu. Ten týden našlo mnoho vězňů této galaxie otevřené dveře. Po přejímání... no, těžko někoho uvězníte a mučíte, když nakonec cítíte polovinu jeho bolesti díky Prázdnotě, Jež Spojuje. A Vyvržence po Společném momentu zaměstnává oživení miliard Židů, muslimů a dalších, které Jádro uneslo... vozí je domů z planetárních labyrintů."

Chvíli o tom přemýšlím, pak se zeptám: "Otec de Soya přežil?"

Kee se široce usmívá. "Myslím, že můžeme říct, že přežil. Je naším knězem na faře svaté Anny. Pojďte, vezmu vás k němu. Už ví, že jste tady. Je to jen pět minut odtud."

De Soya mě obejme tak silně, že mě ještě po hodině bolí žebra. Kněz má na sobě obyčejnou černou sutanu a římský límec. Svatá Anna není velký kostel, jaké jsem viděl ve Vatikánu, ale je to malá cihlová kaple, kterou postavili uprostřed mýtiny na východním břehu. Zdá se, že k faře patří nějakých sto rodin, které se živí lovem a zemědělstvím v někdejším velkém parku na této straně kosmodromu.

De Soya mi představí většinu ze stovky rodin, zatímco jíme v prosvětleném vestibulu kostela. Zdá se, že mě každý poznává. Chovají se jako moji osobní přátelé. Všichni jsou upřímně rádi, že jsem naživu a vrátil jsem se do jejich světa.

Přichází noc a Kee, de Soya a já odcházíme do kněžova soukromí - do sparťanského pokoje v zadní části kostela. Otec de Soya vytáhne láhev vína a každému nalije plnou sklenku.

, Jednou z mála výhod pádu civilizace," prohlásí, "je fakt, že narazíte na soukromé sklípky s vynikajícím vínem, kdekoliv začnete kopat. Není to krádež, ale archeologie."

Kee zvedne sklenku, jako by si chtěl připít, pak zaváhá. "Na Aeneu?" navrhne.

"Na Aeneu," souhlasíme s de Soyou. Vyprázdníme sklenky a kněz nám dolije.

"Jak dlouho jsem byl pryč?" ptám se. Víno mi nahrne krev do tváře... jako vždycky. Aenea si mě kvůli tomu dobírala.

"Od Společného momentu uplynulo třináct standardních měsíců," odpoví de Soya.

Zavrtím hlavou. Musel jsem tu dobu trávit psaním a čekáním na smrt ve třicetihodinových intervalech, které přerušovaly krátké úseky spánku. Pak dalších třicet nebo čtyřicet hodin. Praktikoval jsem, čemu vědci říkají volný běh. Ztratil jsem jakýkoliv životní rytmus.

"Udržujete kontakt s ostatními světy?" ptám se. Podívám se na desátníka a sám si odpovím: "Musíte. Bassin mi vyprávěl o reakci na Společný moment na ostatních světech a o návratu unesených miliard."

"Přistává tady jen pár lodí," odpoví de Soya. "Ale když archandělé zmizely, cestování zabírá čas. Templáři a Vyvrženci využívají své stromolodi k tomu, aby vrátili uprchlíky do jejich domovů, ale zbytek lidí nechce používat Hawkingův pohon, když teď chápe, jak poškozuje médium Prázdnoty. A přestože se všichni snaží, jen málo z nás zaslechlo hudbu koulí natolik, aby mohli udělat první krok."

"Není to tak těžké," namítnu, usrknu dobrého vína a zasměju se. "Je to sakra těžké," dodám. "Odpusťte, Otče."

De Soya shovívavě přikývne. "Je to sakra těžké. Stokrát jsem už cítil, jak jsem blízko, ale pokaždé to v poslední chvíli ztratím."

Podívám se na malého kněze. "Zůstal jste katolíkem," řeknu nakonec.

Otec de Soya usrkne víno ze staré sklenky. "Nezůstal jsem jen katolíkem, Raule, znovu jsem objevil, co katolík znamená. Co znamená být křesťan a věřící."

"I po Společném momentu?" zeptám se. Cítím, jak nás desátník Kee pozoruje z druhé strany stolu. Na teplých cihlových stěnách tančí stíny olejových lamp.

De Soya přikývne. "Už jsem pochopil zvrácenost Církve, která uzavřela pakt s Jádrem," odvětí nápadně tiše. "Aeneiny společné myšlenky jen podtrhly to, co pro mě znamenalo být člověkem... a Kristovým dítětem."

Chvíli o tom přemýšlím a Otec de Soya dodá: "Mluví se o tom, že ze mě udělají biskupa, ale snažím se je umlčet. Proto jsem zůstal v této části Pacemu, přestože větší komunity žijí ve starých městských částech. Jediný pohled na ruiny naší krásné tradice na druhé straně řeky mi připomene hloupou sázku na hierarchii."

"Takže nemáte žádného papeže?" vyhrknu. "Žádného Svatého otce?"

De Soya pokrčí rameny a nalije nám další víno. Po třinácti standardních měsících recyklovaného jídla bez alkoholu mi víno stoupá rovnou do hlavy. "Monsignore Lucas Oddi uprchl před revolucí i před útokem Jádra a stal se papežem v exilu. Na planetě Madhya," doplní kněz a v jeho hlasu zazní ostrý tón. "Nevěřím, že ho za papeže uznal někdo v celém bývalém Paxu kromě jeho stoupenců a ochránců v tom vzdáleném systému." Usrkne vína. "Není to poprvé, kdy má Matka církev antipapeže."

"A co papež Urban XVI.?" namítnu. "Zemřel na infarkt?"

"Ano," souhlasí Kee, nakloní se kupředu a opře silná předloktí o stůl.

"A byl vzkříšen?" vyzvídám.

"Ne tak docela," odvětí Kee.

Pohlédnu na bývalého desátníka a čekám na vysvětlení. Ale Kee mlčí.

"Poslal jsem zprávu na druhou stranu řeky," prohlásí Otec de Soya. "Bassinův komentář bude vysvětlen každou chvíli."

Skutečně. Chvíli nato se rozhrne závěs ve vchodu de Soyova útulného přístěnku a vstoupí vysoký muž v černé sutaně. Není to Lenar Hoyt. Tohoto muže jsem nikdy nespatřil, přesto cítím, že ho dobře znám - jeho elegantní ruce, dlouhý obličej, velké smutné oči, široké čelo a řídnoucí stříbrné vlasy. Postavím se, abych mu potřásl rukou, abych se uklonil, abych políbil jeho prsten... abych něco udělal.

"Raule, můj chlapče," pozdraví Otec Paul Duré. "Jak rád tě poznávám. Všichni jsme vzrušení, že ses vrátil."

Starší kněz mi pevně stiskne ruku, obejme mě a zamíří k de Soyovu příborníku. Zdá se, že je tady jako doma. Najde sklenici, napustí vodu do umyvadla, sklenici vypláchne, nalije si víno a posadí se na židli proti desátníkovi.

"Právě Raulovi vyprávíme, co se stalo za poslední rok a jeden měsíc jeho nepřítomnosti," vysvětlí Otec de Soya.

"Mně to připadá jako celé století," přiznám. Oči se mi zaostří na něco daleko za hranicemi stolu a celé místnosti.

"Pro mě to bylo skutečně celé století," podotkne starší jezuita. Má zvláštní, jistým způsobem kouzelný přízvuk - snad francouzsky mluvící svět v Pustinách? "Abych byl přesný, téměř tři století."

"Viděl jsem, co vám udělali, když jste byl vzkříšen," prohlásím s drzostí, kterou uvolnilo víno. "Lourdusamy a Albedo vás zavraždili, aby se mohl Hoyt narodit z vašich sdílených kruciformů."

Otec Duré neochutná víno, ale dívá se do sklenice, jako by chtěl začít věštit. "Znovu a znovu," dodá melancholicky. "Je to zvláštní život. Narodíte se jen proto, aby vás zavraždili."

"Aenea by souhlasila," odpovím. Dobře vím, že tito muži jsou přátelé a dobří lidé, kteří nemají moc dobré vzpomínky na Církev.

"Ano," souhlasí Paul Duré a zvedne sklenici k tichému přípitku. Napije se.

Bassin Kee přeruší vakuum ticha. "Většina věncích na Pacemu by zvolila Otce Duré za skutečného papeže."

Podívám se na staršího jezuitu. Prožil jsem toho tolik, že mě nijak neudivuje přítomnost živé legendy, člověka, který byl středem

Kantosu. Kdykoliv se dostanete ke člověku, který je slavnou postavou či legendou, najdete něco lidského, takže mýtus mizí. V tomto případě jsem našel šedivé chlupy v knězových velkých uších.

"Teilhard Druhý?" navrhnu a vybaví se mi, že tento muž byl papežem před dvěma sty sedmdesáti devíti lety. Říkal si Teilhard I. A po krátké době ho poprvé zavraždili.

Duré si vezme další víno od Otce de Soyi a zavrtí hlavou. Vidím smutek v jeho velkých očích, stejný smutek, jaký nosí de Soya - skutečný a prožitý smutek, nic předstíraného. "Už nechci být papežem," odpoví. "Strávím zbytek života tím, že se budu snažit pochopit Aeneino učení, naslouchat hlasům mrtvých a živých a znovu přijmout učení Našeho Pána o pokoře. Celá léta jsem si hrál na archeologa a intelektuála. Nadešla doba, abych v sobě znovu objevil obyčejného farního kněze."

"Amen," doplní de Soya a vyndá z příborníku další láhev. Zdá se, že bývalý kapitán Paxu je trochu opilý.

"Už nenosíte kruciform?" zeptám se. Dívám se na Otce Duré, ale hovořím ke všem třem přítomným.

Všichni se tváří šokované a Duré odpoví: "Jen blázni a úplní cynici pořád nosí parazita, Raule. A je jich velmi málo na Pacemu. Velmi málo na všech světech, kde zaslechli Aenein Společný moment. Dotkne se své hrudi, jako by vzpomínal. "Pro mě to nebyla vlastně žádná volba. Probudil jsem se v jednom z oživovacích boxů uprostřed bojů. Cekal jsem, že mě jako vždy navštíví Lourdusamy s Albedem... jako vždy mě zavraždí. Místo toho, tento muž..." Dlouhé prsty ukážou na desátníka Kee, který se ukloní a nalije si další víno. "Tento muž," pokračuje někdejší papež Teilhard, "se probourал dovnitř s rebely, všichni v bojovém brnění a se starými puškami. Přinesl mi pohár vína. Věděl jsem, co v něm je. Sdílel jsem Společný moment."

Zíral jsem na starého kněze. / v bublinové paměti náhradního kruciformů ve chvíli vzkříšení? napadlo mě.

Otec Duré přikývne, jako by mi četl myšlenky. "I tam," souhlasí. Podívá se na mě a dodá: "Co budeš teď dělat, Raule Endymione?"

Zaváhám, jen na chvíli. "Přišel jsem na Pacem, abych našel Aenein popel... poprosila mě... jednou mě požádala..."

"Víme, můj synu," zašeptá Otec de Soya.

"No," dodám, jakmile mohu znovu mluvit, "když jsem viděl, co zbylo z Castel Sant Angelo, asi nemám šanci. Takže budu nejspíš pokračovat s dalším plánem."

"Což je?" pobídne mě Otec Duré jemně. Sedím v temné místnosti za hrubým stolem, cítím víno a vůni mužského potu a náhle spatřím jezuitovu podstatu za Martinovým mýtickým Kantosem. Je mi jasné, že je to skutečný věřící, který se ukřižoval. A neudělal to jednou, ale znovu a znovu. Dal přednost ukřižování na teslovníku, než by přijal falešný kříž kruciformu. Byl to skutečný obránce víry. Muž, kterého by Aenea ráda poznala, promluvila si s ním a diskutovala. V tuto chvíli cítím její ztrátu a oživím tak vlastní bolest. Musím se podívat do vína, abych ukryl oči před Otcem Duré a ostatními.

"Aenea mi jednou řekla, že porodila dítě," dostanu ze sebe, pak se zarazím. Nevím, zda se tato informace objevila ve Společném momentu. Jestli ano, už to všichni ví. Podívám se na ně, ale oba kněží i desátník zdvořile čekají. Nevěděli to.

"Chci najít to dítě," doplním. "Najít ho a pomáhat s jeho výchovou. Jestli budu smět."

Kněží si vymění užaslé pohledy. Kee se na mě podívá. "To jsme nevěděli," přizná Federico de Soya. "Jsem překvapen. Vsadil bych cokoliv, vše, co vím o lidech, že jste byl jediným mužem jejího života... jedinou láskou. Nikdy jsem neviděl dva mladé lidi tak šťastné."

"Byl tady ještě někdo," odpovím a rychle zvednu sklenku, napiji se a zjistím, že je prázdná. Opatrně ji vrátím na stůl. "Byl tady ještě někdo," zopakuji. Tentokrát už to nezní tak smutně. "Ale to není důležité. To dítě... to dítě... je důležité. Chci ho najít... jestli se mi to podaří."

"Máte představu, kde se to dítě ukrývá?" zeptá se Kee.

Zavzdychám a zavrtím hlavou. "Ne, ale přenesu se na všechny světy starého Paxu a Pustin, jestli to bude nutné, na každou planetu v galaxii... za hranice galaxie..." Zarazim se. Jsem opilý a toto je moc

důležitá otázka, abych o ní teď hovořil. "Tak jako tak za několik minut odejdu."

Otec de Soya zavrtí hlavou. "Jste unavený, Raule. Zůstaňte přes noc. Bassin má ve vedlejším domku ještě jednu postel. Všichni se dnes večer vyspíme a zítra ráno vás vyprovodíme."

"Musím odejít hned," trvám na svém a začnu se zvedat, abych jim dokázal, že si to myslím a jsem schopný konat. Místnost se nakloní, jako by zem na jižní straně de Soyova příbytku poklesla. Chytím se stolu, málem minu, ale držím se.

"Ráno bude určitě lepší," podotkne Otec Duré, vstane a položí mi silnou ruku na rameno.

"Ano," přikývnu, znovu se postavím a zjistím, že se podlaha už tolik nechvěje. "Zítřek je lepší." Znovu odstrčím jejich ruce. Dvakrát. Jsem zoufalý. Chce se mi plakat. Tentokrát za to nemůže smutek, který neustoupil, ale schoval se jako symfonie koulí, tentokrát je to způsobeno úlevou. Radost z jejich společnosti. Byl jsem tak dlouho sám.

"Pojďte, příteli," osloví mě bývalý desátník Bassin Kee z vojska Paxu a Helveticy. Vezme mě kolem ramen a s bývalým papežem Teilhardem mě odvedou do malého pokojíku, kde se zhroutím na jednu postel. Cítím, jak mi někdo stahuje boty, ale už usínám. Asi to byl někdejší papež.

Zapomněl jsem, že den na Pacemu má jen devatenáct standardních hodin. Noci jsou tady velmi krátké. Ráno jsem pořád plný nadšení z nové svobody, bolí mě hlava, záda, břicho, zuby, vlasy a v puse se mi uhnízdila smečka malých chlupatých potvůrek.

Vesnička za kaplí je plná ranního ruchu. Všechno mi připadá moc hlasité. Ohniště praskají. Ženy a děti jdou za prací, muži opouštějí jednoduché příbytky, mají zarostlé tváře a červené oči. Stejně tak vypadám i já. Ale kněží jsou v dobré kondici. Sleduji tucet farníků, kteří odcházejí z kaple, a já pochopím, že de Soya a Duré řídili ranní mši, zatímco já chrápal. Přistoupí ke mně Bassin Kee, nápadně hlasitě mě uvítá a odvede do malé stavby, která slouží jako mužská umývárna. Místní vybavení zastupuje studená voda v nádrži nad hlavou, vodu na sebe vychrstnete a okamžitě vám zmrznou kosti. Ráno je chladné a připomíná rána v osmitisícové výšce na T'ien

Shan. Sprcha mě okamžitě probudí. Kee mi přinese čisté oblečení - měkké manšestrové kalhoty, jemnou modrou košili, tlustý pásek a silné boty, které jsou mnohem pohodlnější než ty, které jsem tvrdohlavě nosil víc než rok ve Schródingerově krabici. Jsem čistý, oholený, na sobě nové oblečení, v ruce držím hrnek horké kávy, kterou mi připravila Keeova mladá nevěsta. Přes rameno mi visí tabulka, cítím se jako nový člověk. Mou radost okamžitě přeruší myšlenka: Aenee by se to svěží ráno líbilo. A mé sluneční paprsky znovu zastíní mraky.

Otec Duré a de Soya se ke mně připojí na veliké skále s výhledem na někdejší řeku. Vatikán připomíná ruiny ze staré doby. V ostrém ranním světle rozeznám přední skla pohybujících se aut a občas spatřím EMV letící vysoko nad zničeným městem. Znovu si připomenu, že to není žádný další Pád. Pacem ani nepohltilo barbarství. Kee mi vysvětlí, že ranní kávu přivezl transport z téměř netknutých zemědělských měst na západě. Vatikán a administrativní města byly poškozeny nejvíc ze všeho.

Přichází Kee a nese několik teplých rohlíků. Naše čtveřice tiše snídá. Sbíráme drobky a srkáme kávu. Za našimi zády stoupá slunce a proniká kouřem, který se zvedá z táborových ohňů a kuchyní.

"Dívám se a snažím se porozumět," promluvím nakonec. "Ve srovnání s impériem Paxu jste tady na Pacemu v izolaci, ale pořád víte, co se všude děje... na ostatních světech."

Otec de Soya přikývne. "Stejně jako se vy dokážete dotknout Prázdnoty a naslouchat jazyku živých, i my se dokážeme natáhnout k těm, které známe a máme rádi. Dnes ráno jsem se například dotýkal myšlenek seržanta Gregoria na Maře Infinitus."

I já zaslechl jeho nápadné myšlenky, když jsem naslouchal hudbě koulí před přenosem, ale přesto se zeptám: "Má se dobře?"

"Má se dobře," souhlasí de Soya. "Pytláci, pašeráci a podmořští rebelové na jeho planetě rychle izolovali těch pár loajalistů, ale boj mezi jednotlivými základnami Paxu poškodil mnoho civilních plošin. Gregorius se stal jakýmsi starostou nebo guvernérem středomořské oblasti. Mohu dodat, že to je přesně to, co nechtěl. Seržant nikdy nechtěl velet... kdyby chtěl, už dávno byl velitelem."

"Když už mluvíme o velitelích," začnu, "kdo velí všemu... tomu tady." Pokynu k ruinám, ke vzdálené cestě s pohybujícími se vozidly, ukážu na vznášedla EMV, která se blíží k východnímu břehu."

"Celý systém Pacemu v zásadě ovládá přechodný guvernér, bývalý VA Merkantilů jménem Kenzo Isozaki," odpoví Otec de Soya. "Jeho velitelství leží v ruinách starého Torus Merkantilus, ale často navštěvuje planetu."

Předvedu svůj údiv. "Isozaki?" zopakuji. "Naposledy jsem ho spatřil, když jsem připravoval své vyprávění. Byl zapleten do útoku na Biosféru Hvězdného stromu."

"Byl," souhlasí de Soya. "Ale útok pořád probíhal, když přišel Společný moment. Následoval velký zmatek. Některé části Flotily Paxu se přidaly k Lourdusamymu a jemu podobným, zatímco jiné části - a některé vedl Kenzo Isozaki, který měl titul velitele Řádu jezuitských rytířů - bojovaly, aby zastavily masakr. Loajalisté si nechali většinu archandělů, neboť je není možné používat bez vzkříšení. Isozaki přivedl víc než stovku starých lodí s Hawkingovým pohonem zpět do systému Pacemu a zahnal poslední útočníky Jádra."

"Je diktátorem?" zeptám se, přestože mě to nijak nezajímá. Není to můj problém.

"Vůbec ne," odpoví Kee. "Isozaki vše řídí dočasně s pomocí zvolených rad z každé části Pacemu. Je skvělý logik... to potřebujeme. A mezitím jednotlivé oblasti si řeší vlastní problémy. Je to první skutečná demokracie v tomto systému. Neohrabaná, ale funguje. Věřím, že Isozaki pomáhá tvarovat slušný kapitalisticko-obchodní systém, který začne fungovat, jakmile se dokážeme pohybovat volně celým starým vesmírem Paxu."

"Volným přenosem?" zeptám se.

Trojice mužů přikývne.

Znovu zavrtím hlavou. Představit si budoucnost je těžké. Miliardy... stovky miliard lidí... se budou volně pohybovat z planety na planetu bez vesmírných lodí a přenašečů. Stovky miliard budou schopné kontaktovat jeden druhého pomocí Prázdnoty, spojí svá srdce a myšlenky. Bude to jako rozkvět Hegemonie a její Světové

sítě, ale bez Jádra, bran přenašečů a Tachykomu. Ne, uvědomím si najednou, Hegemonii to nebude vůbec podobné. Bude to něco úplně jiného. Něco nevídaného v lidské historii. Aenea změnila svět jednou provždy.

"Dnes odejdeš, Raule?" zeptá se Otec Duré s měkkým francouzským přízvukem.

"Jakmile dopiji tuto vynikající kávu." Cítím teplé paprsky na odhalených pažích a krku.

"Kam se vydáte?" zeptá se Otec de Soya.

Začnu odpovídat, pak se zarazím. Uvědomím si, že nemám tušení, kde hledat Aeneino dítě. Co když Pozorovatel odvedl dítě do nějakého vzdáleného systému, kam se nedokážu přenést? Co když se vrátili na Starou Zem... skutečně se dokážu přenést přes sto šedesát tisíc světelných let? Aenea to dokázala. Ale možná jí pomáhali Lvi, Tygři a Medvědi. Dokážu jednoho dne zaslechnout jejich hlasy ve složitém sboru Prázdnoty? Připadá mi to moc mlhavé a neskutečné.

"Nevím, kam půjdu," zaslechnu vlastní hlas ztraceného chlapce. "Chtěl jsem zamířit na Starou Zem, protože si Aenea přála, abych... její popel... ale..." Cítím rozpaky nad vlastními emocemi a ukážu rukou na roztavený kámen někdejšího Castel Sant Angela. "Možná se vrátím zpět na Hyperion," doplním. "Podívám se na Martina Silenuse." Než umře, dodám v duchu.

Všichni stojíme na velkém balvanu, dopíjíme poslední kapky studené kávy z hrnků a otíráme si drobky, vzpomínku na vynikající rohlíky. Náhle mé napadá zřejmá otázka: "Půjde někdo z vás se mnou?" zeptám se. "Nebo se vydáme někam jinam. Myslím, že si pamatuji, jak se volně přenášet... Aenea nás vždycky brala za ruku... ne, přenesla vlastní vůlí celý Yggdrasill."

"Jestli půjdete na Hyperion," ozve se Otec de Soya, "pak bych vás rád doprovodil. Ale nejprve vám musím něco ukázat. Omluvte nás, Otče Duré, i vy, Bassine."

Sleduji malého kněze zpět do vesnice a do jeho kostelíku. Vkročíme do malé sakristie, kam se vejde jen dřevěná skříň na obřadní roucha a malý oltář, který ukrývá svaté hostie a víno. De Soya odhrne závěs malého přístěnku a vyndá krátký kovový tubus

menší než termoska na kávu. Podá mi ho a já natáhnu ruku. Náhle se zastavím a prsty se zarazí několik centimetrů nad jeho povrchem.

"Ano," přikývne kněz. "Aenein popel. Vše, co jsme zachránili. Asi nic moc."

Prsty se mi třesou, pořád se nemohu dotknout matného kovového předmětu. Zakoktám: "Jak? Kdy?"

"Před posledním útokem Jádra," odpoví de Soya tiše. "Někteří z nás, kteří osvobodili vězně, považovali za moudré sebrat ostatky naší mladé přítelkyně. Objevili se tady i lidé, kteří je chtěli najít a udělat z nich svaté relikvie... začít nový kult. Byl jsem si jistý, že to by Aenea nechtěla. Mýlil jsem se, Raule?"

"Ne," souhlasím. Ruce se mi nápadně třesou. Pořád se nemohu dotknout nádoby, nemohu mluvit. "Ne, určitě, absolutně," vyhrknu rychle, "Hnusilo by se jí to. Proklela by tu myšlenku. Nemohu vám říct, kolikrát jsme diskutovali o tragédii Buddhových následovníků, kteří ho brali jako boha a jeho ostatky jako relikvie. I Buddha požádal, aby jeho tělo spálili a popel rozprášili, aby..." Musím se zarazit.

"Ano," souhlasí de Soya, vytáhne ze skříně černou plátěnou tašku s popruhem a uloží do ní nádobu. Pak si tašku hodí přes rameno. "Jestli dovolíte, pokud budeme cestovat společně, mohu to vzít s sebou."

"Děkuji vám." Na nic víc se nezmohu. Nejde srovnávat život, energii, pokožku, třpytivé oči, její čistou ženskou vůni, dotek, smích, hlas, vlasy a skutečnou fyzickou přítomnost s tou malou kovovou nádobou. Nechám ruku klesnout, aby kněz nepoznal, jak moc se třese.

"Jste připraven na cestu?" zeptám se ho nakonec.

De Soya přikývne. "Prosím, dovolte mi oznámit přátelům z vesnice, že budu několik dnů pryč. Můžete mě tady vyhodit na své další cestě... ať už zamíříte kamkoliv?"

Zamrkám. Samozřejmě to bude možné. Dnešní odchod jsem považoval za poslední mezihvězdné putování, ale Pacem... a všechna místa ve známém vesmíru... už pro mě znamenají jen jediný krok. Jestli si znovu vzpomenu, jak vnímat hudbu koulí a přenášet se. Jestli dokážu vzít někoho s sebou. Jestli to nebyl jednorázový dar, který

jsem ztratil, aniž bych to věděl. Teď se celý třesu, namlouvám si, že jsem vypil moc kávy a vypravím ze sebe: "Jo, není to žádný problém. Půjdu si promluvit v Otcem Duré a Bassinem, než se připravíte."

Starý jezuita a mladý voják čekají na kraji malého kukuřičného pole a přou se, zda je vhodná doba ke sklizni. Slyším Paula Duré, jak přizná, že jeho názor na okamžitou sklizeň ovlivnila láska k pražené kukuřici. Když se knim přiblížím, usmívají se. "Doprovodí vás Otec de Soya?" zeptá se Duré.

Přikývnu.

"Prosím, vyřidte, že z celého srdce pozdravuju Martina Silenuse," pokračuje jezuita. "Sdíleli jsme spolu zvláštní zážitky. Bylo to tak dávno. Za hranicemi tolika světů. Slyšel jsem o jeho takzvaném Kantosu, ale přiznávám, že se mi ho nechce číst." Duré se usmívá. "Zákony staré Hegemonie o veřejné urážce už asi neplatí, že?"

"Myslím, že se snažil zůstat naživu, aby dokončil Kantos," zašeptám. "Teď se mu to nepodaří."

Otec Duré zavzdychá. "Žádný život není dost dlouhý pro ty, kteří chtějí tvořit, Raule, ani pro ty, kdož se snaží porozumět sami sobě a svým životům. Možná je to prokletí lidského bytí, ale stejně tak i požehnání."

"Jak to?" zeptám se, ale než stačí Duré odpovědět, přistoupí k nám Otec de Soya s několika vesničany. Slyším diskuzi, loučení a prosby, abych se vrátil. Podívám se na černou tašku a zjistím, že kněz přidal k nádobě s Aeneiným popelem ještě další věci.

"Čistá sutana," vysvětlí de Soya, který sleduje můj pohled. "Nějaké čisté spodní prádlo. Ponožky. Několik sáčků. Bible. Misál a základní věci, abych mohl řídit mši. Nevím jistě, kdy se vrátím." Ukáže na okolní dav. "Zapomněl jsem, jak se to dělá. Potřebujeme větší místo?"

"Asi ne," odpovím. "Asi musíme být ve fyzickém kontaktu. Alespoň na první pokus." Obrátím se a potřesu rukou desátníkovi Kee a Otci Duré. "Děkuji vám," vydechnu.

Kee se zakření a ustoupí, jako by čekal ohnivý ocas nějaké rakety a nechtěl se spálit. Otec Duré mi naposledy sevře rameno.

"Věřím, že se ještě uvidíme, Raule Endymione," prohlásí. "Ale určitě to nebude za dva roky."

Nerozumím mu. Právě jsem slíbil, že přivezu Otce de Soyu během několika dnů. Ale přikývnu, předstírám porozumění, potřesu mu ještě jednou rukou a ustoupím.

"Budeme se držet za ruce?" zeptá se de Soya.

Položím mu ruku na rameno, stejně jako to udělal před chvílí Duré se mnou. Ujistím se, že mám tabulku. "To by mělo stačit," vydechnu.

"Homofobie?" zeptá se de Soya a předvede úsměv zlobivého chlapce.

"Neochota vypadat ještě hloupěji, než musím," odvětím a zavřu oči. Jsem si jistý, že tentokrát hudbu koulí neuslyším, že jsem zapomněl, jak udělat krok Prázdnotou. No, napadne mě, pokud budu muset zůstal navěky, mají tady dobrou kávu a hezky si tady popovídám.

Obestře nás bílé světlo, pak nás pohltí.

Kapitola 34

Věřil jsem, že s knězem vykročíme ze světla do opuštěného města Endymionu, nejspíš kousek od věže starého básníka. Ale když jsem rozmrkal záblesk Prázdnoty, byla tma a stáli jsme na zvlněné planině. Vítr čeřil trávu, která se zvedala k mým kolenům a Otci de Soyovi ke stehnům ukrytým pod sutanou.

"Dokázali jsme to?" zeptal se nadšeně. "Jsme na Hyperionu? Nepřipadá mi to známé, ale spatřil jsem jen část severního kontinentu... a už je to víc jak jedenáct standardních let. Je to tak? Přitažlivost mi připadá povědomá. Vzduch je... sladší."

Počkal jsem, až se mé oči přizpůsobí okolní noci, pak jsem promluvil: "Je to správné. Ukázal jsem k nebi. Ta souhvězdí. To je Labuť, tamhle Dva lučištníci. Tamtěm se říká Nosič vody, ale Grandam vždycky žertovala, že se jim říká Raulova karavana... podle vozíčku, který jsem všude s sebou tahal." Nadechl jsem se a znovu se podíval na zvlněnou planinu. "Tady jsme rádi tábořili," pokračoval jsem. "Naše karavany. Když jsem byl malý." Poklekl jsem, abych prozkoumal zem ve světle hvězd. "Jsou tady stopy pneumatik. Několik týdnů staré. Karavany sem asi pořád jezdí."

De Soya přecházel sem tam a jeho sutana šustila v trávě. Byl neklidný jako noční lovec za mřížemi. "Jsme blízko?" zeptal se. "Dojdeme odtud ke starému básníkovi?"

"Nějakých čtyři sta klicků," odvětil jsem. "Jsme ve východní části vřesovišť, jih Zobáku. Strýček Martin žije v podhůří plošiny Křídlo." Ucítil jsem bodnutí a uvědomil si, že jsem řekl strýček Martin. Tak mu říkala Aenea.

"To je jedno," řekl kněz nedočkavě. "Kterým směrem se vydáme?"

Otec chtěl doopravdy jít pěšky, ale chytil jsem ho za rameno, abych ho zastavil. "Nevěřím, že budeme muset putovat po svých," upozornil jsem ho tiše. Jihovýchodně od nás se objevil stín a zastínil hvězdy. Zaslechl jsem tiché bzučení turbovrtulí, které přehlušily šepot větru. Chvíli nato jsme rozeznali mrkající červená a zelená světla skimmeru, který zamířil k severu a zastínil Labuť.

"Je to dobré?" zeptal se de Soya a jeho rameno se trochu vzepjalo.

Pokrčil jsem rameny. "Když jsem tady žil, dobré by to nebylo," odvětil jsem. "Většina skimmeru patřila Paxu. Abych byl přesný, patřily bezpečnosti Paxu."

Čekali jsme jen chvíli. Skimmer přistál, vrtule zpomalily a utichly. Levá strana se otevřela. Spatřili jsme vnitřní světlo. Rozeznal jsem modrou kůži a oči, chybějící levou paži, pravice se zvedla k pozdravu.

"Je to dobré," zašeptal jsem.

"Jak je mu?" zeptal jsem se A. Bettika, když jsme se zvedli do výšky tří set metrů a zamířili k jihovýchodu. Podle blednoucího obzoru Křídla jsem hádal, že do úsvitu chybí hodina.

"Umírá," odvětil android. Chvíli jsme letěli potichu.

A. Bettik vypadal potěšené, že mě znovu vidí, i když jen stál, zatímco jsem ho objal. Androidi těžce nesli projevy emocí mezi služebníky a lidmi, kteří je sestrojili do podřízené role. Během krátkého letu jsem položil mnoho otázek.

Okamžitě vyjádřil svou lítost nad Aeneinou smrtí, což mi dalo možnost, abych mu položil tu nejdůležitější otázku: "Cítil jsi Společný moment?"

"Ne tak docela, M. Endymione," odpověděl android, což nic neobjasnilo. Ale pak nás informoval o událostech posledního roku a jednoho měsíce na Hyperionu, které následovaly po Společném momentu.

Martin Silenus byl, přesně jak Aenea předvídala, vysílačem Společného momentu. Prožili ho všichni na domácí planetě. Většina znovuzrozených a vojáků Paxu okamžitě utekla, aby se mohla zúčastnit přijímání a zbavila se kruciformních parazitů. Strýček Martin dodával víno a krev z vlastních zásob. Dělal si zásoby vína už celá desetiletí a dával krev už od doby, kdy sám ochutnal krev desetileté Aeney před dvěma sty padesáti lety.

Několik posledních loajalistů Paxu uprchlo ve třech posledních lodích a poslední obsazené město, Port Romance, bylo osvobozeno čtyři měsíce po Společném momentu. Strýček Martin začal vysílat z izolace ve starém univerzitním městě staré Aeneiny holoobrazy

(mladá Aenea, jakou jsem ji nikdy nepoznal), které vysvětlovaly, jak využívat nový přístup do Prázdnoty, Jež Spojuje a kázaly proti násilí. Milióny místních obyvatel a věncích někdejšího Paxu, které právě objevily hlasy mrtvých a jazyk živých, poslechly.

A. Bettik nás ještě informoval, že na orbitu přistála jediná obrovská templářská stromoloď, Sequoia Sempervirens, jejímž kapitánem je Pravý hlas Hvězdného stromu Ket Rosteen, který přivezl několik starých přátel včetně Ráchel, Theo, Dorje Phamo, dalajlámy a Vyvrženců Navsona Hamnima a Sian Quintany Ka'an. Na palubě čekali i George Tsarong a Jigme Norbu. Rosteen požádal přede dvěma dny starého básníka o povolení k přistání, vysvětlil nám A. Bettik. Ale Silenus odmítl a prohlásil, že nechce nikoho vidět, dokud se neobjevím já.

"Já?" zeptal jsem se. "Martin Silenus věděl, že přijdu?"

"Samozřejmě," přikývl android bez dalšího vysvětlování.

"Jak se Ráchel, Dorje Phamo a ostatní dostali na stromo-loď?" naléhal jsem. "Zastavila se Sequoia Sempervirens na Barnardově světě, na Vitus-Gray-Balianus B a v ostatních systémech, aby je nabrala?"

"Pokud vím, M. Endymione, Vyvrženci přicestovali se stromolodí ze zbytků Biosféry Hvězdného stromu, který jsme se štěstím navštívili. Jak jsem pochopil z M. Rosteenových frustrovaných zpráv, které zaslal M. Silenusovi, ostatní se přenesli na loď stejně jako vy sem."

Narovnal jsem se na svém sedadle. Byla to šokující zpráva. Z určitého důvodu jsem předpokládal, že jsem jediný chytrý a dostatečně požehnaný člověk, který se naučil trik volného přenosu. Teď jsem zjistil, že to dokázala i Ráchel, Theo a stará opatka, mladý dalajláma a... no, dalajláma možná, Ráchel a Theo byly prvními jejími žáky, ale George a Jigme? Ta zpráva mě vzrušila, ale zároveň mě srazila na kolena. Tisíce dalších - nejspíš těch, které Aenea znala, dotkla se jich a přímo je učila - musely proniknout na samotný okraj prvního kroku. A potom... znovu jsem si představil všechny ty miliardy, které se volně pohybují, kam se jim zlíbí, a zatočila se mi hlava.

V opuštěném norském městě jsme přistáli, právě když začala blednout obloha na východ od vrcholků. Vyskočil jsem ze skimmeru, přitiskl si tabulku k boku a rozběhl se ke schodům do věže. Tolik jsem se těšil, až spatřím Martina Silenuse, že jsem nechal androida s knězem daleko za sebou. Stařík musel být šťastný a vděčný, že jsem splnil tolik z jeho nemožných přání. Zachránil jsem Aeneu z pasti, kterou nastražil Pax v Údolí Časových hrobek, Pax byl zničen, zkorumpovaná Církev zničena, Štír zastaven, aby neublížil Aenee a neútočil na lidstvo. Udělal jsem hodně z toho, o co mě starý básník požádal ten opilý večer, který jsme spolu strávili před víc jak jednou standardní dekádou. Musel být šťastný a vděčný.

"Kurva, to to trvalo, než jsi sem přivlekl tu svou línou prdel," pozdravila mě mumie zabalená v síti trubiček a vláken, která ho držela při životě. "Už jsem myslel, že se budu muset zvednout a vytáhnout tě z tý díry, kde ses válel jak ňáká bohatá děvka."

Vyhublé stvoření v plující posteli mezi všemi těmi stroji, monitory, dýchacími přístroji a androidy vůbec nepřipomínalo Poulsenovou léčbou udržovaného stařík, kterému jsem dal sbohem. Pro mě uplynula dekáda, pro něj jen dva roky mimo hibernaci. Teď vypadal jako mrtvola, kterou zapomněli pohřbít. I jeho hlas byl elektronicky zesílen, neboť jen subvokalizoval, chrčel a sípal.

"Sakra, už ses vynadíval, nebo si koupíš další lístek do našeho obludária?" zeptal se syntetický hlas nad hlavou mumie.

"Omlouvám se," zamručel jsem a připadal si jako nevychované dítě, které neslušně civí.

"Takovýho promiňte se nikdo nenají," odsekl starý básník. "Podáš mi hlášení nebo tady budeš jenom tak stát jako vesnickej balík, kterej vážně seš?"

"Hlášení?" zopakoval jsem, rozhodil ruce a odložil tabulku na stolek. "Myslím, že základní fakta znáte."

"Základní fakta?" zavřeštěl syntetický hlas a přeložil tak jeho sípáni a chrčení. "Kurva práce, co ty víš o základních věcech, kluku?" Poslední androidní sestry utekly z dohledu.

Ucítil jsem ruměnec vzteku. Věk možná poznamenal jeho starý mozek i chování... jestli nějaké někdy měl. Po chvíli ticha, kterou rušilo jen bzučení mechanických strojů pod postelí a strojů, které

hnaly vzduch do mrtvých plic umírajícího muže, jsem promluvil: "Hlášení, dobrá. Většina věcí, o které jste mě požádal, je hotova, M. Silenusi. Aenea ukončila vládu Paxu a Církve, Štír zřejmě zmizel. Lidský vesmír se navždy změnil."

"Lidský vesmír se navždy změnil" napodobil mě básník a snažil se nasadit sarkastický tón. "Kurva, já tě snad prosil... nebo tu holku... abyste navždycky změnili tenhle posranej vesmír?"

Vybavila se mi naše konverzace před standardní dekádou. "Ne," přiznal jsem nakonec.

"A tady to máš," zavrčel stařík. "Tvoje mozkový buňky začínají zase poskakovat. Jeříži-kurva-Kriste, kluku, zdá se mi, žes v tej Schródingerově popelnici ještě víc zblbnul."

Stál jsem tam a čekal. Kdybych to vydržel dost dlouho, možná by tiše zemřel.

"Vo co jsem tě žádal, než si vodešel, bouráku?" naléhal hlasem rozzuřeného učitele.

Snažil jsem si vybavit detaily kromě toho, že chtěl, abychom s Aeneou zničili železnou vládu Paxu a svrhli Církev, která kontrolovala stovky světů. Štír... no, to nemyslel. Když jsem se dotkl Prázdnoty, Jež Spojuje a obešel tak vlastní chybující paměť, konečně se mi vybavila poslední slova, která mi řekl, než jsem odletěl na hawkingově koberečku pro Aeneu.

"Tak jděte," řekl tehdy starý básník. "Pozdravujte ode mě Aeneu. Řekněte jí, že strýc Martin čeká, až před smrtí spatří Starou Zem. Řekněte jí, že se ten starý páprda nemůže dočkat, až mu vysvětlí podstatu všeho pohybu, tvarů a zvuků." Podstatu věcí.

"Ach," vydechl jsem nahlas. "Mrzí mě, že tady Aenea není, aby si s vámi promluvila."

"I mě, chlapče," zašeptal stařík vlastním hlasem. "I mě. A nevytahuj tu termosku s popelem, co u sebe má ten kněz. To jsem nemyslel, když jsem říkal, že chci vidět svou neteř před smrtí."

Dokázal jsem jen přikývnout. Ucítil jsem bolest v krku a hrudi.

"A co zbytek," naléhal, "splníš moje poslední přání, nebo mě necháš zhebnout, zatímco tady budeš stát s prstem velkýho učedníka ve vlastní prdeli?"

"Poslední přání?" zopakoval jsem. V přítomnosti Martina Silenuse se mi zdálo, že moje IQ klesá o padesát bodů.

Syntetický hlas vzdychl. "Dej mi tu tvou tabulku, abych to mohl napsat tiskacíma písmenama, kluku jeden. Chci spatřit Starou Zem, než natáhnu brka. Chci se tam vrátit. Chci domů."

Nakonec jsme rozhodli, že ho neodstěhujeme z jeho věže. Androidi se poradili s lékaři Vyvržených, kteří směli konečně přistát, a ti se spojili s autochirurgem na palubě Konzulovy lodi, která zaparkovala kousek za věží. Přistál tam s ní A. Bettik dva měsíce před námi, když zaplatil časovou ztrátu za skok z vesmíru Pacemu. Loď se elektronicky spojila s lékařskými monitory, které sledovaly básníka (jak jinak), a verdikt zůstal stejný. Odstěhovat ho na palubu Konzulovy lodi nebo na stromoloď a vystavit ho jakkoliv malé změně gravitace a tlaku by ho zabilo.

Proto jsme s sebou vzali celou věž a kus Endymionu.

Ket Rosteen a Vyvržení se postarali o detaily a z hnízda na obrovské stromolodi sestoupil půltucet ergů. Později jsem usoudil, že se během toho krásného hyperionského úsvitu zvedlo do vzduchu nějakých deset hektarů včetně věže, Konzulovy zaparkované lodi, pulzujících Mobiusových kostek, které transportovaly ergy, zaparkovaného skimmeru, kuchyně a prádelny stojících vedle věže, část staré katedry chemie na půdě endymionské univerzity, několik kamenných domků, přesně polovina mostu přes řeku Křídlo a několik miliónů tun půdy a skály. Stoupání bylo úplně nenápadné. Silová pole a zdviže, které ovládali ergové, Vyvržení a Templáři, nevyvolala jediný pohyb. Jen ranní obloha nad otevřenou věží strýčka Martina se změnila ve hvězdné pole. Já, A. Bettik, Otec de Soya a několik androidních sester jsme stáli v pokoji, nad hlavou nám hořely a rotovaly hvězdy a společně jsme sledovali živý holopřenos. Držel jsem stařík za ruku.

Endymion, nejstarší město tohoto světa a původce jména naší rodiny, tiše klouzal úsvitem a atmosférou, aby ho objala desetikilometrová stromoloď, která čekala na vysokém orbitu. Sequoia Sempervirens roztáhla větve a připravila nám kolébku, takže jsme mohli přejít z hyperionské půdy a vkročit na široké mosty,

větve a lávky, aniž bychom cítili nějakou změnu. Pak se stromoloď obrátila ke hvězdám.

"Další krok je na vás, Raule," upozornila mě Dorje Phamo. "M. Silenus nepřežije cestu Hawkingovým prostorem, ani hibernaci, ani nezbytnou časovou ztrátu."

"Je to sakra velká stromoloď," poznamenal jsem. "Spousta lidí a strojů na palubě. Doufám, že mi pomůžete."

"Samozřejmě," přikývla vysoká žena s rozcuchanými šedivými vlasy.

"Ano," připojili se dalajláma, George a Jigme.

"Pomůžeme," prohlásila Ráchel a postavila se vedle Theo. Obě vypadaly starší.

"I my se pokusíme," přidal se Otec de Soya. Hovořil za Ket Rosteena a ostatní, kteří se tady shromáždili.

Zatímco A. Bettik pečoval sto metrů pod námi o svého někdejšího pána, my na nejvyšším můstku jsme se chytili za ruce. Dorje Phamo, Ráchel, Theo, dalajláma, George, Jigme, Otec de Soya, templářský kapitán a mnoho dalších. Utvořili jsme kruh. Zavřeli jsme oči a naslouchali hvězdám.

Když jsme opustili světlo, čekal jsem nad stromolodi nebeskou řeku hvězd Megallanových mraků, ale bylo jasné, že jsme pořád v Mléčné dráze, ve stejné části Mléčné dráhy a nikoliv mnoho světelných let od systému Hyperionu. Tedy pokud jsem mohl věřit svým znalostem hvězdné oblohy. Dostali jsme se někam. Ale svět, který hořel nad větvemi, neměl modrou barvu moře a bílých oblak Staré Země, nebyl ani Zemi podobný. Byla to rudá pouštní planeta bez oceánů - všude vulkanické jizvy a krátery od meteoritů. Bílé polární čepice.

"Mars," doplnil A. Bettik. "Vrátili jsme se do systému Staré Země poblíž hvězdy jménem Slunce."

Všichni jsme zaslechli vibrace Prázdnoty a hlas Fedmahna Kassada na tomto světě. Přenesli jsme se dolů, našli ho a vysvětlili mu naši cestu. Nepotřeboval žádné vysvětlení, neboť slyšel, jak přicházíme. Vzali jsme ho nahoru do Sequoie Sempervirens. Martin Silenus vzkázal, že chce mluvit se svým starým přítelem z daleké cesty, a já vojáka odvedl po mostech a schodištích do věže.

"Systém Staré Země je bezpečný. Přesně, jak mi Ta, která učí přikázala," oznámil mi Kassad, jakmile jsme vstoupili na hyperionskou půdu, do míst, kde se mezi lodními větvemi usadil zlomek města. "Žádná plavidla Paxu nevyzkoušela naše obranné systémy už deset měsíců. Ke Staré Zemi se nesmí nikdo přiblížit na vzdálenost dvaceti miliónů kilometrů. Ani naše vlastní válečné lodě."

"Ke Staré Zemi?" zopakoval jsem a zastavil se. Kassad se zarazil a obrátil ke mně svůj hubený snědý obličej.

"Nevíte to?" zeptal se. Ukázal k obloze, k místům, kam stromoloďpod vedením ergů směřovala.

Zem připomínala dvojhvězdu stejně jako všechny planety s velkým měsícem.

Ale spatřil jsem bledou zář Luny. Byla menší a chladnější. A teplou modrobílou barvu, která pulzovala životem. Starou Zem.

U vstupu do věže se k nám přidal A. Bettik. "Kdy to bylo... kdy to udělali... jak... kdy ji vrátili?" koktal jsem a díval se, jak Stará Zem roste a mění se ve skutečnou kouli.

"Ve chvíli Společného momentu," odvětil Kassad. Smetl si rudý písek z uniformy a připravil se na návštěvu starého básníka.

"Ví to ostatní?" zeptal jsem se já, chudák hloupý Raul Endymion, vždycky poslední ze všech.

"Teďano," přikývl plukovník Fedmahn Kassad.

Začali jsme stoupat po schodech, abychom navštívili umírajícího.

Martin Silenus se měl setkat po dvou stech osmdesáti letech se starým přítelem a byl v dobré náladě.

"Takže se vaše černá duše zabijáka stane klíčovým krystalem, až budou za tisíc let stavět Štíra, co?" zaskřehotal stařík přes hlasový syntezátor. "No, pěkně děkuju, Kassade."

Voják se zamračil na rozesmátou mumii. "Proč už nejste mrtvý, Martine?" zeptal se plukovník nakonec.

"Jsem, jsem," zakašlal Silenus. "Přestal jsem dýchat už před dávnými věky. Jen nebyli natolik chytří, aby mě rychle pohřbili." Syntezátor se nesnažil přenášet sípáni a chrčení, které následovalo.

"Dokončil jste někdy tu bezcennou báseň?" zeptal se voják, zatímco stařík pořád kašlal, až se hadičky a dráty třásly.

"Ne," odpověděl jsem za kašlající postavu v posteli. "Nemohl."

"Ano," promluvil Martin Silenus do mikrofonu. "Dokončil."

Jen tak jsem tam stál.

"Ve skutečnosti," kvákal básník, "to dokončil on za mě." Vyhublá ruka s pergamenovou pokožkou se zvedla z postele. Artritidou pokroucený prst na mě ukázal.

Plukovník Kassad se na mě podíval. Zavrtěl jsem hlavou.

"Nebuď takovej zabedněnec, kluku jeden," vydechl Martin Silenus a reproduktor odhalil přívětivý tón. "Vidíš někde tu svou tabulku?"

Otočil jsem se a podíval se na stolek, kam jsem ji položil.

"Všechno vytištěný. Nějaká miliarda vzpomínek vystřižená. Poslal jsem to do datasféry, než jsme se sem přenesli/' zaskřehotal Silenus.

"Žádná datasféra neexistuje," namítl jsem. Martin Silenus se zasmál a dostal záchvat kašle. Syntezátor nakonec přeložil jeho kašel jako: "Nejseš jenom hlupák. Seš beznadějnej. Co si myslíš, že je ta Prázdnota. Je to prokletá datasféra tohohle prokletýho vesmíru, kluku jeden. Poslouchal jsem jí už celý století, než mi dala ta holka krev a ty nanotechnologický brouky. Dělají to spisovatelé, umělci a tvůrci, chlapče. Poslouchají Prázdnotu a snaží se zachytit myšlenky mrtvejch lidí a vnímají jejich bolest. I bolest živejch lidí. Hledání múzy je jenom cesta, jak se umělec nebo svatej muž dostane do dveří Prázdnoty, Jež Spojuje, Aenea to věděla. Měl bys to vědět i ty."

"Neměl jste právo vyslat mé vyprávění," bránil jsem se. "Je moje. Já ho napsal. Není součástí vašeho Kantosu." Kdybych si byl jistý, která z trubiček přivádí kyslík, držel bych ji, dokud by neztichl.

"I hovno, kluku jeden," odsekl Martin Silenus. "Proč si myslíš, že jsem tě poslal na jedenáct let dlouhou dovolenou?"

"Abych zachránil Aeneu," odvětil jsem.

Básník se zasmál a začal znovu kašlat. "Nepotřebovala zachraňovat, Raule. Sakra, jak jsem to tak pozoroval, sama vytáhla tvou bezcennou prdel nejednou z vohně. A když vás zachraňoval Štír, dělal to, protože mu ta holka přitáhla otěže." Bílé oči mumie s videobrýlemi se obrátily na plukovníka Kassada. "Chci říct, že přitáhla otěže tobě, někdejšímu a budoucímu vražednýmu stroji."

Ustoupil jsem od postele a dotkl se jednoho z bio-monitorů, abych se uklidnil. Kruhovým otvorem ve střeše jsem spatřil rostoucí Starou Zem. Hlas Martina Silenuse mě zavolal zpět: "Ale ještě jsi neskončil, kluku. Kantos není celej..."

Zíral jsem na něj přes několik studených metrů, které nás dělily. "Co tím myslíte, staříku?"

"Musíš mě vzít dolů, abysme ho mohli dokončit, Raule Endymione. Společně."

Nemohli jsme se přenést dolů na Starou Zem, protože tam nebyl nikdo, koho bych použil jako maják, takže jsme se rozhodli zaměstnat ergy, kteří přistáli s celým kusem města Endymion. Pro starého básníka to mohlo mít smrtelné následky, ale křičel na nás, ať držíme hubu a dáme se do práce. A tak jsme poslechli. Sequoia Sempervirens se už několik hodin vznášela na nízkém orbitu kolem Staré Země - nebo jen Země, jak nás nutil říkat Martin Silenus. Optické přístroje, radary a další senzory stromolodi nám ukázaly planetu bez lidského osídlení, ale našli jsme zdravý svět plný zvířat, ptáků, ryb a rostlin, atmosféru bez znečištění. Chtěl jsem přistát u Taliesinu Západ, ale dalekohledy odhalily, že budovy zmizely. Zůstala jen pustá poušť. Tak nejspíš vypadala v posledních momentech, kdy měla Zem pohltit černá díra Velké Chyby 08. Zmizel i Řím, kam se vrátil druhý kybrid Johna Keatse. Zmizela všechna města a stavby, jež jsem považoval za experimentální rekonstrukce postavené Lvy, Tygry a Medvědy. Zem přišla o města, silnice a všechny stopy lidského osídlení. Vřela životem a zdravím, jako by čekala na náš návrat.

Čekal jsem u Konzulovy lodi na hyperionské půdě města ukrytého ve stromolodi, kolem mě Aeneini staří přátelé. Hlasitě jsme rozmlouvali o cestě dolů, zvažovali, kdo chce jít a kdo by jít měl, já pořád myslel na malou kovovou nádobku v tašce Otce de Soyi. V tu chvíli předstoupil A. Bettik a odkašlal si. "Promiňte, M. Endymione, nechci vás rušit." Starý androidní přítel se tvářil tak omluvně, až se mi zdálo, že se pod modrou barvou červená. Vypadal tak, kdykoliv se chtěl postavit proti někomu z nás. "Ale M. Aenea mi dala jasné instrukce, pokud se vrátíte na Starou Zem, což se zřejmě stalo."

Všichni jsme čekali. Neslyšel jsem, že by mu dávala nějaké instrukce na palubě Yggdrasillu. Ale na konci byl všude zmatek a rámus.

A. Bettik si znovu odkašlal. "M. Aenea to specifikovala tak, že Ket Rosteen bude řídit přistání... pokud k nějakému dojde... se čtyřmi lidmi, kteří vystoupí na povrch. Požádala mě, abych se omluvil všem, kteří chtějí přistát na Staré Zemi okamžitě," pokračoval. "Omlouvá se, jak řekla, především drahým přátelům M. Ráchel, M. Theo a dalším, kteří se nemohou dočkat, až planetu uvidí. M. Aenea mě požádala, abych vás ujistil, že budete vítáni dva týdny po přistání - poslední den předtím, než stromoloď opustí orbit. A požádala mě, abych vám řekl, že za dva standardní roky... což znamená dva pozemské roky... se sem může přenést každý a bude na Staré Zemi vítán."

, JOva roky?" zopakoval jsem. "Proč dvouletá karanténa?"

A. Bettik zavrtěl holou hlavou. "M. Aenea to neupřesnila, M. Endymione. Je mi líto."

Zvedl jsem ruce a obrátil dlaně k nebi. "No, kdo má teď sestoupit?" zeptal jsem se. Kdyby nezaznělo moje jméno, stejně bych šel dolů. Ať si to Aenea přála či nikoliv. Kdybych musel, oháněl bych se pěstmi, jen abych se dostal na palubu. Nebo bych unesl Konzulovu loď a přistál s ní. Nebo bych se přenesl sám.

"Vy, pane," řekl A. Bettik. "Jasně uvedla vás, M. Endymione. A samozřejmě M. Silenuse, Otce de Soyu a..." Android zaváhal, jako by znovu pocítil rozpaky.

"Pokračuj," vyzval jsem ho ostřeji, než jsem měl v úmyslu.

"Já," doplnil A. Bettik.

"Ty," vydechl jsem. Okamžitě mi to došlo. Android s námi podnikl dlouhou cestu... vlastně strávil s Aeneou víc času než já kvůli časové ztrátě při mé sólové cestě... víc než to, A. Bettik pro ni a pro nás riskoval život a před mnoha lety ztratil ruku na Božím sadu, když nás přepadla Nemes. Naslouchal jejímu učení, ještě než se Ráchel a Theo... a já... stali jejími učedníky. Bylo jasné, že chtěla, aby byl její přítel A. Bettik u toho, až rozhodíme popel do větru Staré Země. Vlastní překvapení mě zahanbilo. "Promiň," řekl jsem nahlas, "samozřejmě bys měl jít."

A. Bettik nepatrně přikývl.

"Dva týdny," zopakoval jsem k ostatním, na jejichž tvářích se objevilo zklamání. "Za dva týdny budeme všichni dole a společně se rozhlédneme, zjistíme, jaká překvapení nám připravili Lvi, Tygři a Medvědi."

Rozloučili jsme se. Staří přátelé, Templáři, Vyvrženci a ostatní opustili půdu města Endymionu a sledovali nás z lodních schodů a plošin. Jako poslední odešla Ráchel. K mému překvapení mě radostně objala. "Doufám, že jsi toho hoden," zašeptala mi do ucha. Vůbec jsem netušil, o čem ta divoká bruneta hovoří. Vždycky pro mě byla - jako většina žen - tajemstvím.

"Dobrá," řekl jsem, když jsme vystoupili po schodech a objevili se u postele Martina Silenuse. Nad námi jsem spatřil Starou Zem... Zem. Obraz se zamlžil a zmizel. Silová pole se spojila, zhoustla, pak se rozdělila a město se zvedlo ze stromolodi. Templářští členové posádky a Vyvrženci dodali do věže provizorní ovládání. Místnost byla plná lékařských přístrojů Martina Silenuse, které se vznášely kolem nás. Ale věřil jsem, že je to místo stejně dobré jako každé jiné. Stáli jsme tady a čekali, až se ergové pokusí přistát s obrovskou masou skály a trávy, s městskou věží a zaparkovanou lodí, s polovinou mostu, který nikam nevedl. Až se pokusí přistát na planetě, jejíž tři pětiny povrchu pokrývá voda, na planetě bez kosmodromů a dopravní kontroly. Napadlo mě, že pokud se zřítíme a zemřu, několik vteřin před pádem vycítím katastrofu ve lhostejné tváři Ket Rosteena, který se ukrýval pod templářskou kápí.

Ani jsme necítili vstup do atmosféry. Jen pomalou změnu oblohy nad hlavou. Hvězdné pole zmodralo, takže jsme zjistili, zeje cesta úspěšná. Necítili jsme ani přistání. Jednu chvíli jsme stáli a čekali, pak Ket Rosteen vzhlédl od monitorů, něco zašeptal do komunikačních linek spojených s jeho milovanými ergy a nám řekl: "Jsme dole."

"Zapomněl jsem vám říct, kde máme přistát," vzpomněl jsem si a vybavila se mi poušť, kde stával Taliesin. Muselo to být místo, kde byla Áenea nejšťastnější. Místo, kde chtěla rozhodit popel, o kterém jsem věděl, že je její, ale pořád tomu nechtěl uvěřit. Chtěla ho rozhodit do teplého arizonského větru.

Ket Rosteen se podíval na vznášející se smrtelnou postel.

"Kurva, já mu přece řek kde přistát," zaskřípal umělý hlas starého básníka. "Kde jsem se narodil, kde chci umřít. Tak si konečně vytáhněte ty prsty z vašich prdelí a odvalte mě pryč, abych se podíval na oblohu."

A. Bettik odpojil všechny jeho monitory, vše kromě přístrojů nezbytných k přežití, a celek svázal do jediného pole EM repulsoru. Když jsme byli na stromolodi, androidi, klonovaní členové posádky a Templáři postavili dlouhou rampu, která klesala z pokoje ve věži na úroveň země. Pak vydláždili cestu k okraji města. Zjistil jsem, že celá konstrukce přistála v pořádku. Sledovali jsme plující postel do slunečního světla a sestoupili dolů. Minuli jsme Konzulovu ebenovou loď a ozval se reproduktor v trupu lodi. "Sbohem, Martine Silenusi. Bylo mi ctí vás poznat."

Stará postava v posteli zvedla vyhublou paži a neohrabaně zamávala. "Uvidíme se v pekle, lodi."

Opustili jsme město, sestoupili z pevné rampy a rozhlédli se po okolních pastvinách a srázech. Připomínaly vřesoviště mého mládí, ale napravo jsem spatřil les. Přitažlivost a tlak byly stejné jako při našem čtyřletém pobytu na Staré Zemi, ale vzduch byl vlhčí než na poušti.

"Kde to jsme?" zeptal jsem se. Ta otázka nesměřovala k nikomu z nás. Ket Rosteen zůstal ve věži, takže jsme tady stáli jen já, android, umírající básník a Otec de Soya. Přistáli jsme na severní polokouli a bylo slunečné ráno. Jarní den.

"Tady býval pozemek mojí matky," zašeptal Martinův syntezátor. "V srdci samotnýho srdce Severoamerický rezervace."

A. Bettik vzhlédl od lékařských výpisů. "Věřím, že před Velkou chybou tomu říkali Illinois," doplnil. "Střed toho státu. Jak vidím, vrátila se prérie. Stromy jsou jilmy a kaštany... jestli se nepletu, vyhynuly v jednadvacátém století. Řeka za kopcem směřuje k jiho-jiho-západu a vlévá se do řeky Mississippi. Věřím, že jste se... ach... po té řece svezl, M. Endymione."

"Ano," přikývl jsem a vzpomněl si na malý kajak, na loučení v Hannibalu a Aenein první polibek.

Čekali jsme. Slunce stoupalo. Vítr čeřil trávu. Někde za stromy protestoval pták proti vlastním problémům. Podíval jsem se na Martina Silenuse.

"Kluku," vydechl básníkův syntezátor, "jestli čekáš, že umřu, aby ses nespálil na slunci, pak na to zapomeň. Držím se sice zuby nehty, ale jsou starý a tvrdý."

Usmál jsem se a dotkl se jeho vyhublého ramena.

"Kluku," zašeptal básník.

"Ano, pane," odpověděl jsem.

"Před lety jsi mi řek, že tvoje babička - říkals jí Grandam - tě nutila, aby ses učil Kantos, až ti lez ušima. Byla to pravda?"

"Ano, pane."

"Dokážeš si vzpomenout na řádky, co jsem napsal o tomhle místě... jak vypadalo za mých dnů?"

"Pokusím se," odvětil jsem a zavřel oči. Chtěl jsem se dotknout Prázdnoty, abych našel ty hodiny a hlas staré Grandam, abych nemusel bojovat s vlastními vzpomínkami. Přesto jsem použil vlastní páky, které mě naučila, a vyvolal potřebné pasáže. Stál jsem tam se zavřenýma očima a citoval řádky, na které jsem si vzpomněl:

"Křehké šero, fuchsiová červeň v purpurovou přechází
nad siluetami stromů z krepového papíru
daleko nad jihozápadním trávníkem.
Nebe křehké a jemné jako porcelán
bez jizev mraků a kondenzace.
Předsymfonické ticho prvního světla
řinčení činelů úsvitu sleduje.
Oranžová a rudá ve zlato se mění
dlouhý chladný sestup k zelené:
stín listu, stín, úponky cypřiše
a smuteční vrby
a tichý zelený samet palouku.
Matčina půda - naše půda - tisíc akrů
v miliónu dalších. Trávníky velké
jako malé prérie s trávou tak dokonalou,
že láká tělo, aby se položilo

aby dřímalo v měkkosti dokonalé.
Vznešené stromy tvoří sluneční hodiny
Země
jejich stíny vznešené kruhy opisují
chvíli dlouhé, krátké v poledne
s umíráním dne k východu se natahují.
Královské duby
Obrovské jilmy
Topoly, cypřiše, sekvoje a bonsaje.
Banyány ohýbají nové kmeny
jako hladké sloupy chrámu
s nebeskou střechou.
Vrby pečlivě lemují kanály a náhodně
potoky,
jejich dlouhé větve větru pějí
staré žalozpěvy."

Zarazil jsem se. Další část se ztrácela v mlze. Tyto rádoby lyrické části Kantosu mi nikdy neučarovaly. Dával jsem přednost bitevním scénám.

Dotýkal jsem se básníkova ramena a recitoval. Cítil jsem, jak se uvolnil. Otevřel jsem oči a věřil, že uvidím mrtvého muže v posteli.

Martin Silenus se zašklebil jako satyr. "Docela dobrý. Docela dobrý," zaskřehotal. "Docela dobrý na takového balíka." Jeho videobrýle se obrátily k androidovi a knězi. "Vidíte, proč jsem toho kluka vybral, aby dokončil Kantos za mě? Píše na hovno, ale má paměť jako slon."

Chtěl jsem se zeptat: Co je to slon? Pak jsem se podíval na A. Bettika. Po dlouhých letech, která jsem toho jemného androida znal, jsem náhle spatřil jeho skutečnou tvář. Poklesla mi čelist.

"Co se děje?" zeptal se Otec de Soya poplašeně. Snad se mu zdálo, že mám infarkt.

"Ty," oslovil jsem A. Bettika, "jsi Pozorovatel."

"Ano," přiznal android.

"Jsi jeden z nich... z nich... jeden ze Lvů, Tygrů a Medvědů."

Kněz se otočil k A. Bettikovi, pak se podíval na šklebícího se muže v posteli a znovu na androida.

"Nikdy jsem nemiloval frázi, jakou M. Aenea zvolila," odvětil A. Bettik nápadně tiše. "Nikdy jsem neviděl žádného Lva, Tygra a Medvěda, ale pokud vím, jejich charakteristickým rysem je divokost, která je cizí mé... ach... cizí rase, ke které patřím."

"Přijal jsi formu androida už před celými stoletími,"

řekl jsem a pocítil hluboké porozumění. Cítil jsem ostrou a bolestivou ránu do hlavy. "Byl jsi tady při všech hlavních událostech... vzestup Hegemonie, objevení Časových hrobek na Hyperionu, Pád přenašečů... pane Bože, byl jsi tady i při posledním Štírově putování."

A. Bettik sklopil holou hlavu. "Má-li člověk pozorovat, M. Endymione, musí se objevit na správném místě."

Naklonil jsem se nad básníkovu postel, chtěl jsem s ním zatřást a probudit ho i v případě, že zemřel. "Věděl jste to, staříku?"

"Nevěděl, dokud s tebou neodešel, Raule," odvětil básník. "Nevěděl, dokud jsem si nepřečetl tvé vyprávění o Prázdnotě a neuvědomil si..."

Ustoupil jsem o dva kroky a brodil se vysokou měkkou trávou. "Byl jsem takový pitomec," vyhrkl jsem. "Nic jsem neviděl, nic nechápal. Byl jsem hlupák."

"Ne," opravil mě Otec de Soya. "Byl jste zamilovaný."

Rozběhl jsem se k A. Bettikovi, jako bych ho chtěl uškrtit, jestli neodpoví rychle a upřímně. Možná bych to udělal. "Jsi otcem?" zeptal jsem se. "Lhal jsi mi, že nevíš, kam Aenea zmizela na dva roky. Jsi otcem toho dítěte... dalšího spasitele."

"Ne," odmítl android klidně. Pozorovatel. Pozorovatel s jednou rukou. Přítel, který s námi mnohokrát málem zemřel. "Ne," zopakoval, "nejsem Aenein manžel, nejsem otcem toho dítěte."

"Prosím," vydechl jsem a roztřásly se mi ruce, "nelži mi." Věděl jsem, že nikdy nelže. Nikdy nelhal.

A. Bettik se mi podíval do očí. "Nejsem otcem toho dítěte," zopakoval. "Žádný otec neexistuje. Nikdy neexistoval jiný spasitel. Žádné dítě."

Mrtví. Všichni jsou mrtví... její dítě, její manžel... ať uz to byl kdokoliv... i Aenea. Moje drahá. Moje milovaná. Nic nezůstalo. Přestože jsem se upnul na myšlenku, že najdu dítě a poprosím jeho otce - Pozorovatele - abych se mohl stát jeho přítelem, strážcem a žákem, jak tomu bylo u Aeney, přestože jsem použil tuto novou naději při útěku ze Schrodingerovy krabice, hluboko v srdci jsem věděl, že v celém vesmíru nežije žádné dítě mé milované... zaslechl bych jeho duši a hudbu v Prázdnotě... žádné dítě. Jen prach.

Obrátil jsem se k Otci de Soyovi a připravil se dotknout nádoby s Aeneinými ostatky, připravil jsem se na první dotyk chladné ocele a na skutečnost, že navždy odešla. Opustím je a sám najdu místo, kde rozhodím její prach. Jestli budu muset, půjde pěšky z Illinois do Arizony.

A možná až do Hannibalu... kde jsme se poprvé políbili. Možná to bylo místo, kde byla nejšťastnější.

"Kde je ta nádoba?" zeptal jsem se sevřeným hlasem.

"Nepřinesl jsem ji," odvětil kněz.

"Kde je?" naléhal jsem. Necítil jsem vztek, jen silnou, velmi silnou únavu. "Vrátím se do věže a vyzvednu ji."

Otec Federico de Soya se nadechl a zavrtěl hlavou. "Nechal jsem ji ve stromolodi, Raule. Nezapomněl jsem, nechal jsem ji tam schválně."

Zíral jsem na něj. Nerozčílilo mě to, jen zmátlo. Pak mi došlo, že de Soya, A. Bettik, a dokonce i starý básník v posteli obrátili své pohledy ke srázu nad řekou.

Jako by se tam pohyboval mrak. Ale pak ozářil trávu výjimečně jasný paprsek světla. Dvě postavy se chvíli nehýbaly, potom ta menší zamířila k nám a rozběhla se.

Vyšší postavu jsem samozřejmě poznal i na takovou dálku - sluneční paprsky na chromovaném pancíři, rudé oči se třpytily i v takové dálce, jasné trny, ostny a špičaté grsty. Ale neměl jsem čas, abych pozoroval nehybného Stírá. Dělal svou práci. Oba se museli přenést časem s lehkostí, s jakou já dokázal procházet prostorem.

Aenea už měla před sebou jen třicet metrů. Byla mladší, nebyla tak znavená starostmi, vlasy měla málem blonďaté a spěšně uvázané dozadu. Poznal jsem, že je mladší.

Zůstal jsem stát a ona utíkala k naší skupince na kopci. Bylo jí dvacet, byla o čtyři roky starší než v době, kdy jsme se rozloučili v Hannibalu, ale o tři roky mladší, než když jsem ji viděl naposledy.

Políbila A. Bettika, objala Otce de Soyu, naklonila se k posteli, aby políbila starého básníka, pak se obrátila ke mně. Pořád jsem byl celý přimrzlý.

Přistoupila ke mně a zvedla se na špičky, jak to dělala, kdykoliv mě chtěla políbit na tvář.

Něžně mě políbila na rty. "Je mi to líto, Raule," zašeptala. "Je mi líto, bylo to pro vás tvrdé. Pro všechny."

Pro mě ano. Stála tam, přestože znala svou budoucnost, viděla mučení v Castelu Sant Angelo, kdy kolem jejího nahého těla kroužily Nemesiny klony jako ptáci mrchožrouti, viděla obrazy vyskakujících plamenů...

Znovu se dotkla mé tváře. "Raule, můj drahý, jsem tady. Jsem to já. Příští rok, jedenáct měsíců, jeden týden a šest hodin budu s tebou. Už se o té době nikdy nezmíním. Máme před sebou celé věky. Vždycky budeme spolu. A naše dítěte bude provázet."

Naše dítě. Žádný nutně zrozený spasitel. Žádné manželství s Pozorovatelem. Naše dítě. Naše lidské chybující dítě, které bude padat a naříkat.

"Raule?" pokračovala Aenea a dotkla se mé tváře mozolnatými prsty.

"Ahoj, malá," uvítal jsem ji a sevřel do náruče.

Kapitola 35

Martin Silenus zemřel na konci dalšího dne, několik hodin po naší svatbě. Otec de Soya se zhostil svého úkolu a před západem slunce pohřbil starého básníka. Jak řekl, byl rád, že si vzal obřadní roucho a misál.

Pohřbili jsme starého básníka na travnatém svahu nad řekou s nejkrásnějším výhledem na prérii a vzdálený les. Pokud vím, dům jeho matky stál opodál. A. Bettik, Aenea a já jsme vykopali hlubokou jámu kvůli divokým zvířatům. Minulou noc jsme slyšeli vytí vlků. Nakonec jsme nanosili těžké kamení a hrob zakryli, Aenea vyznačila na jednoduchý náhrobek data básníkova narození a smrti - chyběly čtyři měsíce do celého tisíciletí. Vytesala hluboké číslice a pod ně dodala jen: NÁŠ BÁSNÍK.

Štír stál na travnatém svahu, kde se objevil s Aeneou a nehýbal se po celou svatbu, po celý ten krásný večer, kdy starý básník zemřel. Nehýbal se ani při pohřbu, kdy jsme při západu slunce zakopali Martina Silenuse dvacet metrů od něj. Stál tam, stříbrné hroty, pichlavá stráž. Ale když jsme ustoupili od hrobu, Štír k němu pomalu zamířil, zastavil se, sklopil hlavu a svěsil své čtyři paže. Zbytky umírajícího světla se odrážely od hladkého krunýře a rudých očí. Už se nepohnul.

Otec de Soya a Ket Rosteen nás přemlouvali, abychom strávili další noc ve věži, ale my měli s Aeneou jiné plány. Přinesli jsme z Konzulovy lodi věci potřebné k táboření, nafukovací člun, loveckou pušku, množství sušeného masa pro případ, že neuspějeme při lovu, a vše naskládali do dvou velkých batohů. Teď jsme se postavili na okraj města a pozorovali šedý svět trávy a lesů, tmavnoucí nebe. Blednoucí západ slunce odhalil náhrobek starého básníka.

"Brzy bude tma," domlouval nám Otec de Soya.

"Máme lampu," zasmála se Aenea.

"Jsou tam divoká zvířata," naléhal kněz. "To vytí minulou noc... Bůh ví, co za predátory se právě budí."

"Toto je Zem," upozornil jsem ho. "Zvládnu se svou puškou vše kromě grizzlyho."

"A co když jsou tam medvědi grizzly," trval jezuita na svém. "A kromě toho se tam ztratíte. Nejsou tady žádné cesty, ani města, žádné mosty. Jak překročíte řeky..."

"Federico," zašeptala Aenea a něžně ho vzala za předloktí. "Je to naše svatební noc."

"Och," vydechl kněz. Rychle ji objal, mně potřásl rukou a ustoupil.

"Mohu něco navrhnout, M. Aeneo a M. Endymione?" ozval se A. Bettik opatrně.

Ukryl jsem si nůž za opasek a podíval se na něj. "Chceš nám říct, co jste vy na druhé straně Prázdnoty, Jež Spojuje naplánovali pro Zem?" zeptal jsem se. "Nebo se chceš konečně rozloučit s lidskou rasou?"

Android byl v rozpacích. "Ach... ne," odvětil. "Ve skutečnosti jsem vám chtěl dát skromný svatební dar." Podal nám kožené pouzdro.

Okamžitě jsem ho poznal. Stejně tak Aenea. Poklekli jsme, vytáhli hawkingův kobereček a rozbalili ho na trávě.

Aktivoval se při prvním zaťukání a zvedl se metr nad zem. Dozadu jsme uložili a přivázali batohy, zajistili pušku a ještě zbylo dost místa pro nás... tedy pokud jsem zkřížil nohy, posadil se a Aenea se mi stočila do klína, takže si opřela záda o můj hrudník.

"Určitě nás dostane přes řeku a z dosahu zvířat," prohlásila Aenea, "a dnes v noci nebudeme hledat tábořiště moc daleko. Jen na druhé straně řeky, kde nás nebude slyšet."

"Kde vás nebude slyšet?" zopakoval jezuita. "Ale proč tak blízko, když stejně neuslyšíme, jestli budete volat? Co když budete volat o pomoc a... ach." Celý se červenal.

Aenea ho objala, Ket Rosteenovi potřásla rukou a řekla: "Za dva týdny bych ráda, abyste pustil Ráchel a ostatní dolů. Nebo pro ně pošlete Konzulovu loď, aby se mohli rozhlédnout po okolí. V poledne se setkáme u hrobu strýčka Martina. Mohou zůstat do západu slunce. Za dva roky bude vítán každý, kdo se sem dokáže sám přenést," řekla. "Ale mohou tady zůstat jen jeden měsíc. Nikdy déle. A zákaz všech permanentních staveb. Žádné stavby. Žádná města. Žádné silnice. Žádné ploty. Dva roky." Usmála se na mě.

"Před pár lety jsme společně se Lvy, Tygry a Medvědy připravili několik zajímavých plánů pro tento svět. Ale tyto dva roky jsou naše... Raulovy a moje. Takže vás prosím, Pravý hlase stromu, až se budete vracet na vaši stromoloď, dejte tam velkou ceduli s nápisem VSTUP ZAKÁZÁN."

"Provedu," přikývl Templář. Vrátil se do věže, aby připravil ergy k odletu.

Posadili jsme se na kobereček. Vzal jsem Aeneu do náručí. Hodně dlouho jsem ji nechtěl pustit. Pokud chcete, pak je jeden pozemský'rok, jedenáct měsíců, jeden týden a šest hodin věčností. Může to být i jediný den. Hodina.

Otec de Soya nám požehnal a zeptal se: "Mohu pro vás něco udělat během příštích měsíců? Chcete nějaké zásoby na Starou Zem?"

Zavrtěl jsem hlavou. "Ne, díky, Otče. S naší výzbrojí, lodní lékárnou, nafukovacím člunem a touto puškou vydržíme. Nedělal jsem průvodce lovcům na Hyperionu nadarmo."

"Je tady jedna věc," ozvala se Aenea a já zachytil pohyb v koutku jejích úst, který mě vždycky varoval, že chystá nějaký podraz.

"Cokoliv," odvětil Otec de Soya.

"Jestli se můžete vrátit za rok," vysvětlovala Aenea, "potřebovala bych dobrou porodní bábu. Snad máte dost času, abyste si to nastudoval."

Otec de Soya zbledl, chtěl něco říct, pak si to rozmyslel a vážně přikývl.

Aenea se zasmála a dotkla se jeho ruky. "Jen žertuji," dodala. "Dorje Phamo a Dem Loa už souhlasily, že se sem přenesou, až bude třeba." Obrátila se ke mně. "A to také bude."

Otec de Soya vydechl, jeho silná paže se dotkla Aeneiny hlavy a naposledy jí požehnala, pak se pomalu vrátil ke zlomku města a vystoupil po rampě do věže. Sledovali jsme ho, jak mizí mezi stíny.

"Co se stane s jeho církví?" zeptal jsem se tiše.

Zavrtěla hlavou. "Ať se stane cokoliv, má možnost začít znovu... znovuobjevit vlastní duši." Podívala se přes rameno a usmála se. "I my."

Cítil jsem, jak mi nervózně buší srdce. Přesto jsem nemohl mlčet: "Malá?"

Opřela mi tvář o hruď a podívala se nahoru.

"Chlapec nebo holčička?" zeptal jsem se. "Nikdy jsem se to nedozvěděl."

"Cože?" vydechla zmateně.

"Důvod proč budeš za rok potřebovat Hřmící Prasnici a Dem Lou," doplnil jsem staženým hlasem. "Bude to chlapec nebo holčička."

"Achhhhh," zašeptala Aenea a konečně pochopila. Znovu obrátila tvář, pak se o mě opřela a její hlava se dotkla mé čelisti. Když mluvila, cítil jsem ta slova v kostech. "Nevím, Raule, vážně ne. Je to část mého života, které jsem se vždycky vyhýbala. Ať se teď stane cokoliv, bude to nové. Ach... z útržků budoucnosti vím, že budeme mít zdravé dítě a opustit ho... a tebe... bude nejtěžší úkol mého života... bude to mnohem horší, než když jsem se nechala chytit v bazilice svatého Petra a předstoupila před inkvizitory Paxu. Ale stejně tak mě záblesky budoucnosti... viděla jsem je s tebou na T'ai Shanu... v mé budoucnosti a ve tvé minulosti... a trpěla jsem, neboť jsem ti to nemohla prozradit... uklidnily, neboť vím, že bude o dítě dobře postaráno a ty ho budeš vychovávat. A vím, že ho nenecháš nikdy zapomenout, kdo jsem byla a jak moc jsem vás oba milovala."

Zhluboka se nadechla. "Ale pokud jde o to, zda to bude chlapec nebo holčička... nebo jak se bude jmenovat... pak nemám, můj drahý, ani tušení. Schválně jsem se nedívala do této doby... do naší doby... abych ji s tebou naplno prožila. K této budoucnosti jsem stejně slepá jako ty."

Zvedl jsem ruce, objal ji a přitáhl k sobě.

Ozvalo se nervózní zakašlání. Vzhlédli jsme a zjistili, že A. Bettik pořád stojí vedle hawkingova koberečku.

"Starý příteli," promluvila Aenea a vzala ho za ruku, zatímco jsem ji pevně objímal. "Jaké jsou tam světy?"

Android zavrtěl hlavou, pak řekl: "Četla jste někdy sonet vašeho otce s názvem Homérovi, M. Aeneo?"

Moje milovaná se zamyslela, zamračila a odpověděla: "Asi ano, ale nevzpomínám si."

"Část asi vhodně vysvětluje M. Endymionovu otázku, co se stane s církví Otce de Soyi?" pokračoval modrý muž. "Smím?"

"Prosím," vyzvala ho Aenea. V jejích silných svalech na zádech a v pevném stisku ruky na mém stehnu jsem poznal, že už se nemůže dočkat, až budeme pryč a najdeme si místo k táboření. Doufal jsem, že Bettikova recitace bude krátká. Android řekl:

"Holá, na tmavém pobřeží je světlo a místo je plné zeleně nepoznané. O půlnoci kvete zítřek trojí pohled ve slepotě..."

"Děkuji ti," vydechla Aenea, "děkuji ti, drahý příteli." Naklonila se a naposledy androida políbila.

"Počkej," bránil jsem se a snažil se kňučet jako zapomenuté dítě.

Líbala mě. Mnohem déle. Opravdu mnohem déle.

Naposledy jsme zamávali. Zaťukal jsem na letová vlákna a celý kobereček se zvedl do výšky padesáti metrů. Překonali jsme zlomek města a kamennou věž, zakroužili nad ebenovou Konzolovou lodí a zamířili k západu. Konečně jsem věřil Severce a bral ji za vůdce. Krátce jsme zvážili vhodná tábořiště na několik kilometrů vzdálených západních kopcích, přeletěli nad básníkovým hrobem, kde stál tichý Štír, překonali řeku, jejíž vlny a víry odrážely poslední světlo, a nabrali výšku. Pozorovali jsme svěží louky a vysoké lesy našeho nového hřiště, našeho starého světa... našeho nového světa... našeho prvního, budoucího a nejlepšího světa.

Dan Simmons

Vzestup Endymionu
svazek 2

Z anglického originálu THE RISE OF ENDYMION
přeložil Ivo Reitmayer
Obálka Gary Ruddell
Grafická úprava obálky Petr Bauer
Sazba a litografie obálky Filip Cubr, Plzeň
Jazykový redaktor Jana Faloutová
Odpovědný redaktor Luboš Falout
Vydalo nakladatelství PERSEUS publishing, s.r.o.
jako svou 109. publikaci
Plzeň 1999, 1. vydání
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Cena včetně DPH 159 Kč.

ISBN 80-86030-73-3